

Η Νεολαία

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 28 (131)
12 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1941-ΣΤ

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΕΤΟΣ Γ'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
'Οδὸς Λεωχάρους 19

'Αριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως	32-094
» » Διευθυντοῦ Συντάξεως	34-425
» » Τυπογραφείου	593-830

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
'Οδὸς Λεωχάρους 19

'Αριθ. Τεύχ. 28 — 12 'Απριλίου 1941
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ ('Εσωτερικοῦ)	Δρ.	160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. 'Αγγλίας	1
	'Αμερικῆς Δολ.	6
	Αἰγύπτου Λίρ.	1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ 'Ιδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας), Σχολικὰς 'Εφορείας καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός

'Απὸ τὸ ξεχείλισμα τοῦ 'Ελληνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ

ΟΙ ΠΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΤΡΙΔΑ

Μ' εὐχαρίστησι ἰδιαίτερη διαβάζομε τὴν ὑπέροχη ἐθνικὴ δρᾶσι τῆς λατρευτῆς 'Εθνικῆς Νεολαίας μας καὶ νοιώθουμε ἀνακούφισι, ἱκανοποίησι καὶ περηφάνεια. 'Ο ἰσχυρὸς ψυχικὸς δυναμισμὸς ποὺ δονεῖ τὴν 'Ελλάδα ὁλόκληρη, φθάνει ἕως ἐδῶ, μᾶς δίνει φτερὰ καὶ δύναμι, μᾶς φέρνει πιὸ ψηλά, ἐκεῖ ποὺ πραγματοποιεῖται τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ δόξα τῆς ἱερῆς γῆς καὶ συντελεῖται τὸ μυστήριον τῆς ἑλληνικῆς αἰωνιότητος καὶ ἀθανασίας.

Γιὰ τὴν 'Ελλάδα μας ὅλοι! "Ολοι σ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα, ποὺ θὰ συμπληρώσῃ τὶς χρυσὲς σελίδες τῆς ἱστορίας μας. 'Η πανελλήνιος πανίσχυρη ἠθικὴ δύναμις θὰ συντρίψῃ ὁλοσχερῶς τὸν αἰσχρὸ εἰσβολέα καὶ ὁ 'Ελληνισμός, εἰς τὸν ὁποῖον τόσα ἡ ἀνθρωπότης ὀφείλει, θὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀγαλλίασιν τῆς ὡραιότερης καὶ λαμπρότερης νίκης.

Εἶναι φυσικὸ αἴσθημα, εἶναι ἔνστικτο γιὰ τὸν "Ελληνα ἡ φιλοπατρία. Στὸ βωμὸ τῆς πατρίδος οἱ "Ελληνες γνωρίζουν νὰ θυσιάζουν προθύμως τὰ πάντα. 'Ο ἀνθρώπινος ἐγωϊσμὸς καὶ τὸ ἀτομικὸν συμφέρον εἶναι νεκρά. Κι' αὐτὴ ἡ ἀγάπη τῆς οἰκογενείας, μαζὶ μ' ἐκεῖνο τὸ ἰσχυρότατο ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ὑπερήφανα θυσιάζονται. 'Υπεράνω ὅλων ἡ Πατρίς. Δι' αὐτὴν τὰ πάντα. Κάθε θυσία...

Στρατιῶτες γύρω μου... Στὸ πρόσωπό τους λάμπει ὁ ἐνθουσιασμὸς κι' ἡ περηφάνεια, κι' εἶναι ἀποτυπωμένη ἡ ἔκφρασις μιᾶς μεγάλης ἱκανοποιήσεως γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ τοὺς ἔχει λάχει, νὰ θεμελιώνουν τὴν καινούργια δόξα καὶ τὸ ἀθάνατο μεγαλεῖον τῆς 'Ελλάδος μας.

'Εδραία εἶναι ἡ πεποίθησις κι' ἡ ἐμπιστοσύνη, αὐτοσυνείδητη καὶ σιδηρᾶ ἡ πειθαρχία, ἀπαράμιλλη ἡ ἀνδρεία κι' ἡ αὐταπάρνησις τῶν 'Ελλήνων στρατιωτῶν.

'Ακμαῖον καὶ δυνατὸν εἶναι τὸ ἠθικόν, ἀτσάλινη εἶναι ἡ πίστις, ἀλύγιστη ἡ θέλησις γιὰ τὴν Νίκη... 'Υπεράνθρωπος ἡ δρᾶσις.

"Ολα ἐδῶ μαρτυροῦν πὼς ἡ μεγάλη νίκη, ποὺ συντελεῖται, θὰ στεφανώσῃ ἕως τὸ τέλος θριαμβευτικὰ τὸν δίκαιο ἀγῶνα τῆς φυλῆς μας.

Καὶ πάλιν θὰ γνωρίσῃ ὁ κόσμος ὁλόκληρος τί ἀξίζει τὸ 'Ελληνικὸν "Εθνος, τὸ "Εθνος ποὺ θὰ ὑφίσταται καὶ θὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα, γιὰ νὰ καταυγάζῃ τὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρη μὲ τὶς δυνατὲς λάμψεις τοῦ πολιτισμοῦ καὶ νὰ παρέχῃ τὰ ὑψηλὰ διδάγματα ποὺ ἐξυψώνουν τὰ ἔθνη, τὰ διδάγματα τῆς ἀρετῆς, τῆς πίστεως, τῆς θελήσεως, τῆς φιλοπατρίας καὶ τῶν δικαίων ἀγώνων, τοὺς ὁποίους στεφανώνει ἡ νίκη.

Π. Ζ.
'Εφ. ἀξιωματικὸς

«Η ΝΕΟΤΗΣ ΤΟΥ ΜΕΤΑΞΑ»

'Επιστολὴ πολεμιστοῦ πρὸς τὸν πατέρα του.
'Εν Τ.Τ. 526 29-1-41.

'Αγαπητέ μου πατέρα,

Τὸ ἄγγελμα τοῦ θανάτου τοῦ 'Αρχηγοῦ γιὰ μιὰ στιγμὴ σκότισε τὴ σκέψι μας. "Ομως ξεκαθάρισε ἡ ψυχή μας γρήγορα. Τώρα ποὺ δὲν εἶναι πιὰ κοντά μας γιὰ νὰ μᾶς ὁδηγῇ, πρέπει ὅλοι ζελόνητοι στὶς θέσεις μας νὰ μείνωμε, στὶς θέσεις ποὺ αὐτὸς μᾶς ὥρισε, καὶ νὰ δώσωμε ὅσο πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας μποροῦμε. Πρέπει νὰ εἶναι ἥσυχος. Τὰ ἀδέλφια μας πολεμοῦν. Αὔριο θὰ εἴμαστε κι' ἐμεῖς στὴ φωτιά. Διὰ «ζώσης φωνῆς» δὲν θὰ μᾶς ὁδηγῇ, ὅμως αἱ ψυχές μας ποὺ χαλυβδώθηκαν ἀπ' αὐτὸν τὰ τελευταῖα χρόνια, ἔχουν ἑτοιμασθῆ γιὰ τὴν θυσία ποὺ θὰ φέρῃ τὴ νίκη.

'Ο καθένας μας ἔχει τὴ σφραγῖδα του. "Ισως εἶναι πολὺ νὰ τὸ πῇ κανείς, ὅμως δὲν πρέπει νὰ λέμε ὅτι πολεμᾶ ἡ «Ελληνικὴ Νεότης» σήμερα. Πολεμᾶ ἡ «Νεότης τοῦ Μεταξᾶ». 'Ενέπνευσε, ὠργάνωσε, ὡδήγησε ὅλους ἐμᾶς στὸν ἀγῶνα. Αὔριο στὴ Νίκη. Αὐτός, ἔστω καὶ ἀπὸ μακριά, θὰ ἔχῃ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ «κοτίνου».

Αὐτά, τὰ ξέρεις καλύτερα ἀπὸ μᾶς. "Ομως ἤθελα νὰ στὰ γράψω, γιατὶ πολὺ ἔνοιωσα αὐτὸ τὸν θάνατο.

Πές μου ὅμως, πεθαίνει ἕνας ἄνθρωπος ποὺ κατώρθωσε νὰ ἀναγεννήσῃ ἕνα κράτος;

ΛΑΜΠΡΟΣ ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝ. ΦΥΛΗΣ

'Απόσπασμα ἀπὸ ἐπιστολὴν τραυματίου πρὸς φίλον του.

«... "Οταν πρὸ καιροῦ βρισκόμουνα στὴν γραμμὴ τοῦ καθήκοντος, σοῦστειλα ἀπ' ἐκεῖ ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο σοῦλεγα τὰ τελευταῖα μου λόγια, γιατὶ εἶχα ἀποφασίσει νὰ μὴν γυρίσω πίσω ζωντανός, ἂν δὲν νικήσω τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος μας. Μὰ ἡ τύχη δὲν μ' ἄφησε στὴ γραμμὴ νὰ βοηθήσω κι' ἐγώ, ὅπως ὅλα τ' ἀδέλφια μας, τὸν ἱερὸ καὶ μεγαλειώδη ἀγῶνα τοῦ "Εθνους μας. Τραυματίσθηκα ἀπ' τὶς σφαῖρες τῶν δολοφόνων μας. Μὰ δὲν στενοχωριέμαι γι' αὐτὸ καθόλου. Εἶμαι εὐτυχὴς γιατὶ τὸ αἷμα μου, κεῖνο τὸ ἐλάχιστο ποὺ χύθηκε, πότισε τὴν ἀμάραντη δάφνη τῆς λευτεριᾶς. "Ενα μόνο μὲ στενοχωρεῖ. Στ' ὁμολογῶ ἀληθινά χωρὶς ὑποκρισία, χωρὶς ὑπερφίαλες σκέψεις. "Οτι ἤθελα τούτη τὴ στιγμὴ νἆμαι μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους τσολιάδες ποὺ γράφουν τὶς λαμπρότερες σελίδες τῆς ἐθνικῆς ἐποποιΐας μας. "Ηθελα νἆμαι στὴν πρώτη γραμμή. 'Ο Θεὸς δὲν μοῦ χάρισε τὴν εὐτυχία αὐτή. Μὰ μοὔδωσε ὅμως μιὰ ἄλλη πολὺ μεγαλύτερη, πιὸ τρανώτερη, πιὸ συγκινητικώτερη. Κι' ἄκου. Γυρνώντας ὡς τραυματίας στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐλεύθερης πατρίδος μας, ἀντίκρυσα ἕνα λαό, μιὰ μᾶζα ποὺ ἐδονεῖτο ἀπ' τὰ ἴδια αἰσθήματα πίστεως κι' ἀφοσιώσεως. "Ενα λαὸ ἀδελφωμένο, ἕτοιμο νὰ ριχτῇ στὸν ἀγῶνα μ' ὁρμὴ καὶ μὲ λύσσα μεγάλη κατὰ τῶν αἱμοσταγῶν λύκων τῆς Ρώμης. "Ανδρες καὶ γυναῖκες, γέροι καὶ γρηές, κορίτσια καὶ παιδιὰ ξεσποῦσαν σὲ θύελλα ζητωκραυγῶν στ' ἀντίκρυσμά μας. «"Ερχονται τραυματίαι! Νὰ μᾶς ζήσετε, ἥρωές μας!...». Δῶρα, ἐκδηλώσεις κάθε εἴδους ποὺ μαρτυροῦσαν τὴν ἀγάπη, τὴν ἀλληλεγγύη, τὴ συναδέλφωσι πάντων στὸ βωμὸ τῆς πατρίδος. "Οταν ἔφθασα στὸ Λουτράκι κι' ἐπρόκειτο ν' ἀποβιβασθοῦμε ἐκεῖ, δάκρυσα καὶ δὲν μποροῦσα νὰ κρατηθῶ ἀπ' τὴ συγκίνησι ποὺ προκαλοῦσαν αἱ ἐκδηλώσεις τοῦ λαοῦ. Ξέσπασμα πατριωτισμοῦ, παραλήρημα, ἄκρατος ἐνθουσιασμός. "Ολοι κι' ὅλες, λὲς κι' ἤθελαν νὰ μᾶς ἁρπάξουν στὴν ἀγκαλιά τους, νὰ μᾶς πετάξουν ψηλὰ στοὺς αἰθέρες καὶ νὰ δείξουν σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο τὰ κατορθώματά μας. Σὲ βεβαιῶ ποτὲ ἡ 'Ελλὰς δὲν γνώρισε τέτοιες μέρες ἐνθουσιασμοῦ καὶ δόξης.

Πίστευα πάντα στὴ δύναμι τῆς 'Ελληνικῆς Φυλῆς. Μὰ ποτὲ ὅμως δὲν τὴν περίμενα σὲ τέτοια ἔντασι καὶ ἔκτασι. Δὲν μποροῦσε ποτὲ ἀνθρώπινος νοῦς νὰ συλλάβῃ τὴν σημερινὴν αἴγλην, τὸ σημερινὸ μεγαλεῖο τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς...».

Μὲ πολλὴ ἀγάπη
ΧΡΗΣΤΟΣ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

'Αγαπητοὶ Συναγωνισταί,

Μέσα στὰ μικρά σας κορμιὰ ποὺ κρύβουν τὴν μεγάλη ἑλληνική σας ψυχή, φαντάζομαι πόσες σκέψεις θὰ γεννιοῦνται τώρα ποὺ μεῖς οἱ μεγάλοι σας ἀδελφοὶ κοντεύομε νὰ ὁλοκληρώσωμε τὴν τελειωτικὴ ἐκρίζωσι τοῦ ὕπουλου ἐπιδρομέως ἀπὸ τὰ δύσβατα βουνὰ τῆς 'Αλβανίας.

Πολλοί, ἂν ὄχι ὅλοι, ἀπὸ σᾶς θὰ λένε, γιατὶ νὰ μὴν εἴμεθα καὶ μεῖς μεγάλοι γιὰ νὰ βρισκώμαστε μαζί μας καὶ νὰ μοιρασθοῦμε τὶς κακουχίες, τὸ κρύο καὶ τὴ δόξα ποὺ στεφανώνει τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα. Σᾶς ἀπαντῶ: "Ολα αὐτὰ τάχετε μοιρασμένα μαζί μας. Σᾶς βεβαιώνομε ὅλοι μας ὅτι χωρὶς ἐσᾶς, ναὶ χωρὶς ἐσᾶς, ἐμεῖς ἐδῶ πολὺ δύσκολα θὰ ἐπιτυχαίναμε ὅσα θαύματα σήμερα μὲ θαμπωμένα μάτια ἀντικρύζετε. Σεῖς μὲ τὰ ἄφθονα δῶρα ποὺ στέλνετε στοὺς ἡρωϊκοὺς φαντάρους οἱ ὁποῖοι δὲν βρίσκουν λόγια νὰ ἐκφράσουν τὸν θαυμασμόν των καὶ τὰς εὐχαριστίας των, σεῖς μὲ τὴν ἀμέριστο βοήθεια ποὺ προσφέρετε στὰς οἰκογενείας τῶν στρατευθέντων, σεῖς ποὺ ἄγρυπνοι ἀναμένετε τὰς ἡρωϊκὰς φάλαγγας τῶν στρατιωτῶν μας νὰ περάσουν ἀπ' τὰ χωριά σας γιὰ μία μόνο βραδυὰ τακτοποιώντας τους καὶ ὑποδεικνύοντας ποῦ ὁ καθένας θὰ μείνῃ, εἶστε ὄχι ἀφανεῖς ἥρωες, ἀλλὰ ἥρωες πραγματικοὶ ποὺ δικαιωματικὰ παίρνετε τὴν μισὴ δόξα τῆς σημερινῆς μεγαλειώδους μας Νίκης.

Γι' αὐτὸ μὲ ὅλη μας τὴν ψυχικὴ δύναμι θέλομε δίπλα ἀπὸ τὸ μνημεῖο τοῦ ἀγνώστου στρατιώτου νὰ στηθῇ τὸ ΑΓΑΛΜΑ τοῦ ἡρωϊκοῦ φαλαγγίτη ποὺ αἰώνια θὰ θυμίζῃ τὴν μεγάλη συμμετοχή του στὸ μεγάλον ἑλληνικὸ ἆθλο.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
72ον Σύνταγμα Πεζικοῦ
Ι Πολυβολαρχία Τ.Τ. 490

ΣΤΟ ΜΝΗΜΑ ΤΟΥ ΦΑΝΤΑΡΟΟΥ

"Οσα χορτάρια χλόϊσαν στὸ νιοσκαμμένο χῶμα
τὴ μάνα γῆ σὰν πότισες, τὸ χῶμα τὸ νωπό,
κι' ὅσα λουλούδια ξάνοιξαν, μὲ τὸ λεπτό τους στόμα
σοῦ λὲν τραγούδια, μὲ γλυκὸ κι' ἀτέλειωτο σκοπό.

Καὶ τὸ ἀγεράκι ἀνάλαφρο, καθὼς γλυκοχαϊδεύει
μὲ μύρι' ἀναστενάγματα τὴ γύρω-γύρω γῆ
νὰ σὲ ἀλαφρύνῃ προσπαθεῖ κι' ἀπ' τὸ Νοτιὰ γυρεύει
νὰ σοῦ γλυκάνῃ τὴν ψυχή, μ' ἀστείρευτη στοργή.

Κι' ὅταν Βοριὰς ἀχνοπερνᾷ καὶ σιγοκλαίει κοντά σου
μὲ χίλια νανουρίσματα καὶ χάδια σοῦ ὁμιλεῖ
καὶ μὲ χιονένιο σάβανο στολίζει τὴ φωλιά σου
καὶ σκύβει-σκύβει κι' ἁπαλὰ τὰ πόδια σου φιλεῖ.

Παρακαλῶ κι' ἐγὼ τὴ Γῆ, μὲ τ' ἀνθοπέταλά της
νὰ σοῦ στολίζῃ πάντοτε τὸ χῶμα τὸ νωπὸ
καὶ κάθε χρόνο ἡ "Ανοιξι μὲ τὰ τρελλὰ πουλιά της
νὰ ξανανιώνῃ τῆς γλυκειᾶς Πατρίδας τὸ σκοπό.

ΘΑΝΟΣ ΑΒΑΡΙΚΙΩΤΗΣ
ἐπιλοχίας Πεζικοῦ
Τ. Τ. 732



«Ἕλληνες, ὑψώσατε τὸ ἀνάστημά σας καὶ σταθῆτε προασπιταὶ τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος...»

ΤΟ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΠΗΥΘΥΝΕ ΤΗΝ ΠΑΡΕΛΘΟΥΣΑΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ ΤΟ ΑΚΟΛΟΥΘΟΝ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ:

Ἕλληνες,

Νέος ἐχθρὸς προσέβαλε σήμερον τὴν πρωΐαν τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος μας. Χωρὶς καμμίαν προειδοποίησιν, τὴν ἰδίαν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπεδίδετο ἀπὸ τὴν γερμανικὴν κυβέρνησιν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἔν ἔγγραφον ἀναγγέλλον ἁπλῶς τὴν ἐνέργειάν της, τὰ γερμανικὰ στρατεύματα ἐκτύπησαν τὰ σύνορά μας.

Ὁ ἡρωϊκός μας στρατός, φρουρὸς ἀκοίμητος τοῦ ἱεροῦ μας ἐδάφους, τὸ προασπίζει ἤδη διὰ τοῦ αἵματός του.

Ἕλληνες, ὁ ἑλληνικὸς λαός, ὁ ὁποῖος ἀπέδειξεν ἤδη εἰς τὸν κόσμον ὅτι θέτει ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὴν τιμήν, θὰ τὴν ὑπερασπισθῇ καὶ ἔναντι τοῦ νέου ἐχθροῦ μέχρις ἐσχάτων. Ἡ Ἑλλάς, ἡ τόσον μικρά, τὴν ὁποίαν προσβάλλει σήμερον μία ἀκόμη Αὐτοκρατορία, εἶναι ταυτοχρόνως τόσον μεγάλη, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς κανένα νὰ τὴν θίξῃ.

Ὁ ἀγών μας θὰ εἶναι σκληρός, τραχύς, ἀμείλικτος. Δὲν θὰ ὀρρωδήσωμεν πρὸ οὐδενὸς πόνου, δὲν θὰ σταματήσωμεν πρὸ οὐδεμιᾶς θυσίας. Ἀλλ' ἡ νίκη μᾶς ἀναμένει εἰς τὸ τέρμα τοῦ δρόμου μας διὰ νὰ στεφανώσῃ μίαν ἀκόμη καὶ ὁριστικὴν φορὰν τὴν Ἑλλάδα. Εἰς τὸ πλευρόν μας ἵστανται πανίσχυροι σύμμαχοι, ἡ Βρεταννικὴ Αὐτοκρατορία μὲ τὴν ἀκατάβλητον θέλησίν της καὶ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς, μὲ τοὺς ἀνεξαντλήτους πόρους των. Εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης ἀγωνιζόμεθα ἀγκῶνα πρὸς ἀγκῶνα μὲ τοὺς ἀδελφούς μας Νοτιοσλαύους, οἱ ὁποῖοι χύνουν καὶ αὐτοὶ μαζί μας τὸ αἷμα των, διὰ τὴν σωτηρίαν ὁλοκλήρου τῆς Βαλκανικῆς καὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Θὰ νικήσωμεν! Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς Παναγίας, θὰ νικήσωμεν! Ἡ ἱστορία τῶν ἐθνῶν θὰ γράψῃ ἀκόμη μίαν φορὰν ὅτι ἡ χώρα, τὴν ὁποίαν λαμπρύνει ὁ Μαραθὼν καὶ ἡ Σαλαμίς, δὲν ὑποκύπτει, δὲν κάμπτεται, δὲν παραδίδεται.

Ὅλοι μαζί, Ἕλληνες, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, ὑψώσατε τὸ ἀνάστημά σας, σφίξατε τοὺς γρόνθους σας καὶ σταθῆτε εἰς τὸ πλευρόν Μου, προασπισταὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, τῆς χθεσινῆς, τῆς σημερινῆς καὶ τῆς αὐριανῆς, ἀντάξιοι τῶν προγόνων σας, παραδείγματα εἰς τοὺς ἐπιγόνους σας, πρόμαχοι τῆς ἐλευθερίας τῆς βγαλμένης ἀπὸ τὰ κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά.

Ἐμπρός, τέκνα τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β.



Ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Ἀλ. Κοριζῆς

ΤΟ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

«ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ,

Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γερμανίας ἐπεσκέφθη σήμερον τὴν 5ην πρωϊνὴν τὸν κ. Πρωθυπουργὸν καὶ ἀνεκοίνωσεν αὐτῷ ἐκ μέρους τῆς κυβερνήσεώς του ὅτι ὁ γερμανικὸς στρατὸς θὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ταυτόχρονοι ἐκ τῶν συνόρων πληροφορίαι ἔφερον πραγματοποιουμένην τὴν γερμανικὴν ἀπειλήν. Οὕτω κατὰ τὰ ἐξημερώματα τῆς 6ης Ἀπριλίου τοῦ 1941 ἐπανελαμβάνοντο ἀκριβῶς παρὰ τοῦ ἑτέρου μέλους τοῦ ἄξονος τὰ γεγονότα τῆς νυκτὸς τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940. Ἀπέναντι τῆς νέας ταύτης ἐπιβουλῆς κατὰ τῆς τιμῆς, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀκεραιότητος τῆς χώρας μας, ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς καὶ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς καλοῦνται καὶ πάλιν νὰ πράξουν μὲ δύναμιν καὶ εὐψυχίαν καὶ σταθερότητα τὸ ἀπέναντι τῆς λατρευτῆς Πατρίδος καθῆκον των μὲ πλήρη συναίσθησιν τοῦ δικαίου των, μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῶν γενναίων καὶ μεγάλων Συμμάχων μας.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΟΡΙΖΗΣ

Τὰ μέλη: Ἄγγελος Οἰκονόμου, Γεώργιος Νικολαΐδης, Ἄγις Ταμπακόπουλος, Α. Ἀποστολίδης, Γ. Κυριακός, Ι. Δουρέντης, Ι. Ἀρβανίτης, Κ. Κοτζιᾶς, Ἠλ. Κριμπᾶς, Κ. Μπουρμπούλης, Θ. Νικολούδης, Κ. Μανιαδάκης, Σ. Πολυζωγόπουλος, Ν. Σπέντζας, Α. Δημητρᾶτος, Ν. Παπαδήμας, Ι. Παπαβασιλείου, Π. Οἰκονομάκος, Μ. Ἀλιβιζᾶτος, Γ. Ζαφειρόπουλος, Α. Τζίφος, Μ. Κυριακόπουλος».

ΠΡΟ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΧΘΡΟΥ

«Ὅλοι μαζί, Ἕλληνες, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, ὑψώσατε τὸ ἀνάστημά σας, σφίξατε τοὺς γρόνθους σας καὶ σταθῆτε εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Βασιλέως σας, προασπισταὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος...». Ὅλοι μαζί, ἡμεῖς οἱ πολῖται τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος, τῆς εἰρηνικῆς καὶ τιμίας Ἑλλάδος, ἡ ὁποία οὐδένα προεκάλεσε καὶ οὐδένα ἐπεβουλεύθη, θὰ σταθῶμεν ἀκλόνητοι, ἀποφασιστικοί, ἡρωϊκοὶ πρὸ τῆς ἐπιβουλῆς τοῦ νέου ἐχθροῦ. Τί καὶ ἂν εἰς τὰ 60 ἑκατομμύρια τοῦ πρώτου δολίου ἐπιδρομέως προσετέθησαν καὶ ἄλλα 80 ἑκατομμύρια μιᾶς ἄλλης Αὐτοκρατορίας; Τί καὶ ἂν εἰς τὴν πρώτην ἐπιβουλὴν κατὰ τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος ἐπέρχεται ὡς σύμμαχος ἄλλη δολιωτέρα Κράτους ἰσχυροτέρου καὶ μεγαλειτέρου;

Ἡ ἱστορία τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος καταλάμπεται ἀπὸ ἀνίσους ἀγῶνας κατὰ πολυαρίθμων δαιμόνων τῆς στυγνῆς βίας, κατὰ βαρβάρων ὀρδῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπεπειράθησαν νὰ τῆς ἀφαιρέσουν ὅ,τι αὐτὴ νομίζει ὡς τὸ πολυτιμότερον δι' ἓν Ἔθνος ἀγαθὸν — τὴν ἐλευθερίαν· κατὰ κομπορρημόνων τυράννων, οἱ ὁποῖοι ὡδήγησαν ἐναντίον της τὰ στίφη τῶν δούλων των διὰ νὰ τὴν καθυποτάξουν. Ἀλλ' εἰς ὅλους τοὺς ἀνίσους αὐτοὺς ἀγῶνας κατὰ τῶν ἰσχυρῶν τῆς βίας ἀνεδείχθη νικήτρια, διότι τοὺς διεξήγαγε μὲ ὁδηγὸν καὶ προστάτιδα τὴν πίστιν της πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, τὴν πίστιν της πρὸς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων της καὶ τὴν λατρείαν της πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς Πατρίδος.

Μὲ τὰ ἴδια ὅπλα, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ Ἑλλὰς ἔφερε νικηφόρως εἰς πέρας ὅλους τοὺς κατὰ τὴν μακραίωνα ἱστορίαν της ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας της, μὲ τὰ ἴδια ὅπλα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐξηυτέλισεν εἰς τὰ Ἀλβανικὰ βουνὰ τὸν πολυάριθμον στρατὸν τοῦ ψευδοκαίσαρος τῆς Ρώμης μὲ τὰ ἴδια ὅπλα θὰ ἀντιμετωπίσωμεν καὶ τὸν νέον ἐπιδρομέα — μὲ τὰ ὅπλα τῆς πίστεως πρὸς τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος, μὲ τὰ ὅπλα τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων μας καὶ τὴν λατρείαν πρὸς τὴν αἱματοποτισμένην αὐτὴν γωνίαν, ποὺ λέγεται Ἑλληνικὴ Πατρίς, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ὅπλα ποὺ τὰ ὀξύνει ἡ εὐψυχία καὶ ἡ ἡρωϊκὴ ἀποφασιστικότης τῶν ἀγωνιζομένων κατὰ τῆς βίας καὶ τῆς δολιότητος.

Ὅλοι μαζὶ οἱ Ἕλληνες, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸ παρελθόν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ἔνδοξον σήμερον, τὸ ὁποῖον ὤρθωσε θαῦμα καὶ δίδαγμα ὁ μαχόμενος εἰς τὰ Ἀλβανικὰ βουνὰ στρατός μας, χαλυβδούμενοι ἀπὸ τὴν πίστιν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀπόφασιν νὰ προσφέρωμεν τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Πατρίδος, θὰ σταθῶμεν ἀκλόνητοι καὶ κατὰ τοῦ νέου ἐπιδρομέως καὶ θὰ τὸν νικήσωμεν. Καὶ θὰ τὸν νικήσωμεν διότι μαχόμεθα ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν, διότι μαχόμεθα ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος μας καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ταύτης τῆς Ἐλευθερίας.

Η ΕΛΛΑΣ ΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΠΙΔΡΟΜΗΣ

Εἰς τὰς 5.30 τὸ πρωῒ τῆς περασμένης Κυριακῆς ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γερμανίας πρίγκηψ Ἔρμπαχ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Κοριζῆ καὶ ἐπέδωκε πρὸς αὐτὸν διακοίνωσιν διὰ τῆς ὁποίας ἀνεκοινοῦτο ὅτι τὰ γερμανικὰ στρατεύματα θὰ εἰσήρχοντο εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος κατόπιν τῆς ἀφίξεως εἰς τὴν Ἑλλάδα βρεταννικῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων. Ὁ κ. πρεσβευτὴς προσέθεσε πρὸς τὸν κ. Κοριζῆν ὅτι παρομοία διακοίνωσις θὰ ἐπεδίδετο κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν εἰς τὸν ἐν Βερολίνῳ πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος κ. Ραγκαβῆν.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἀπήντησεν εἰς τὸν Γερμανὸν πρεσβευτὴν ὅτι ἡ Ἑλλὰς ὑπεραμυνομένη τοῦ πατρίου ἐδάφους θὰ ἀντιταχθῇ κατὰ τῆς ἀποπείρας τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων ὅπως θέσουν πόδα ἐπ' αὐτοῦ.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Γερμανοῦ πρεσβευτοῦ ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Κοριζῆ, ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἀνῆλθεν εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ γενόμενος ἀμέσως δεκτὸς παρὰ τοῦ Ἄνακτος, ἀνεκοίνωσε πρὸς αὐτὸν τὸ γερμανικὸν διάβημα. Ἀμέσως συνεκροτήθη ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως σύσκεψις, εἰς τὴν ὁποίαν μετέσχον οἱ κ. κ. Ὑπουργοὶ τῶν πολεμικῶν ὑπουργείων καὶ τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας καὶ ὁ ἀρχιστράτηγος κ. Παπάγος.

Ἐπίσης περὶ τὴν 10ην καὶ ἡμίσειαν συνῆλθε τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον τὸ ὁποῖον ἔλαβε γνῶσιν τοῦ περιεχομένου τῆς γερμανικῆς διακοινώσεως καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ δοθείσης πρὸς τὸν Γερμανὸν πρεσβευτὴν ἀπαντήσεως, τὴν ὁποίαν ὁμοφώνως ἐπεδοκίμασαν. Ἐνέκριναν δὲ καὶ προσυπέγραψαν τὸ εἰς ἄλλην σελίδα δημοσιευόμενον Διάγγελμα τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν.

Ἡ εἴδησις τῆς γερμανικῆς ἐπιθέσεως κατὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Νοτιοσλαυΐας, ἀνακοινωθεῖσα διὰ τοιχοκολλήσεων, ἐκτάκτων ἐκδόσεων τῶν ἐφημερίδων καὶ διὰ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ συνήγειρε καὶ ἐνεθουσίασεν ὅλους τοὺς Ἀθηναίους. Πλήθη κόσμου πάσης τάξεως ἐξεχύθησαν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ σχηματίσαντα πυκνὴν διαδήλωσιν μετὰ σημαιῶν καὶ πινακίδων μὲ πατριωτικὰς φράσεις κατηυθύνθησαν πρὸς τὸ Στρατηγεῖον ζητωκραυγάζοντα ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

Ἐπίσης τὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπλημμύρισαν τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς καὶ ἐσκόρπισαν τὸν ὡραῖον πατριωτικὸν ἐνθουσιασμόν τους.

Ἄλλα ἐν στολῇ καὶ συντεταγμένα μὲ τὰς μουσικάς των ἐπὶ κεφαλῆς, ἄλλα ἄνευ στολῆς καὶ ἀναμεμιγμένα μὲ τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ, ἔδιναν τὸν τόνον τοῦ ἔκφρονος καὶ συγκινητικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἀπὸ τὸν ὁποῖον κατείχοντο αἱ πόλεις τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Αἱ κραυγαί: «Θέλουμε ὅπλα», «Θὰ πᾶμε καὶ μεῖς στὰ σύνορα!» τὰ πατριωτικά τους τραγούδια καὶ θούρια, αἱ ζητωκραυγαὶ των ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἐθνικοῦ μας Στρατοῦ καὶ τῶν συμμάχων Ἄγγλων καὶ Γιουγκοσλαύων ἐδόνουν τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ ἐπροκάλουν βαθεῖαν συγκίνησιν εἰς τὰ πλήθη, καμαρώνοντα τὸν αὐριανὸν ἐνθουσιώδη στρατὸν τῆς ἐνδόξου Ἑλλάδος.

Η ΔΙΑΤΑΓΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

Ἀξιωματικοί, ὑπαξιωματικοί, στρατιῶται,

Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα καλοῦνται νὰ ὑπερασπίσουν τὸ πάτριον ἔδαφος.

Ἕνας ἐπὶ πλέον εἰσβολεύς, ἕνας ἐπὶ πλέον ἀντίπαλος, ἀνήκων, ἀτυχῶς, εἰς τὴν ὁμάδα τῶν αὐτοκαλουμένων πεπολιτισμένων κρατῶν, ἐπιχειρεῖ νὰ καταπατήσῃ τὰ Ἱερὰ τοῦ Ἔθνους.

Θὰ ἀντιστῶμεν καὶ θὰ νικήσωμεν, ὅπως ἐνικήσαμεν καὶ τὸν ἄλλον πολυάριθμον ἐχθρόν, ὅπως ἀντεστάθημεν καὶ εἰς ἐκείνου τὰς ὀρδὰς καὶ τὰς περιφρονητικὰς διὰ τὴν προσφιλῆ Πατρίδα μας ἀξιώσεις.

Θὰ νικήσωμεν, διότι θὰ πολεμήσωμεν πάλιν ὑπὸ τὴν Σημαίαν τῆς ὑπερτάτης Δικαιοσύνης καὶ διότι παρὰ τὸ πλευρόν μας ἵσταται συμπολεμιστὴς καὶ ἀποφασιστικὸς σύμμαχος ὁ στρατὸς τῆς πανισχύρου Βρεταννικῆς Αὐτοκρατορίας.

Θὰ πολεμήσωμεν ἀντιτάσσοντες εἰς τὴν βίαν τοῦ ἐπιδρομέως τὰ ὅπλα μας καὶ τὰ στήθη, διδάσκοντες καὶ τὸν νέον ἀντίπαλον ὅτι ἡ Ἑλλάς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἤντλησε τόσα πολύτιμα διδάγματα, δὲν ἀτιμάζεται.

Μαχηταὶ τοῦ ἰταλικοῦ μετώπου,

Ἐξακολουθήσατε τὴν ἔνδοξον καὶ ἀπαράμιλλον προσπάθειαν, κρατοῦντες πάντοτε ὑπὸ τὸ πέλμα σας καὶ ὑπὸ τὴν θέλησίν σας τὸν ἀντίπαλόν σας.

Προσθέσατε νέας δάφνας εἰς τὰς σημαίας σας.

Μαχηταὶ τοῦ γερμανικοῦ μετώπου,

Ἀποδείξατε ὅτι εἴσθε ἰσάξιοι τῶν συναδέλφων σας τοῦ ἰταλικοῦ μετώπου.

Φιλοδοξήσατε νὰ προσθέσητε νέας ἐνδόξους σελίδας εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἔθνους μας.

Ἀξιωματικοί, ὑπαξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται,

Ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος εἶναι μαζί μας.

Ἡ Θεομήτωρ Μαρία θὰ μᾶς παρακολουθήσῃ μὲ στοργὴν εἰς τοὺς νέους ἀγῶνας μας.

Ἡ Ἀθάνατος Μοῖρα τοῦ Ἔθνους, αὐτὴ ποὺ τὸ συνετήρησε, ποὺ τὸ διεφύλαξε πρόμαχον τῶν Ἐλευθεριῶν καὶ τῶν ὑψηλῶν ἐκδηλώσεων τοῦ Ἀνθρωπίνου Πνεύματος, τῆς Ἠθικῆς καὶ τοῦ Καλοῦ διὰ μέσου τῶν αἰώνων μας, μᾶς παραστέκει σήμερον.

Μὲ τοὺς Βρεταννοὺς ἀδελφούς μας ἐν ὅπλοις καὶ ἐν ψυχαῖς — διότι εἶναι ἀδελφοί μας πλέον καὶ αἱ δύο χῶραι ἀκολουθοῦν ἡνωμέναι τὴν ἰδίαν φωτεινὴν λεωφόρον ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὸν δύσκολον θρίαμβον — θὰ διαφυλάξωμεν τὴν τιμὴν τῆς Πατρίδος μας.

Ἀτενίζοντες ὑψηλά, ἀντλοῦντες ὑπεράνθρωπον θάρρος ἀπὸ τὰς ψυχάς μας, αἱ ὁποῖαι διαισθάνονται πλήρως ὅτι μαχόμεθα πάντοτε ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν, μὲ τὸ ὅπλον ἀνὰ χεῖρας καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Θεοῦ θὰ προχωρήσωμεν πρὸς τὴν Νίκην.

Τὴν τελικὴν πλέον, τὴν λαμπροτέραν, τὴν ἱερωτέραν Ἑλληνικὴν Νίκην, ἡ ὁποία καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν — οὐδεὶς Ἕλλην τὸ ἀμφιβάλλει — θὰ εἶναι ἰδική μας.

Ὁ Ἀρχιστράτηγος
ΑΛ. ΠΑΠΑΓΟΣ

Η ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ ΤΟΥ Κ. Ε. Ν.

Συναγωνισταὶ καὶ Συναγωνίστριαι,

Τὴν μεγάλην αὐτὴν στιγμὴν ὅπου ὁ ἡρωϊκός μας Βασιλεὺς καὶ ἡ Ἐθνική μας Κυβέρνησις ἀντέταξαν εἰς τὸν νέον εἰσβολέα, εἰς τὸν προσβολέα τῆς Ἑλληνικῆς τιμῆς ἕνα δεύτερον ἔνδοξον ΟΧΙ, εἶμαι ὑπερήφανος ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας, διὰ νὰ τῆς εἴπω ἀκόμη μίαν φορὰν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καλῶς γνωρίζει: Ὅτι ἡ θέσις της εἰς τὸν ὑπὲρ τῶν πάντων ἀγῶνα τῆς Φυλῆς εἶναι εἰς τὴν πρώτην γραμμήν. Ὅτι ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἔχει ἐστραμμένα τὰ βλέμματα κατὰ πρῶτον μὲν εἰς τὸν μαχόμενον στρατόν, κατόπιν δὲ εἰς σᾶς συναγωνισταὶ καὶ συναγωνίστριαι, ποὺ ἀποτελεῖτε ἕνα δεύτερον στρατὸν τῆς Ἑλλάδος. Τὴν ἱεράν σας, τὴν μεγάλην σας ἀποστολὴν ἀπεδείξατε ἤδη, συναγωνισταὶ καὶ συναγωνίστριαι ὅτι τὴν γνωρίζετε. Τὸ ἀπεδείξατε ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς πρώτης εἰσβολῆς, τὸ ἀπεδείξατε καὶ σήμερον βροντοφωνοῦντες ὅτι «Τοῖς κείνων ρήμασι πειθόμενοι» εἴσθε ἕτοιμοι καὶ σεῖς, ὅπως σύσσωμος ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, νὰ προτάξετε τὰς νεανικὰς ἀλλὰ σιδηρᾶς σας θελήσεις ἐναντίον τῆς ὠμῆς βίας καὶ τῆς ἀνάνδρου ἐπιβουλῆς:

Συναγωνισταὶ καὶ Συναγωνίστριαι,

Ἦρθεν ἡ ὥρα νὰ δοξασθῆτε ἀκόμη περισσότερον. Εἰς τὴν ὡραιοτέραν σελίδα μιᾶς ἱστορίας πέντε χιλιάδων ἐτῶν ποὺ γράφεται σήμερον, μία λαμπρὰ θέσις εἶναι φυλαγμένη γιὰ σᾶς. Ὁ Βασιλεύς, ἡ Κυβέρνησις, ἡ σκιὰ τοῦ Μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ, μᾶς δίδουν τὴν εὐλογίαν των.

Ἐμπρός, Νεολαία τῆς Ἑλλάδος! Ἐμπρὸς πρὸς τὴν νίκην καὶ τὴν δόξαν!

Ὁ Κυβ. Ἐπίτρ. Νεολαίας
Σπῦρος Ρούβαλης
Συνταγματάρχης Πεζικοῦ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΝΑΥΤΙΚΟΝ

Ἡ δρᾶσις τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου κατὰ τὸν παρόντα πόλεμον παραμένει κατὰ μέγα μέρος ἄγνωστος. Καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γνωσθῇ παρὰ μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη κριθῇ ἐπὶ τῇ βάσει μόνον τῶν εὐαρίθμων καὶ ὀλιγολέξων ἀνακοινωθέντων τοῦ Ναυτικοῦ Ἐπιτελείου θὰ εὑρεθῇ ἀληθῶς θαυμαστή. Οἱ Ἕλληνες ναυτικοὶ ἀπεδείχθησαν καθ' ὅλα ἀντάξιοι τῶν λεοντοθύμων μαχητῶν τοῦ Μετώπου καὶ τῶν ἀτρομήτων ἀεροπόρων μας, καθ' ὅλα ἀντάξιοι τῆς πανενδόξου αὐτῆς Πατρίδος, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ ναυτικὴ δύναμις ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ἡ ἐλπίς καὶ τὸ καύχημά της.

Θ' ἀρκέσῃ ἄλλως τε, πιστεύομεν, μία ἁπλῆ καὶ στοιχειώδης σύγκρισις διὰ ν' ἀποδειχθῇ ἡ ἀνυπέρβλητος τόλμη, ἡ ἀπαράμιλλος μαχητικὴ ἱκανότης καὶ ἡ λαμπρὰ τεχνικὴ κατάρτισις τῶν ἐπιτελείων καὶ τῶν πληρωμάτων τοῦ στόλου μας, διὰ νὰ πιστοποιηθῇ ἡ ἀπροσμέτρητος ὑπεροχή των ἔναντι τῶν ἐχθρῶν, ὑπεροχὴ ἡ ὁποία τοὺς κατατάσσει μεταξὺ τῶν πρώτων θαλασσομάχων τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἱστορίας.

Ὁ σύγχρονος κατὰ θάλασσαν πόλεμος διεξάγεται μόνον μὲ μηχανάς. Μὲ μηχανὰς αἱ ὁποῖαι ἔχουν τόσον φοβερὰ καὶ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα, ὥστε θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὁ ἀνθρώπινος παράγων ἔχει τελείως ἐκμηδενισθῆ. Ἡ ταχύτης τῶν πολεμικῶν σκαφῶν, ἡ θωράκισίς των, ἡ δραστικότης τοῦ πυρός, ὁ ἀριθμὸς τέλος, τὸ μέγεθος καὶ ἡ τεχνικὴ τελειότης τῶν μαχητικῶν μονάδων ἀποτελοῦν ἐκ πρώτης ὄψεως τοὺς μοναδικοὺς συντελεστάς, οἱ ὁποῖοι καθορίζουν ἐκ τῶν προτέρων μὲ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν τὴν ἔκβασιν πάσης κατὰ θάλασσαν συγκρούσεως. Αὐτὸ τοὐλάχιστον ἐπίστευεν ὁ Μουσσολίνι ὅταν ἐναυπήγει τὸν ἰσχυρότατον στόλον του, μὲ τὴν ἀπόλυτον βεβαιότητα ὅτι δι' αὐτοῦ θὰ μεταβάλῃ τὴν Μεσόγειον εἰς ἰταλικὴν λίμνην. Ἀλλὰ ἐδῶ ἀκριβῶς ἠπατήθη, ὅπως ἀπατῶνται καὶ θ' ἀπατῶνται πάντοτε ὅσοι πιστεύουν εἰς τὴν βίαν, τὴν μηχανὴν καὶ τοὺς ὑλικοὺς ἐν γένει παράγοντας, ὅλοι ὅσοι ὑποτιμοῦν τὸν ἄνθρωπον, τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχήν του.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου ἡ Ἰταλία διέθετεν 125 ὑποβρύχια, τὰ ὁποῖα ὅλα δροῦν — ἂν ἠμπορῇ νὰ λέγεται δρᾶσις αὐτὴ — εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ παραλύσουν τὰς βρεταννικὰς καὶ τὰς ἑλληνικὰς συγκοινωνίας καὶ νὰ ἐπιτελέσουν καὶ ἄλλα ἀκόμη «μεγάλα κατορθώματα». Καὶ ὅμως κατὰ τὸ πολύμηνον διάστημα τοῦ πολέμου ὁ πολυαριθμότατος αὐτὸς καὶ τεχνικῶς ἀρτιώτατος ὑποβρυχιακὸς στόλος δὲν κατώρθωσεν, ὄχι νὰ βλάψῃ, ἀλλ' οὔτε καὶ ν' ἀπειλήσῃ σοβαρῶς ἔστω καὶ μίαν μόνον ἐκ τῶν ἀπειραρίθμων βρεταννικῶν καὶ ἑλληνικῶν νηοπομπῶν, αἱ ὁποῖαι αὐλακώνουν ἔκτοτε συνεχῶς τήν... ἰταλικὴν λίμνην πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις. Τὸ μόνον κατόρθωμα τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ στόλου ὑπῆρξεν ἕως τώρα, ὡς γνωστόν, ἡ ἐπίθεσις ἐναντίον Ἕλληνος ἀγροφύλακος εὑρισκομένου εἰς κάποιαν ἐρημόνησον, ὁ ὁποῖος, ἀμυνθεὶς κρατερῶς μὲ τὴν καραμπίναν του, ἔτρεψεν ἐν τέλει εἰς φυγὴν τὸ ὑποβρύχιον.

Δὲν εἶναι ἐξ ἄλλου γνωστὸς ἀκριβῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑλληνικῶν ὑποβρυχίων. Πάντως εἶναι πολὺ ὀλιγώτερα τῶν ἰταλικῶν καὶ κατασκευῆς οὐχὶ προσφάτου. Καθένα ἐν τούτοις ἐκ τῶν μικρῶν αὐτῶν ὑποβρυχίων ἔχει ἤδη ἐπιτελέσει ἄθλους ἀναλόγους πρὸς τὰ κατορθώματα τῶν τολμηροτέρων ναυμάχων τῆς ἱστορίας μας, τοῦ Κατσώνη καὶ τοῦ Κανάρη. Αἱ ἐπιθέσεις των ἐναντίον ἰσχυρῶς προστατευομένων ἰταλικῶν νηοπομπῶν ὑπῆρξαν ἀλλεπάλληλοι. Αἱ ἐπιθέσεις δὲ αὗται διεξήχθησαν ἐντὸς τῆς Ἀδριατικῆς, καὶ ἰδίᾳ εἰς τὸ στενὸν τοῦ Ὀτράντο, τὸ ὁποῖον εἶναι φραγμένον διὰ διπλῶν καὶ τριπλῶν σειρῶν ναρκῶν καὶ ἐπιτηρεῖται ἀγρύπνως ἀπὸ τὴν ἰταλικὴν ἀεροπορίαν. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ὑπάρχει καὶ ἕνας ἄλλος παράγων ἀστάθμητος ἀλλὰ πανίσχυρος, τὸν ὁποῖον οὐδέποτε ἠθέλησαν νὰ ὑπολογίσουν οἱ δημιουργοὶ τῶν πανόπλων κολοσσῶν καὶ τῶν μηχανοκινήτων φαλάγγων: Ἡ ψυχὴ τῶν μαχητῶν. Ἡ τόλμη των, ἡ αὐτοθυσία των, ἡ πίστις εἰς τὸ δίκαιον τοῦ ἀγῶνος. Μὲ αὐτὰ καὶ μόνον τὰ ἐφόδια ἐπολέμησαν οἱ Ἕλληνες ναυτικοὶ εἰς τὸν διεξαγόμενον πόλεμον. Καὶ ἐνίκησαν. Καὶ κατήγαγον θριάμβους, τοὺς ὁποίους ἡ ἱστορία θὰ κατατάξῃ μεταξὺ τῶν εὐκλεεστέρων πολεμικῶν κατορθωμάτων.

Ὁ πόλεμος δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη. Εἰσέρχεται πιθανῶς ἤδη εἰς τὴν πλέον ἀποφασιστικὴν φάσιν του. Καὶ θὰ συνεχισθῇ μὲ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμόν, μὲ τὴν ἰδίαν ἀκλόνητον ἀποφασιστικότητα μέχρι τῆς τελικῆς νίκης. Ἀλλ' ὅταν τελειώσῃ, ὅταν ἡ μεγάλη καὶ τελειωτικὴ νίκη θὰ στεφανώσῃ τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα, ὅταν γνωσθῇ εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας του τὸ ἀνώτερον παντὸς ὕμνου ἔργον τοῦ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ὁλόκληρος θὰ σταθῇ μὲ εὐλάβειαν καὶ εὐγνωμοσύνην διὰ νὰ χαιρετίσῃ καὶ νὰ δοξάσῃ τοὺς ὑπερηφάνους καὶ σεμνοὺς θαλασσομάχους, οἱ ὁποῖοι ἐκλείσαν τὴν Πατρίδα καὶ συνέβαλον ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ὑπάρξεώς της καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας της.

«Μίαν ἡμέραν ἐσεῖς τὰ ἀγόρια θὰ μπῆτε εἰς τὸν στρατὸν καὶ σεῖς τὰ κορίτσια σὲ μιὰ στιγμὴ θὰ ἔλθετε καὶ σεῖς νὰ προσφέρετε τὰς ὑπηρεσίας σας εἰς τὸν στρατὸν ὡς νοσοκόμοι καὶ εἰς ἄλλας ὑπηρεσίας ποὺ ἁρμόζουν εἰς τὰς γυναῖκας. Ὅταν θὰ κληθῆτε, πρέπει νὰ μπῆτε μέσα μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς αὐτοθυσίας, διότι τὰ Ἔθνη δὲν γίνονται μεγάλα παρὰ ὅταν οἱ πολῖται ἔχουν μέσα των τὸ αἴσθημα τῆς αὐτοθυσίας καὶ ὅταν εἰς κάθε στιγμὴν τῆς ζωῆς των εἶναι ἕτοιμοι, ἂν τύχῃ καὶ τοὺς ζητήσῃ ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, διὰ νὰ δώσουν τὴν ζωήν των διὰ τὴν Πατρίδα».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΠΟΥ ΕΠΕΣΑΝ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ



Παπαγιάννης Γεώργιος, ἔφεδρος ἀξιωματικός. Ἔπεσεν ἡρωϊκῶς μαχόμενος εἰς τὰ ὑψώματα τῆς Χειμάρρας τὴν 11ην Δεκεμβρίου 1940.



Λοχίας Κατσούφας Παναγιώτης. Τραυματισθεὶς τὴν 13ην Νοεμβρίου 1940, ἀπέθανεν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Κερκύρας.



Στρατιώτης Κατσούλης Γεώργιος. Ἔπεσεν ἡρωϊκῶς εἰς τὰ ὑψώματα τῆς Χειμάρρας τὴν 25ην Δεκεμβρίου 1940.

Γράμματα στους νέους

ΣΤΙΓΜΕΣ ΣΙΩΠΗΣ

Ἀγαπητοί μου Φίλοι,

Νά καὶ μιὰ φορὰ ποὺ δὲν ἔχω ὡρισμένο θέμα, γιὰ νὰ σᾶς γράψω. Εἶναι τόσο πολλὲς οἱ ἐντυπώσεις ποὺ μᾶς τριγυρίζουν καὶ τόσο πολλὰ τὰ συναισθήματα ποὺ μᾶς πλημμυρίζουν, ὥστε νὰ ἔρχωνται στιγμὲς ποὺ νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ ἕνα ἀπ' αὐτά, γιὰ νὰ τὸ προσέξῃ καὶ ν' ἀσχοληθῇ μ' αὐτὸ ἰδιαιτέρως. Γιατὶ ὅλες οἱ ἐντυπώσεις κι' ὅλα τὰ συναισθήματα σμίγονται, συνταυτίζονται κι' ἀποτελοῦν μέσα μας ἕνα ἑνιαῖο σύνολο, ποὺ λέγεται συγκίνησις, ἐνθουσιασμός, πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ μέθη.

Κάθομαι νὰ σᾶς γράψω, νὰ ἔρθω μὲ σᾶς, ὅπως πάντα, σ' αὐτὴν τὴν ὡραία ἐπικοινωνία, ποὺ εἶναι μιὰ ἐξαίσια πηγὴ θάρρους καὶ δυνάμεως, κι' ὅμως εἶναι τόσο πολλὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ὑπέροχα πράγματα ποὺ ὑψώνονται γύρω μου, τόσο πολλὰ ὅλα αὐτὰ τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ ποὺ ἀναβρύζουν ἀπὸ μέσα μου, ὥστε νὰ μὴ ξέρω τί νὰ σᾶς πῶ, νὰ μὴ μπορῶ νὰ τὰ συλλάβω καὶ πολὺ περισσότερο νὰ τὰ ἐκφράσω.

Εἶμαι βέβαιος πὼς μὲ καταλαβαίνετε καλά, γιατὶ εἶμαι βέβαιος πὼς καὶ σεῖς θὰ ἔχετε πολλὲς φορὲς περάσει ἀπ' αὐτὲς τὶς ὡραῖες καὶ μεγάλες στιγμὲς τῆς σιωπῆς, κατὰ τὶς ὁποῖες, ἐνῷ ἡ ψυχὴ δονεῖται καὶ συγκλονίζεται ὁλόκληρη, τὰ χείλη μένουν κλειστά. Εἶμαι βέβαιος πὼς κι' ἐσεῖς θὰ ἔχετε μείνει πολλὲς φορὲς βουβοὶ μπροστὰ στὸ ραδιόφωνο ποὺ ἀναγγέλλει μιὰ νίκη τοῦ στρατοῦ μας, μπροστὰ στὸ τραγοῦδι τῶν στρατιωτῶν μας ποὺ φεύγουν γιὰ τὸ Μέτωπο, μπροστὰ στὸ θέαμα τῶν παιδιῶν τῆς Νεολαίας μας ἢ τῶν ἀδελφῶν νοσοκόμων ποὺ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους στὸν ἀγῶνα. Εἶμαι βέβαιος πὼς κι' ἐσεῖς θὰ ἔχετε δακρύσει πολλὲς φορὲς σιωπηλὰ διαβάζοντας τὰ ὑπέροχα γράμματα τῶν πολεμιστῶν μας ἀπὸ τὸ Μέτωπο ἢ τὶς ἐξ ἴσου ὑπέροχες ἀπαντήσεις τῶν δικῶν τους ἀπὸ τὰ Μετόπισθεν, ποὺ ἀποκαλύπτουν τὶς δυὸ μεγάλες ὄψεις τῆς θείας Μορφῆς τῆς Ἑλλάδος μας.

Νά! Αὐτὴν τὴν μεγάλη Μορφὴ τῆς Ἑλλάδος μας ἔχω μπροστά μου αὐτὴν τὴ στιγμή, ἀγαπητά μου Ἑλληνόπουλα. Καὶ στέκομαι μπροστά της σὲ στάσι προσοχῆς, μὲ τὴν καρδιὰ νὰ λαχταρίζῃ ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τῆς παρουσίας της, μὲ τὸ μυαλὸ νὰ λαμπρύνεται ἀπὸ τὴν αἴγλη της, μὲ τὴν ψυχὴ νὰ κραδαίνεται ὡς τὰ τρίσβαθά της ἀπὸ τὴν ἰσχυρὰ κι' ἀθάνατη πνοὴ τῆς δόξας της. Καὶ τὰ χείλη μένουν κλειστά.

Αὐτὴν τὴν μεγάλη Μορφὴ χαιρετᾶ κι' ὑμνολογεῖ σήμερα ὁλόκληρη ἡ Ἀνθρωπότης μὲ θαυμασμὸ καὶ σέβας. Αὐτὴν ἔχει βάλει ὁλόκληρος ὁ ἐλεύθερος κόσμος ἐπὶ κεφαλῆς τῆς δύσκολης καὶ τραχειᾶς πορείας του πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν καὶ τὸν Πολιτισμό. Αὐτή, ὅπως πάντα, ὅπως κάθε φορὰ ποὺ ἡ ψυχὴ τῆς Ἀνθρωπότητος κλονιζόταν κι' ἔπεφτε, ὑψώθηκε καὶ τώρα σὰν στήριγμά της, σὰν ἀκλόνητη κι' ἀτράνταχτη κολώνα γιὰ τὸν ὑψωμὸ καὶ τὴ στερέωσι ὁλόκληρης τῆς Γῆς. Καὶ τὸ στόμα μένει βουβό.

Τί νὰ πῇ; Μιλᾶ μόνο μέσα μας ἡ καρδιά μας καὶ λέγει: Τί μεγάλο πρᾶγμα, τί ὑπέροχος τίτλος τιμῆς ν' ἀνήκῃς κι' ἐσὺ σ' αὐτὴν τὴν μεγαλειώδη Μορφή, νὰ εἶσαι παιδὶ τῆς Ἑλλάδος μας! Ἀλλὰ καὶ τί βαρειὰ εὐθύνη συγχρόνως! Τὰ αἰσθανόμαστε βαθύτατα καὶ τὰ δυὸ — καὶ τὴν τιμὴ καὶ τὴν εὐθύνη — κι' εἴμαστε πάντα ἕτοιμοι νὰ δώσουμε γι' αὐτὰ τὸ πᾶν, τὸ πᾶν, τὸ πᾶν.

Μ' ἐθνικοὺς χαιρετισμοὺς

Μελῆς Νικολαΐδης

ΑΡΧΑΙΕΣ ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΣΣΕΣ

Ἄφθονα εἶναι τὰ παραδείγματα ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας γυναικῶν καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν τῶν αἰώνων εἰς τὴν μακρὰν καὶ ἔνδοξον ἱστορίαν τῆς πατρίδος μας.

Ἀπὸ τὴν θρυλικὴν ἀρχαίαν Σπάρτην μᾶς περιγράφει ὁ Πλούταρχος μίαν ὁμαδικὴν ἐκδήλωσιν εὐψυχίας καὶ φιλοπατρίας, ποὺ ἔδειξαν οἱ κοσμοξακουσμένες Σπαρτιάτισσες μπροστὰ σ' ἕνα σοβαρώτατο κίνδυνο τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος των.

* * *

Πρὸ 22 αἰώνων, κατὰ τὸ 272 π. Χ., ὁ βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου Πύρρος, ὁ ὁποῖος διεκρίνετο διὰ τὴν ἀνδρείαν του καὶ τὴν στρατηγικήν του ἱκανότητα, εἰσέβαλεν εἰς τὴν Λακωνίαν μὲ 25 χιλιάδας πεζοὺς καὶ 2 χιλιάδας ἱππεῖς. Λεηλατεῖ τὴν χώραν στὸ πέρασμά του καὶ προχωρεῖ μέχρι τῆς Σπάρτης, τὴν ὁποίαν πιστεύει ὅτι θὰ κυριεύσῃ, διότι ὁ βασιλεὺς αὐτῆς Ἄρευς ἀπουσίαζεν εἰς τὴν Κρήτην. Κατέστρωσε λοιπὸν τὸ σχέδιόν του, διὰ νὰ ἐπιτεθῇ τὴν ἑπομένην κατὰ τῆς πόλεως.

Ἡ στιγμὴ ἦτο κρίσιμος. Ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Σπάρτης διέτρεχε μεγάλον κίνδυνον. Ἔπρεπε γρήγορα, χωρὶς καμμίαν ἀναβολήν, νὰ ληφθοῦν γενναῖαι ἀποφάσεις. Συνέρχονται λοιπὸν οἱ Σπαρτιᾶται εἰς συνέλευσιν καὶ ἀποφασίζουν πρῶτον νὰ στείλουν ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον τὰς γυναῖκας ἔξω ἀπὸ τὴν Σπάρτην εἰς μέρος ἀσφαλές, εἰς τὴν Κρήτην. Νὰ σκάψουν ἔπειτα καθ' ὅλην τὴν νύκτα μίαν τάφρον πρὸ τῆς πόλεως καὶ τὸ πρωῒ μὲ τὴν βοήθειαν τῶν Θεῶν νὰ πολεμήσουν τὸν ἐπιδρομέα μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις των καὶ χωρὶς τὸν βασιλέα των, σὰν ἄνδρες γενναῖοι ποὺ ἦσαν.

Οἱ Σπαρτιάτισσες, ἅμα ἔμαθον ὅτι οἱ ἄνδρες ἀπεφάσισαν νὰ πολεμήσουν μόνοι ὑπὲρ τῆς Σπάρτης, ἐστενοχωρήθησαν πολὺ καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἀντισταθοῦν. Μιὰ μάλιστα ἀπ' αὐτές, ἡ Ἀρχιδαμία, πλουσία καὶ ἀπὸ βασιλικὴν καταγωγήν, ζωσμένη ξίφος, ἦλθεν ἐνώπιον τῶν ἀνδρῶν εἰς τὴν συνέλευσιν καὶ τοὺς ἐπέκρινε διὰ τὴν ἀπόφασιν ποὺ ἔλαβαν διὰ τὰς γυναῖκας, δηλ. νὰ τὰς στείλουν στὴν Κρήτη γιὰ νὰ σωθοῦν αὐτές, ἐνῷ ἡ Σπάρτη διέτρεχε τὸν ἔσχατον κίνδυνον. Τοιουτοτρόπως ἔμειναν. Καὶ ὅταν ἐνύκτωσεν, ἐνῷ οἱ Σπαρτιᾶται ἤρχισαν νὰ ἀνοίγουν τὴν τάφρον, ἔφθασαν ὅλες ἐκεῖ, παντρεμένες καὶ κορίτσια, διὰ νὰ ἐργασθοῦν καὶ αὐτές. Παρεκάλεσαν τοὺς ἄνδρας νὰ ἀποσυρθοῦν καὶ νὰ ἀναπαυθοῦν διὰ νὰ ἔχουν δυνάμεις διὰ τὴν μάχην καὶ ἀνέλαβον αὐτές, μὲ ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα καὶ προθυμίαν, ὅλην τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ κοπιαστικοῦ ἔργου.

Ἐξημέρωνε ὅτε ἡ τάφρος εἶχε πλέον τελειώσει. Ὁ ἐχθρὸς ἀρχίζει τώρα νὰ κινητοποιῆται καὶ νὰ ἑτοιμάζεται διὰ τὴν ἐπίθεσιν, ἐνῷ οἱ ἀκούραστες Σπαρτιάτισσες ἐγχειρίζουν στοὺς ἄνδρας τὰ ὅπλα των. Τὸ πολυθρύλητον «ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς» ἐπαναλαμβάνεται διὰ μίαν ἀκόμη φοράν. Ποτὲ ἄλλοτε ἡ πατριωτικὴ αὐτὴ προσταγὴ δὲν ἦταν τόσον σταθερὰ καὶ ἀλύγιστος. Τοὺς παραδίδουν τὴν τάφρον καὶ τοὺς ἐξορκίζουν νὰ τὴν φυλάξουν μὲ κάθε τρόπον.

«Κανένας δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ζωντανός, ἂν πρόκειται νὰ προσπεράσῃ τὴν τάφρον ὁ ἐχθρός».

Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπολέμησαν μὲ ἀνδρείαν καὶ οἱ Σπαρτιᾶται καὶ τὰ στρατεύματα τοῦ Πύρρου, χωρὶς κανεὶς νὰ γίνῃ νικητής. Τὴν νύκτα ἔπαυσεν ἡ μάχη. Στὰ ἐξημερώματα τῆς ἄλλης ἡμέρας τὰ στρατεύματα τοῦ Πύρρου ἐπαναλαμβάνουν τὴν ἐπίθεσιν. Οἱ Σπαρτιᾶται πολεμοῦν σὰν λεοντάρια. Ἀλλὰ καὶ οἱ λεβέντισσες Σπαρτιάτισσες δὲν μένουν ἀργές. Μὲ θαυμαστὴ τόλμη παρευρίσκονται ὅλες στὴ μάχη. Ἐκτελοῦν ἔργα ἐπιμελητείας. Ἄλλες μοιράζουν βέλη. Ἄλλες φέρνουν τροφές. Ἄλλες παραλαμβάνουν καὶ περιποιοῦνται τοὺς τραυματίας.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Πύρρος ἔφιππος φθάνει πλησίον τῆς τάφρου. Οἱ Σπαρτιᾶται, ποὺ ἦσαν στὸ μέρος ἐκεῖνο, βάνουν δυνατὲς κραυγές, ἐνῷ αἱ γυναῖκες μὲ ἀλαλαγμοὺς τρέχουν ἐναντίον του, ὅτε ὁ ἵππος τοῦ Πύρρου πληγώνεται καὶ τὸν ρίπτει κατὰ γῆς. Οἱ σωματοφύλακές του σπεύδουν γύρω του, ἀλλ' οἱ Σπαρτιᾶται ὁρμοῦν ἐναντίον των καὶ τοὺς ἀποκρούουν. Ὁ Πύρρος τότε διατάσσει νὰ παύσῃ ἡ μάχη. Ἐνόμισεν ὅτι θὰ ἤθελαν τοῦτο καὶ οἱ Σπαρτιᾶται, ἐπειδὴ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν φονευθῆ καὶ οἱ περισσότεροι ἦσαν πληγωμένοι. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ, νά! Φθάνει ἀπὸ τὴν Κρήτη ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Ἄρευς μὲ 2 χιλιάδας πολεμιστάς. Μὲ ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ οἱ ἀνδρεῖοι Σπαρτιᾶται ὑποδέχονται τὸν βασιλέα των. Ὑπὸ τὰς διαταγάς του ἀκράτητοι ρίπτονται ἐκ νέου εἰς τὴν μάχην καὶ ἡ νίκη κατὰ τοῦ ἐπιδρομέως ὁλοκληρώνεται. Ὁ τρομερὸς κίνδυνος ἀπεσοβήθη.

Ἡ γενναιοψυχία καὶ ὁ ἡρωϊσμὸς τῶν γυναικῶν τῆς Σπάρτης μὲ τὴν ἀνδρείαν τῶν τέκνων της καὶ τοῦ βασιλέως της ἔστησαν περίλαμπρον τὸ τρόπαιον τῆς νίκης. Ἡ Σπάρτη, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τείχη διὰ νὰ ὑπερασπίζεται ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς της, εἶχε τὰ στήθη τῶν γενναίων τέκνων της καὶ τὶς γενναῖες καρδιὲς τῶν ἀτρομήτων μητέρων της. Ἦτο πάντοτε ἡ ἀήττητος Σπάρτη. Καὶ οἱ Σπαρτιάτισσες οἱ κοσμοξακουσμένες, ποὺ μὲ τὸ ὑψηλό τους φρόνημα καὶ τὴν ἀδάμαστον ψυχήν των ἔδωκαν ἄφθονον ὑλικὸν εἰς τὰ ὡραιότερα ἀνέκδοτα, ποὺ ἔχει ἡ ἱστορία μας, ἔμειναν πάντοτε καὶ ἐδείχθησαν ἄξιαι τῆς Σπάρτης.

* * *

Ἡ ἱστορία τῆς ἀδαμάστου Ἑλληνικῆς ψυχῆς πρὸ τῶν κινδύνων τῆς ὑποδουλώσεως τῆς πατρίδος δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ ἐπαναλαμβάνεται διὰ μέσου τῶν αἰώνων καθ' ὅλην τὴν τρισχιλιετῆ διαδρομὴν τοῦ ἑλληνικοῦ βίου.

Πάντοτε, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον, ἡ αὐτὴ ἀδούλωτος ψυχή, ἡ αὐτὴ εὐψυχία, ἡ αὐτὴ ἐθνικὴ ὑπερηφάνεια, τὸ αὐτὸ φεγγοβόλημα τῆς ἰδέας, τῶν μεγάλων ἀποφάσεων, τοῦ ἀφθάστου ἡρωϊσμοῦ, τῶν μεγάλων θυσιῶν...

Καὶ σήμερον ἀκόμη, ἐπάνω ἐκεῖ εἰς τὰ Ἠπειρωτικὰ καὶ τὰ Ἀλβανικὰ βουνά, γράφονται νέαι σελίδες ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας διὰ τὴν συνέχειαν τῆς ἐνδόξου ἱστορίας μας. Οἱ ἀρχαῖες Σπαρτιάτισσες ἀναζοῦν ἐπάνω εἰς τὴν Πίνδον. Ἀπὸ τὴν σημερινὴν Ἑλλάδα ἀνυψοῦται καὶ πάλιν, ὑψηλὰ ἀναμμένος, ὁ πυρσὸς τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ Δικαίου, μὲ τὴν αὐτὴν αἴγλην, μὲ τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ἐφώτιζε τὸν κόσμον. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ ὅλαι αἱ Ἑλληνίδες, ἄνδρες, γυναῖκες, γέροι, παιδιά, εἶναι ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων, ἐνῷ ὁ γενναῖος στρατός μας πρὸ τῆς ἐνσκηψάσης ἀδίκου ἐπιδρομῆς προασπίζει τὸ πάτριον ἔδαφος, ὅπως ἄλλοτε πρὸ 25 αἰώνων ἐξεχύνετο ἀκάθεκτος κατὰ πολυαριθμοτέρου ἐχθροῦ, μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν παραδόσεων ἀδιάσειστον πεποίθησιν ἐπὶ τὴν τ ε λ ι κ ὴ ν ν ί κ η ν.

Βούλα Γ. Βασιλειάδου



Αἱ σημεριναὶ Ἑλληνίδες, κατ' εὐθεῖαν ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατισσῶν, ἐργάζονται ἀκάματοι παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν πολεμιστῶν μας διὰ τὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

13ΗΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Ἰωάννου ιβ΄ 1—18)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὁ Ἰησοῦς πρὸ ἓξ ἡμερῶν τοῦ πάσχα ἦλθεν εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἷς ἦν τῶν ἀνακειμένων σὺν αὐτῷ. Ἡ οὖν Μαρία, λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐξέμαξε ταῖς θριξὶν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου. Λέγει οὖν εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδιδόναι· διατί τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς; Εἶπε δὲ τοῦτο οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτης ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν. Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· ἄφες αὐτήν, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό. Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. Ἔγνω οὖν ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἐκεῖ ἐστί, καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπῆγον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν.

Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑορτήν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ, καὶ ἔκραζον· ὡσαννά· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ. Εὑρὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνάριον ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθώς ἐστι γεγραμμένον· μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών· ἰδοὺ ὁ βασιλεύς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου. Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ. Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ ὅτε τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι ἤκουσαν τοῦτο αὐτὸν πεποιηκέναι τὸ σημεῖον.

Ἀπόστολος (Πρὸς Φιλιππησίους δ΄ 4—9)

Ἀδελφοί, χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε· πάλιν ἐρῶ, χαίρετε. Τὸ ἐπιεικὲς ὑμῶν γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις. Ὁ Κύριος ἐγγύς. Μηδὲν μεριμνᾶτε, ἀλλ' ἐν παντὶ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει μετὰ εὐχαριστίας τὰ αἰτήματα ὑμῶν γνωριζέσθω πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Τὸ λοιπόν, ἀδελφοί, ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἁγνά, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὔφημα, εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε· ἃ καὶ ἐμάθετε καὶ παρελάβετε καὶ ἠκούσατε καὶ εἴδετε ἐν ἐμοί, ταῦτα πράσσετε· καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν περικοπὴ αὐτὴ ἀπὸ τὴν πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολή του μᾶς λέγει ὅτι μία ἀπὸ τὰς παραγγελίας τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅτι πρέπει νὰ δείχνωμε ἀναμεταξύ μας ἐπιείκεια καὶ πνεῦμα συμβιβασμοῦ. Δηλαδὴ μᾶς συνιστᾶ ὅτι ἔχομεν καθῆκον νὰ μὴ εἴμεθα ἀδιάλλακτοι καὶ ἐκδικητικοί. Αὐτὴ τὴ συμπεριφορὰ πρέπει νὰ ἔχῃ κάθε ἀληθινὸς χριστιανός. Μόνον ἔτσι διακρίνεται ἀπ' τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ὁ πραγματικὸς ὀπαδὸς τοῦ Χριστοῦ. Μὲ κάθε τρόπο λοιπὸν πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν τὰς προστριβὰς καὶ τὰς φιλονικίας, διότι αὐταὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἔχουν δυσάρεστα ἐπακόλουθα. Μᾶς ἀναστατώνουν τὴν ψυχὴ καὶ μᾶς ὁδηγοῦν στὴν ἔχθρα καὶ τὴν ἐκδίκησι. Μιὰ πραγματικὰ χριστιανικὴ συμπεριφορὰ δὲν κάνει καλὸ μόνο σὲ μᾶς τοὺς ἰδίους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους μπορεῖ νὰ παραδειγματίσῃ καὶ νὰ συγκινήσῃ καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπηρεάσῃ καὶ τὸν πιὸ ἀτίθασο καὶ ἀδιάλλακτο ἄνθρωπο. Ἀμίμητο παράδειγμα τῆς συμπεριφορᾶς αὐτῆς ἔχομε αὐτὸν τὸν Θεάνθρωπον, Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Αὐτὸς στὴ σημερινὴ ἡμέρα τῶν Βαΐων παρουσιάζεται ἐρχόμενος στὴν Ἱερουσαλὴμ μὲ κάθε πραότητα καὶ ταπεινοσύνη. Τὴν ἐμπάθεια καὶ τὰς ὕβρεις καὶ τὰς μαστιγώσεις ἀντιμετωπίζει μὲ ἀφάνταστη ἠρεμία καὶ ἀνεξικακία. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας πρόκειται νὰ σταυρωθῇ καὶ νὰ γίνῃ ὁ στόχος τῆς ὀργῆς τοῦ ὄχλου καὶ τῶν Φαρισαίων καὶ ὅμως θὰ τὸν ἴδωμεν ὄχι μόνον νὰ μὴ ὀργίζεται καὶ ἀγανακτῇ, ἀλλὰ νὰ εὔχεται εἰς τὸν πανάγαθον Θεὸν νὰ τοὺς συγχωρήσῃ διότι δὲν γνωρίζουν τί κάνουν.

Ἔχοντες λοιπὸν ὡς παράδειγμα αὐτὸν τὸν Σωτῆρα τῆς ἀνθρωπότητος ἂς εἴμεθα παντοῦ καὶ πάντοτε ἐπιεικεῖς καὶ διαλλακτικοὶ πρὸς ὅλους. Ἂς ἀπομακρύνωμεν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μας τὴν ἐκδίκησι, τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐμπάθεια. Τότε καὶ μόνον θὰ εἴμεθα ἄξιοι τῆς θείας τοῦ Θεανθρώπου ἀγάπης. Τότε μόνον θὰ εἴμεθα ἀντάξιοι τοῦ Χριστοῦ μαθηταὶ καὶ θ' ἀποκτήσωμε τὸ δικαίωμα τῆς θείας αὐτοῦ χάριτος.

1002

Α, Β, Γ, Δ, Ι, Κ,

λ,μ,ν,ο,π,ρ,σ,τ,υ. Αὐτὰ εἶναι τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, ποὺ εἰσήγαγε περὶ τὸ 1493 π. Χ. ὁ Κάδμος εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὰ γράμματα αὐτά, 15 μόνον τὸν ἀριθμόν, ὡμοίαζαν στὴν ἀρχὴ κατὰ τὸ σχῆμα μὲ τοὺς φοινικικοὺς ἢ ἀσσυριακοὺς χαρακτῆρας. Σιγὰ σιγὰ ὅμως μετέβαλον τὴν μορφήν των ὡς που ἔγιναν ἡ βάσις τῶν λατινικῶν χαρακτήρων.

Τὰ δὲ γράμματα θ, φ, χ καὶ ξ τὰ ἐφεῦρεν ὁ Παλαμήδης περὶ τὸ 1254 π. Χ. καὶ τὰ ζ, ψ, η καὶ ω τὰ προσέθεσεν ὁ Σιμωνίδης περὶ τὸ 489 π. Χ.

Τὸ ε δὲν εἶναι γνωστὸν πότε εἰσήχθη εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἀλφάβητον, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦ 395 π. Χ. εἶχε μόνον 16 γράμματα· τότε δὲ εἰσήχθη τὸ ἰωνικὸν ἀλφάβητον, τὸ ὁποῖον εἶχε 24 ψηφία.

Ἐπειδὴ εἶναι πιθανὸν νὰ μὴν ἐγεννήθη σὲ μερικοὺς τὸ ἐνδιαφέρον νὰ πληροφορηθοῦν πόσα γράμματα ἔχει κάθε γλῶσσα παραθέτομεν τὸν ἀκόλουθον πίνακα τῶν κυριωτέρων γλωσσῶν:

Ἡ ἀγγλικὴ ἔχει 26 γράμματα, ἡ γαλλικὴ 23, ἡ γερμανικὴ 26, ἡ ἰταλικὴ 20, ἡ ἱσπανικὴ 27, ἡ ρωσσικὴ 41, ἡ ἑβραϊκὴ 22, ἡ ἀραβικὴ 28, ἡ περσικὴ 32, ἡ τουρκικὴ 33, ἡ σανσκριτικὴ 50, ἡ κινεζικὴ 240.

Πότε συνεστήθησαν

Τὸ ἰατροσυνέδριον συνεστήθη τὸ πρῶτον τὴν 3 Μαΐου 1834.

Ἡ γενικὴ διεύθυνσις Ταχυδρομείων καὶ Τηλεγραφείων τῷ 1836.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Πολυτεχνείου τῷ 1837, ἀναδιοργανωθεῖσα διὰ τοῦ διατάγματος τῆς 25 Ὀκτωβρίου 1843. Αἱ δὲ διευθύνσεις τῆς Ἀστυνομίας καὶ Ἀγροφυλακῆς ἀπεχωρίσθησαν τὸ πρῶτον δυνάμει τοῦ ἀπὸ 13 Μαρτίου 1849 νόμου ἀπὸ τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

Ἡ καλλιέργεια ἐπὶ Καποδίστρια

Ὅταν ὁ Καποδίστριας ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα εὗρῆκε μόνον 12.000 στρέμματα γῆς φυτευμένα μὲ σταφιδάμπελον, 25.000 στρέμματα ἀμπέλου καὶ 500.000 ἐλαιόδενδρα. Σήμερον οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ ἔχουν ἑκατονταπλασιασθῆ καὶ αὐξάνονται καθημερινῶς περισσότερον χάρις εἰς τὰς τεραστίας προόδους ποὺ ἔκαμεν ἡ γεωργία μας.

Μνήμονες

Πρὸ τοῦ 1834, δηλαδὴ κατὰ τὴν περίοδον τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ πολὺ μετὰ τὴν λῆξιν αὐτῆς, οἱ συμβολαιογράφοι ἐκαλοῦντο μνήμονες. Μετωνομάσθησαν δὲ εἰς συμβολαιογράφους τὴν ἐποχὴν τῆς ἀντιβασιλείας τοῦ Ὄθωνος καὶ εἰδικῶς διὰ τοῦ νόμου τῆς 21 Ἰανουαρίου 1834.

Ὅσα δὲν γράφει ἡ Ἱστορία

Οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Σπαρτιᾶται ἐμάλωναν πρὸ τῆς ἐν Πλαταιαῖς μάχης ποιὸς θὰ καταλάβῃ τὸ ἀριστερὸν κέρας τῆς παρατάξεως. Σημειωτέον ὅτι τοῦτο ἐθεωρεῖτο τὸ ἀσθενέστερον σημεῖον καὶ οἱ ὑπερασπισταί του ἐτιμῶντο ὡς οἱ γενναιότεροι.

Ἐπειδὴ οὐδεὶς ὑπεχώρει εἰς τὴν ἀξίωσίν του καὶ ἐπέκειτο ἡ ἔναρξις τῆς μάχης, ὁ σοφὸς καὶ δίκαιος Ἀριστείδης, ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ὑπεχώρησεν, εἰπὼν τὸ ἀλησμόνητον: «Ὁ ἄνθρωπος κάμνει τὴν θέσιν καὶ ὄχι ἡ θέσις τὸν ἄνθρωπον».

ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΨΥΧΗΣ

Σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς αἰθούσης τοῦ «Παρνασσοῦ», ὅπου ἦταν ἐγκατεστημένη ἡ πολεμικὴ καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις τῆς Ε.Ο.Ν., πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι ἦσαν ἐκτεθειμένα μερικὰ μικρὰ πλαστικὰ ἔργα, μὲ διάφορες παραστάσεις ἐμπνευσμένες ἀπὸ τὸν πόλεμο. Οἱ ἐπισκέπται στέκονταν μπροστά τους μὲ περιέργεια. Τὰ μικρὰ αὐτὰ ἔργα ἦσαν πραγματικὰ καλλιτεχνήματα, ποὺ τὰ εἶχε τεχνουργήσει μ' ἕνα μαχαιράκι πάνω σὲ ἄσπρο σαποῦνι ἕνας στρατιώτης τραυματίας. Ἐκεῖ δίπλα στεκόταν κι' ὁ ἴδιος, σεμνὸς καὶ συνεσταλμένος, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ μάθη κανεὶς πῶς ἦταν ὁ καλλιτέχνης καὶ νὰ τοῦ μιλήση πρῶτος, γιὰ ν' ἀποφασίση κι' ἐκεῖνος νὰ παρουσιασθῆ. Κι' ὅταν τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὰ ἔργα του καὶ τοῦ ἔδιναν συγχαρητήρια, ὁ τραυματίας στρατιώτης, ποὺ εἶχε ἀντιμετωπίσει ἡρωϊκὰ κι' ἀτρόμητα τὸν ἐχθρὸ κι' εἶχε ἀντικρύσει μὲ περιφρόνησι τὸ θάνατο, κοκκίνιζε, δείλιαζε καὶ μὲ δυσκολία καὶ μὲ στενοχώρια ἔδινε κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ ὄνομά του.

Ἐκείνη τὴν ὥρα, κι' ἂν δὲν εἶχες ἰδῆ τὰ μικρὰ καλλιτεχνήματα, θὰ καταλάβαινες κι' ἀπὸ μόνο τὸ κοκκίνισμα ἐκεῖνο τῆς σεμνότητος, ποὺ ἀνέβαινε στὸ πρόσωπο τοῦ ἡρωϊκοῦ τραυματία, ὅτι εἶχες μπροστά σου ἕναν ἀληθινὸ καλλιτέχνη. Χωρὶς νὰ εἶχε κάμει καμμιὰ σχετικὴ σπουδή, χωρὶς κἂν νὰ εἶχε κατατοπισθῆ ποτὲ μὲ καλλιτεχνικὲς ἀσχολίες, ἡ ψυχή του, δονημένη, συγκλονισμένη ἀπὸ τὸν μεγάλο καὶ βαθὺ κραδασμὸ ποὺ ἔφερε μέσα του ὁ πόλεμος, αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ ἐκδηλωθῆ, νὰ ἐκφρασθῆ μὲ τὴν τέχνη. Κι' ἦταν τόσο δυνατὲς κι' ἀκατανίκητες οἱ παρορμήσεις κι' οἱ ἐμπνεύσεις της, ποὺ ὁ στρατιώτης παίρνοντας τὸ πρῶτο εὔπλαστο ὑλικὸ ποὺ βρῆκε μπροστά του — τὸ σαποῦνι —, ἔδωσε πάνω σ' αὐτὸ ὑπόστασι καὶ μορφὴ στὸν ἁγνὸ καὶ πλούσιο ἐσωτερικό της κόσμο.

* * *

Τώρα, μιὰ ἄλλη περίπτωσις. Ἕνας ἄλλος στρατιώτης, ὁ λοχίας πυροβολικοῦ Νικόλαος Μήτσης. Δὲν ἔκανε ποτέ του τὸν ποιητή. Δὲν εἶχε ἀσχοληθῆ μὲ τὴ λογοτεχνία. Μὰ ἡ ψυχή του, ἀνεβασμένη, μέσα στὴν ὑψηλὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ πολέμου, ὡς τὰ ἀνώτερα ὕψη τῶν πιὸ ὡραίων καὶ μεγάλων ἀνθρώπινων ἰδανικῶν, ἐζέσταινε κι' ἐζωονονοῦσε μέσα της τὸν σπόρο τῆς ἁγνῆς κι' ἀληθινῆς ποιήσεως. Δὲν ἐχρειαζόταν παρὰ ἡ ἱερὴ στιγμὴ ποὺ θὰ γονιμοποιοῦσε τὸν θεῖο σπόρο καὶ θὰ τὸν ἔκανε νὰ φουντώση καὶ νὰ δεθῆ σὲ λουλοῦδι. Ἡ στιγμὴ αὐτὴ ἦταν ὁ ἡρωϊκὸς θάνατος τοῦ ἀγαπημένου ἀδελφοῦ του Χρήστου, ποὺ ἔπεσε μαχόμενος στὸ Τεπελένι, ἀποκρούοντας τὶς λυσσώδεις ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ. Καὶ νὰ τὸ ἁγνὸ καὶ λεπτὸ λουλοῦδι, ποὺ ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὴν ἱερὴ αὐτὴ στιγμή: Τὸ ποίημά του «Παραγγελιὰ στὴ Μάνα», ποὺ μᾶς ἔστειλε ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ μέτωπο κι' ὅπου φαντάζεται τὸν πεθαμένο ἀδελφό του ν' ἀπευθύνεται στὴ Μάνα τους καὶ νὰ τῆς λέγη:

«Στρῶσε, Μάνα, τὸ σπίτι μας
μὲ τὰ κιλίμια πόχεις.
Κάκια γιατὶ δὲν ἔρχομαι,
Μανούλα μου, μὴ μὄχεις.

Στρῶσε, θάρθοῦν οἱ φίλοι μου
καὶ καλωσόρισέ τους.
Ὄχι καφὲ καὶ πένθιμα!
Κρασάκι κέρασέ τους!

Γιατὶ μὲ κλαῖς; Δὲν πέθανα!
Τραγούδια νὰ μοῦ ποῦνε,
γιὰ τὴ χαρὰ ποὺ πέτυχα
ὅλοι νὰ μ' εὐχηθοῦνε.

Χαρὰ εἶναι ποὺ σκοτώθηκα
ἐδῶ στὸ Τεπελένι.
Τὴ Νίκη στεφανώθηκα
Κι' ἡ Δόξα μ' ἀναμένει.

Μικρόν, Μάνα, μ' εὐχόσουνα
νὰ εἶμαι εὐτυχισμένος·
οἱ εὐχές σου βγήκανε σωστὲς
γιατ' εἶμαι Δοξασμένος».

Ἀλλὰ ἰδοὺ καὶ ἕνα ἄλλο ποίημα. Δὲν ἔχει σημασία ποὺ δὲν εἶναι γραμμένο σὲ στίχους, ἀλλὰ εἶναι μιὰ ἁπλῆ ἐπιστολή, ποὺ τὴν στέλλει ἀπὸ τὸ μέτωπο ἕνας στρατιώτης — ὁ Τερζίδης Νικόλαος — στὴ σύζυγό του. Μιὰ ἁπλῆ ἐπιστολή, ἀλλὰ πόση ἀγάπη τῆς Πατρίδος μέσα, πόση ἀγάπη τῆς ἐλευθερίας, πόση πίστις καὶ αὐτοθυσία γιὰ τὴ Νίκη — δηλαδὴ πόση ποίησις! Ἰδοὺ τὸ γράμμα:

«Ἀγαπητή μου σύζυγος Ξανθίππη,

Μετὰ χαρᾶς μου λαβαίνω τὶς πολυπόθητες ἐπιστολές σου καὶ μὲ συγκινοῦν τὰ τρυφερά σου λόγια. Βεβαίως εἶναι λυπηρὸν ποὺ μόνον 6 μῆνες ἐζήσαμε μαζὶ μετὰ τὸ γάμο μας, ἀναπνέοντας τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀγαπημένου μας χωριοῦ. Σοῦ συνιστῶ ὅμως νὰ μὴν πικραίνεσαι διόλου. Ἀπ' ἐναντίας πρέπει νὰ εἶσαι ὑπερήφανη διότι ὁ σύζυγός σου ἐκτελεῖ μὲ πλήρη ἀφοσίωσιν τὸ καθῆκον του, διὰ νὰ κερδίσωμεν τὴν Νίκην καὶ τὴν Ἐλευθερίαν. Καὶ πρέπει νὰ ἔχης τὶς ἐλπίδες σου στὸν Πανάγαθο Θεὸ ὅτι σύντομα θὰ ζήσωμεν καθὼς ποθοῦμε νὰ ζοῦμε. Θέλω λοιπὸν νὰ βοηθήσης καὶ σὺ σὲ ὅ,τι μπορεῖς γιὰ τὴν Νίκην.

Γειά σου καὶ καλὴν ἀντάμωσιν μετὰ καλῆς Νίκης».

* * *

Οἱ τρεῖς αὐτὲς περιπτώσεις, ποὺ εἶναι παρμένες ἀπὸ ἀμέτρητες ἄλλες παρόμοιες, ποὺ τὶς βλέπουμε νὰ παρουσιάζωνται κάθε μέρα στὸ μέτωπο, σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα, σ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου ὅπου ὑπάρχει Ἑλληνισμὸς εἶναι διάφορες ἐκδηλώσεις τῆς μιᾶς καὶ μόνης ἑλληνικῆς ψυχῆς, ποὺ, μὲ τὴν ὁρμητικὴν ἀναταραχὴ καὶ ἀνάτασι ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ πόλεμος, βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδηλωθῆ σ' ὅλο τὸ βάθος καὶ τὴν οὐσία της. Τὰ μικρὰ πλαστικὰ καλλιτεχνήματα πάνω στὸ τραπεζάκι τῆς Ἐκθέσεως τῆς Ε.Ο.Ν., τὸ περήφανο ποίημα γιὰ τὸν ἡρωϊκὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ, ἡ λιτὴ ἔκφρασις τῶν ὑψηλῶν αἰσθημάτων τοῦ συζύγου, ἀποτελοῦν διάφορες μορφὲς τῆς ἴδιας ψυχῆς, ποὺ ὅλες μαζί, μαζὶ καὶ μὲ ἄπειρες ἄλλες, συνθέτουν κι' ἀπεικονίζουν τὴν μιὰ καὶ μόνη, τὴν ἑνιαία, τὴν αἰώνια κι' ἀθάνατη ψυχὴ τῆς Ἑλλάδος μας.

Μ. Ν.



Ἀντιαεροπορικὸ στὸ Β. Μέτωπο ἕτοιμο πρὸς δρᾶσιν
(Ἔργον κ. Ο. Ἀργυροῦ καθηγητοῦ Α.Σ.Κ.Τ.)

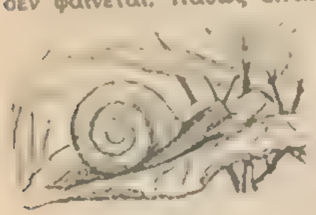
Ο «ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΣ» ΣΤΟ ΖΩΪΚΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

Ὅλος ὁ κόσμος μιλάει σήμερα γιὰ τὸ βαθμὸ τῶν ἐξοπλισμῶν τῶν διαφόρων Κρατῶν, γιὰ τὴν ὑπεροπλία τοῦ ἑνὸς ἐπὶ τοῦ ἄλλου καὶ γιὰ τὴν ἱκανότητα ἀντιστάσεως τῶν μικρῶν Κρατῶν ἀπέναντι τῶν ἐπιδρομέων ὄχι ἁπλῶς ἀπὸ ἀπόψεως ἠθικοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ ἀπόψεως ἐξοπλισμῶν.

Πολὺ πρὶν ὅμως τὰ κράτη σκεφθοῦν νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ σύνορα τους μὲ τὰ κανόνια, τὰ ἀντιαεροπορικά, τὰ ἅρματα μάχης, τὰ ἀντιαρματικὰ κλπ., πολλὰ ζῶα μέσα στὴ φύσι ἔκαναν τὸ ἴδιο γιὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς των. Μὲ τὶς πανοπλίες τους κατορθώνουν ν' ἀσφαλίζωνται ἀπὸ κάθε ἐπιβουλὴ ἐναντίον... τῆς ζωῆς των. Ποιὸς δὲν ξέρει τὴ συνηθισμένη φράσι: «ἁρματωμένος σὰν ἀστακός»;

Ὁ σαλίγκαρος

Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀστακὸ ἂς παρακολουθήσουμε καὶ μερικὰ ἄλλα ζῶα, πολὺ γνωστά μας. Νά π. χ. ὁ σαλίγκαρος. Τοῦ κάκου τὰ παιδιὰ τοῦ φωνάζουν: «Σαλίγκαρε, σαλίγκαρε βγάλε τὰ κέρατά σου!» Αὐτὸς μένει κλεισμένος μέσα στὸ καβοῦκι του καὶ δὲν φαίνεται. Καθὼς εἶναι



Σχ. 1.

πολὺ λαίμαργος γυρίζει ἀπὸ φύλλο σὲ φύλλο (σχ. 1) πολὺ σιγά, καὶ ὅλοι γνωρίζομε τὰ ἴχνη ποὺ ἀφήνει ἀπ' ὅπου περνᾷ ἐξένοιαστος. Καὶ γιατί νὰ βιάζεται; Μόλις ἔρθη πολὺ κοντά του κανένα πουλὶ — καὶ ὅλα τὰ πουλιὰ νοστιμεύονται πολὺ τὰ σαλιγκάρια — ὁ ἀσφαλισμένος αὐτὸς κύριος μὲ μιὰ κίνησι κρύβει μέσα στὸ καβοῦκι του τὴν οὐρίτσα του, τὰ κερατάκια του, τὰ ματάκια του, τὸ κεφαλάκι του καὶ κολλάει γερὰ πάνω στὸ φύλλο ποὺ τρώει. Τὸ πουλὶ δοκιμάζει τότε νὰ τσακίση τὸ καβοῦκι τοῦ σαλίγκαρου. Μὰ δὲν τὰ καταφέρνει. Τὸ βρίσκει πολὺ σκληρό. Μερικὲς φορὲς ὅμως τὸ πουλὶ εἶναι μεγάλο. Ἁρπάζει τότε στὰ νύχια του τὸ σαλίγκαρο καὶ τὸν πετάει κάτω ἀπὸ ψηλά. Ἂν τὸ καβοῦκι σπάση, ἀντίο γιὰ πάντα, κύριε σαλίγκαρε. Ἂν ὅμως ἀποδειχθῆ πολὺ στερεό, καὶ αὐτὸ συμβαίνει συχνά, τότε ὁ «κοχλίας», ὅπως τὸν λένε πιὸ ἐπίσημα, ἔσωσε τὴ ζωή του.

Ἡ χελώνα

Ἡ χελώνα πάλι κουβαλάει μαζί της τὸ φρούριό της ὅπου καὶ ἂν πάη. Κανένα πουλί, ὅσο μεγάλο κι'



Σχ. 2.

ἂν εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ σπάση τὸ καβοῦκι της. Ὅσο ἡ χελώνα μεγαλώνει, μεγαλώνει κι' αὐτὸ καὶ μὲ τὰ χρόνια γίνεται ἀκόμα πιὸ σκληρὸ (σχ. 2).

Τὸ κεφάλι, τὰ πόδια καὶ ἡ οὐρὰ τῆς χελώνας εἶναι μαλακά. Ἔτσι, κάθε φορὰ ποὺ νοιώθει κίνδυνο τὰ συμμαζεύει μέσα καὶ δὲν τὰ ξαναβγάζει ἔξω ἂν δὲν βεβαιωθῆ πὼς ὁ κίνδυνος ἔχει ὁριστικὰ περάσει.

Οἱ χελῶνες πηγαίνουν πάρα πολὺ ἀργὰ στὴν ξηρά, ἀλλὰ κολυμποῦνε πολὺ καλὰ μέσα στὸ νερό. Θαλάσσιες χελῶνες ὑπάρχουν πολλῶν εἰδῶν. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς ὅταν τὴν πειράξη κανεὶς δαγκώνει καὶ κρεμιέται ἀπὸ τὸ δάκτυλο, ὅπως ὁ κάβουρας.

Ὁ σκαντζόχοιρος

Ὁ σκαντζόχοιρος εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ὠφέλιμα ζῶα, γιατὶ τρώει διάφορα ἔντομα, ἀρκετὰ βλαβερὰ γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ἂν τὸν ἰδῆ κανεὶς θὰ νομίση πὼς εἶναι ἄγριο ζῶο καὶ ἐπικίνδυνο. Ὡστόσο ὁ σκαντζόχοιρος εὔκολα μπορεῖ νὰ ἐξημερωθῆ. Ὅλο του τὸ



Σχ. 3.

σῶμα εἶναι σκεπασμένο μὲ ἀγκάθια. Τὰ κορίτσια τὰ γνωρίζουν πολὺ καλά, γιατὶ τὰ χρησιμοποιοῦν στὸ τρυπητὸ κέντημα. Ὅταν τὸν ἀπειλήση ὁ σκύλος ἢ καμμιὰ πεινασμένη ἀλεποῦ, ὁ σκαντζόχοιρος κουλουριάζεται καὶ γίνεται μιὰ αγκαθωτὴ σφαῖρα, πάνω στὴν ὁποία εὔκολα μπορεῖ νὰ τρυπηθῆ τὸ ζῶο ποὺ θέλει νὰ κάνη κακὸ στὸν σκαντζόχοιρο (σχ. 3).

Τὸ σκουλῆκι

Σὰν μικρὴ σφαῖρα γίνεται ἐπίσης καὶ ἕνα μικρὸ σκουληκάκι (σχ. 4) μὲ τὰ πολλὰ πόδια, ποὺ τρέχει γρήγορα γρήγορα στὸ χῶμα. Θὰ τὸ βρῆτε συχνὰ κάτω ἀπὸ σάπια ξύλα ἢ σάπια φύλλα στὸν κῆπο. Μὰ νά, ἐκεῖ ποὺ τὸ μικρὸ



Σχ. 4

παιδὶ πάει νὰ τὸ ἐνοχλήση τὸ βλέπει νὰ χάνεται. Τί νὰ ἔγινε; Ὑπάρχει μονάχα ἕνας μικρός, πολὺ μικρούτσικος γκρίζος βῶλος, μὲ σκληρὴ ἐπιφάνεια. Καὶ ὁ βῶλος αὐτὸς δὲν εἶναι παρὰ τὸ σκουληκάκι ποὺ βρίσκει καὶ τὸν καλίτερο τρόπο νὰ ξεγελάση καθὼς κουλουριάζεται τὸν ἐχθρό του.

Ὁ ἁρματίλος

Ὡστόσο, τὸ κουλούριασμα τὸ προτιμοῦν ὡς μέσον ἀσφαλείας καὶ ἄλλα ζῶα. Π. χ. στὴ Νότιο Ἀμερικὴ καὶ στὸ Νότιο Τέξας ὑπάρχει ἕνας ἱππότης τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου, μὲ τὸ κάπως ἱσπανικὸ ὄνομα ἁρμαντίλος. Ὅταν τὸν ἰδῆ κανεὶς θυμᾶται τοὺς σιδερόφρακτους μεσαιωνικοὺς ἱππότες. Φορεῖ ἕναν παράξενο χιτῶνα ἀπὸ σκληρὲς φολίδες, ἑνωμένες μεταξύ τους, ὅπως τὸ καβοῦκι τῆς χελώνας. Αὐτὸς ὁ χιτώνας, παρὰ τὴ στερεότητά του, εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐλύγιστος. Καὶ ὅταν ὁ ἁρμαντίλος νομίση ὅτι διατρέχει κανένα



Σχ. 5

κίνδυνο, μεταβάλλεται ἀμέσως σὲ μιὰ σφαῖρα μὲ σκληρὴ καὶ ἀδιαπέραστη ἐπιφάνεια. Τὸ κεφάλι του τὸ κρύβει στὴ μέση. Εἶναι τότε πιὸ ἀσφαλὴς καὶ ἀπὸ τὸν ἀσφαλέστερα ντυμένο μὲ πανοπλία ἱππότη (σχ.5).

Ἡ ἐρέα

Πανοπλία φορεῖ καὶ ἕνα μικρὸ σκουληκάκι ποὺ ζῆ μέσα στὸ νερό. Ἐπειδὴ εἶναι πολὺ ἀπροστάτευτο, φτειάνει μόνο του τὴν ἐξασφαλιστική του πανοπλία. Βγάζει ἕνα κολλῶδες ὑγρό, ἁπαλὸ σὰν μετάξι, καὶ μ' αὐτὸ συγκολλᾶ λεπτὰ απομεινάρια ἀπὸ ὄστρακα, ἀπὸ πετρίτσες ἢ χαλικάκια ποὺ τὰ βρίσκει στὸ βυθὸ τοῦ ποταμοῦ ἢ τῆς δεξαμενῆς ὅπου ζῆ. Μὲ αὐτὰ φτειάνει ἕνα εἶδος σάκκου, μέσα στὸν ὁποῖο τρυπώνει καὶ



Σχ. 6.

κάθε φορὰ ποὺ κινδυνεύει κρύβει τὸ κεφάλι του. Ὅταν μεγαλώση ἀρκετά, ἀνεβαίνει ὡς τὴν ἐπιφάνεια, ἀναπαύεται σὲ κάποιο φύλλο ποὺ θὰ βρῆ καὶ ἐκεῖ μεταμορφώνεται σὲ πεταλουδάκι, μὲ φτεράκια ἀχνὰ σὰν γάζα.

Γεωργία Δεληγιάννη

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ Υπο Α.Β.Γ.

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

60. (Συνέχεια)

—Γιὰ νὰ ἑνώσω τὴν αὐτοκρατορία μου. Γιὰ νὰ μποροῦν οἱ λαοί μου νὰ ἐπικοινωνοῦν.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ γενναίου φίλου του μὲ συγκίνησι.

—Ἂν πεθάνω, εἶπε, ἐσὺ εἶσαι ἄξιος νὰ συνεχίσῃς τὸ ἔργο μου.

—Ἂν πεθάνῃς, βασιλιᾶ μου, εἶπε ὁ Νέαρχος κι' ἡ φωνή του ἔτρεμε, ὅλοι ἐμεῖς θὰ χάσουμε τὸ μέγιστο μέρος τῆς ἀξίας μας. Ὅλοι μας θὰ σκορπίσουμε καί, ποιὸς ξέρει, θὰ πιαστοῦμε μεταξύ μας καὶ θὰ καταστραφοῦμε. Ἐσὺ μονάχα μᾶς δίνεις τὴ μεγάλη πνοή.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Εἶχε ξαφνικὰ χλωμιάσει.

«Ποιὸς ξέρει, συλλογίστηκε, ἴσως ὁ Νέαρχος νὰ ἔχῃ δίκιο. Ὅλος ὁ κόσμος ποὺ κατέκτησα θὰ διαλυθῇ ὅταν πεθάνω . . .»

Τίναξε τὸ κεφάλι, σὰ νὰ ἤθελε νὰ διώξῃ τὶς πένθιμες σκέψεις.

—Ἂς μὴ μιλοῦμε γιὰ θάνατο! εἶπε. Εἶμαι ἀκόμα τριάντα χρονῶν, εἶμαι νέος, δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ πεθάνω γρήγορα. Ἂς γυρίσουμε στὴν τωρινὴ στιγμή. Βρῆκες, Νέαρχε, τὶ συλλογιζόμουν. Ναί, πρέπει νὰ ἀνοίξουμε δρόμο ἀπὸ τὴ θάλασσα. Εἶναι δύσκολο;

—Ἂς δοκιμάσουμε! εἶπε ὁ Νέαρχος.

—Εἶναι δύσκολο; ξαναρώτησε ὁ βασιλιᾶς.

—Καὶ βέβαια εἶναι δύσκολο. Μὰ γι' αὐτὸ ἀξίζει νὰ τὸ ἐπιχειρήσουμε. Ἂς ἀφήσουμε τὰ εὔκολα γιὰ τοὺς ἄλλους.

—Σωστά, ἀνεφώνησε ὁ Ἀλέξανδρος. Λοιπόν;

—Μοῦ ἐμπιστεύεσαι ἕνα τέτοιο δύσκολο ἔργο; ρώτησε ὁ Νέαρχος.

Ὁ Ἀλέξανδρος χάϊδεψε τὸν ὦμο τοῦ φίλου του.

—Σὲ ποιὸν ἄλλον μποροῦσα νὰ ἐμπιστευθῶ τὸ στόλο μου καὶ τὴν τιμή μου; εἶπε.

Τὰ μάτια τοῦ γενναίου Κρητικοῦ βούρκωσαν. Μεγαλείτερη ἀμοιβὴ δὲν πεθύμησε ποτὲ ἀπὸ τὰ ἁπλᾶ τοῦτα λόγια τοῦ βασιλιᾶ του.

—Σοῦ ἐμπιστεύομαι, ἐξακολούθησε ὁ βασιλιᾶς, τὸ δύσκολο αὐτὸ ἔργο, γιὰ τὶ ὑπάρχει ἕνα ἄλλο ἔργο ἀκόμα πιὸ δύσκολο. Κι' αὐτὸ τὸ κρατῶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

—Ποιό;

—Νὰ περάσω τὴν τρομακτικὴ ἔρημο τῆς Γεδρωσίας. Ποτὲ στρατὸς δὲν τὴν πέρασε. Θὰ τὴν περάσω ἐγὼ μὲ τὸ στρατό μου.

—Εἶσαι βασιλιᾶς, εἶπε ὁ Νέαρχος, ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ κρατήσῃς γιὰ τὸν ἑαυτό σου τὸν πιὸ μεγάλο κίνδυνο.

—Θὰ πάρῃς μαζί σου τὰ καλλίτερα καράβια, πρότεινε ὁ Ἀλέξανδρος. Θὰ διαλέξῃς ὅποιους ἄντρες κι' ἀξιωματικοὺς θέλεις. Θὰ φορτώσῃς τρόφιμα, μηχανές, ὅπλα, ὅσα θέλεις. Θὰ στείλω στρατὸ νὰ πηγαίνῃ γιαλὸ - γιαλὸ νὰ ἀνοίγῃ πηγάδια γιὰ νὰ βρίσκῃς νερὸ καὶ νὰ σοῦ ἀποθηκεύῃ τρόφιμα, νὰ μὴν ὑποφέρουν τὰ πληρώματά σου ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴ δίψα. Ἐγὼ μὲ τὴν κύρια στρατιὰ θὰ περάσω τὴ Γεδρωσία ἔρημο καὶ θὰ συναντηθοῦμε στὰ Ἐκβάτανα. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι! ἀποκρίθηκε ὁ Νέαρχος.

—Τὸ χέρι σου!

Ἔσφιξε ὁ Ἀλέξανδρος δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ φίλου του.

Καὶ χωρὶς λέξι νὰ προσθέσουν, χωρίστηκαν.

Κεφ. 76.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ οἱ σάλπιγγες ἀντιλάλησαν σ' ὅλο τὸ στρατόπεδο. Μαζεύτηκαν οἱ ἀξιωματικοί, οἱ στρατιῶτες, οἱ ναῦτες, γύρω ἀπὸ τὴ βασιλικὴ σκηνή. Πρόβαλε ὁ Ἀλέξανδρος ντυμένος τὴ μεγάλη στολὴ τῆς ἐκστρατείας.

—Σύντροφοι, φώναξε, φεύγουμε! Ὁ Κρατερὸς μ' ἕνα μέρος τοῦ στρατοῦ, ὁ Νέαρχος μὲ τὸ στόλο κι' ἐγὼ μὲ τὸ κύριο στράτευμα στὴ μέση' κι' ὅλοι μαζὶ θὰ προχωροῦμε δυτικὰ καὶ θὰ συναντηθοῦμε στὴν ἀγαπημένη μας πρωτεύουσα στὰ Σοῦσα. Ἐμπρός! Ἐμπρὸς μὲ τὴ βοήθεια πάντοτε τῶν Θεῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ζητωκραυγὲς ὑποδέχθηκαν καὶ πάλι τὴν ἀπόφασι τοῦ μεγάλου Ἀρχηγοῦ.

Βάρεσαν οἱ σάλπιγγες καὶ τὰ τύμπανα, οἱ δυνάμεις τῆς ξηρᾶς ξεκίνησαν.

Στράφηκε ὁ Ἀλέξανδρος στὸν ἀγαπητὸ φίλο του τὸ Στέφανο.

—Στέφανε, εἶπε, ἡ Ἄλκα δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ βαστάξῃ τὶς φοβερὲς κακουχίες ποὺ μᾶς περιμένουν στὴν ἔρημο, γι' αὐτὸ θὰ πᾶς μαζί της. Μὴ σκύβεις τὸ κεφάλι, μὴ στενάζεις. Βάσταξε τὸν χωρισμὸ σὰν ἄνδρας. Εὐτυχισμένοι πιὰ θὰ συναντηθοῦμε στὴν πρωτεύουσα. Ἔχε ὑγεία!



— Ἂν πεθάνω, εἶπε, ἐσὺ εἶσαι ἄξιος νὰ συνεχίσῃς τὸ ἔργο μου.

Ὁ Στέφανος ψιθύρισε, προσπαθῶντας νὰ κρατήσῃ τὴ συγκίνησι.

—Καλὴν ἀντάμωσι, βασιλιᾶ μου!

Ὁ Φίλιππος, ὁ πατέρας τοῦ Στεφάνου, στράφηκε στὸ γυιό του:

—Καλὴν ἀντάμωσι, παιδί μου, τοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ μείνω μὲ τὸ βασιλιᾶ' ἴσως νὰ λάβῃ τὴν ἀνάγκη μου!

—Καλὴν ἀντάμωσι, πατέρα! Καλὴν ἀντάμωσι! Φώναξε ὁ Στέφανος.

Χωρίστηκαν. Ὁ Ἀλέξανδρος καβαλλίκεψε τὸν ἀγαπημένο του ἐλέφα καὶ σὲ λίγο πιὰ χάθηκε μαζὶ μὲ τὸ στρατό του πέρα στὸν ὁρίζοντα, πρὸς τὴ δύσι.

Ἡ Ἄλκα πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ἄντρα της, ποὺ στέκονταν ἀκόμα ἀκίνητος καὶ κοίταζε τὸ βασιλιᾶ του ποὺ χάνονταν.

—Πᾶμε! τοῦ εἶπε γλυκά.

Κατέβηκαν στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, μπῆκαν στὸ καράβι τοῦ πατέρα τῆς Ἄλκας, τοῦ Νέαρχου.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὅταν φύσηξαν πρῖμοι ἄνεμοι, κίνησε κι' ὁ στόλος.

—Στέφανε, εἶπεν ἡ Ἄλκα, ποιὸς θὰ μᾶς ἔλεγε πῶς θὰ περνούσαμε τὸ ταξίδι τοῦ γάμου μας στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου;

Μὰ ὁ Στέφανος ἦταν ἀπαρηγόρητος. Πρώτη φορά, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, χωρίζουνταν ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο. Κι' ἔπειτα συλλογίζουνταν τὰ ὅσα εἶχε ἀκούσει γιὰ τὴν ἔρημο τῆς Γεδρωσίας.

«Δὲν θὰ βροῦν νερό, τοῦ ἔλεγαν. Δὲν θὰ βροῦν μήτε ἕνα δένδρο, μήτε ἕνα πουλί. Θὰ πεθάνουν τῆς πείνας καὶ τῆς δίψας. Σφοδρότατοι ἄνεμοι φυσοῦν καυτεροὶ καὶ σηκώνεται ἡ ἄμμος καὶ πλακώνει τὰ καραβάνια. Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσῃ στρατὸς νὰ διαβῇ τὴν ἔρημο αὐτή. Εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀνθρώπινα κόκκαλα».

—Τί συλλογίζεσαι, Στέφανε; τοῦ ἔλεγεν ἡ Ἄλκα ἀνήσυχη.

—Τὸν Ἀλέξανδρο... ἀπαντοῦσε ὁ Στέφανος στενάζοντας.

—Παιδί μου, ἔλεγε ὁ Νέαρχος στὸν γαμπρό του τὸν Στέφανο, μὴν ἔχεις καμμιὰν ἔγνοια. Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν εἶναι σὰν καὶ μᾶς τοὺς ἁπλοῦς θνητούς' εἶναι ἡμίθεος. Τὸν προστατεύουν οἱ Θεοί, δὲν φοβᾶται τίποτα. Ὅλα τὰ ἐμπόδια θὰ τὰ νικήσῃ καὶ θὰ τὸν δοῦμε σῶο καὶ ἀβλαβῆ σὲ λίγους μῆνες. Ὅλοι οἱ Θεοὶ τῆς Ἑλλάδος εἶναι μαζί του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΟΥΛΑΡΙΑ, ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Σὲ προηγούμενο τεῦχος ἐγράφη γιὰ τὶς πολύτιμες ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρουν τὰ μουλάρια στὸν μαχόμενον ἐπὶ τῶν Ἀλβανικῶν βουνῶν ἡρωϊκὸ στρατό μας. Σήμερα θὰ παραθέσωμε μερικὰ συγκινητικὰ ἐπεισόδια, ποὺ ἔχουν σχέσιν μὲ τὰ συμπαθητικὰ αὐτὰ ζῶα, ὅπως μᾶς τὰ διηγήθησαν οἱ τραυματίαι μας.

«Τὸ πιὸ τραγικὸ γιὰ τὰ μουλάρια, — μᾶς διηγήθη κάποιος τραυματίας, — εἶναι ὅταν κρυσταλλιάση τὸ χιόνι. Ὅταν χιονίζη καὶ τὸ χιόνι εἶναι μαλακό, πατιέται καὶ δὲν εἶναι ἐπικίνδυνο. Μὰ σὰν μείνη καὶ παγώση καὶ γίνη κρύσταλλο, τὰ μονοπάτια τῶν βουνῶν τῆς Ἀλβανίας γίνονται γυάλινα, κρυστάλλινα, γλιστερὰ σὲ ἀφάνταστο σημεῖο. Πῶς νὰ βαδίση τὸ μουλάρι ἀπάνω στὸ κρύσταλλο; Πῶς νὰ κολλήσουν τὰ πέταλά του στὸ γυαλί;

Γιὰ νὰ μεταφέρουμε κάτι μὲ τὰ μουλάρια, ὅταν τὸ χιόνι παγώση, κάθε βῆμα τῶν ζώων εἶναι καὶ τραγωδία! Ἀλλοῦ πατοῦν τὰ καῦμένα καὶ ἀλλοῦ βρίσκονται... Συχνὰ γλιστροῦν ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ κρυσταλλιασμένο μονοπάτι τῶν γκρεμῶν καὶ βρίσκονται στὸ χάος... Πόσα ἔχουν τσακισθῆ πέφτοντας ἀπὸ ψηλὰ βουνὰ στὶς χαράδρες! Πόσα ἔχουν βρῆ ἔτσι τὸ θάνατο στὴν ἐκτέλεσι τοῦ καθήκοντός των!...»

* * *

«Ἕνα τραγικὸ θάνατο μουλαριοῦ δὲν θὰ τὸν ξεχάσω ποτέ, — μᾶς ἔλεγεν ἄλλος τραυματίας. Τὶς τελευταῖες ματιές του δὲν θὰ τὶς σβήσω ποτὲ ἀπὸ τὴ μνήμη μου. Ἦταν τόσο τραγικὲς καὶ θλιμμένες!...

Πήγαινε φορτωμένο τὸ μουλάρι σ' ἕνα στενὸ μονοπάτι. Ἀπὸ πάνω βουνὸ ἀτελείωτο καὶ ἀπὸ κάτω χάος ἡ χαράδρα. Καὶ τὸ μονοπάτι στενὸ καὶ ἀνώμαλο στὸ φρεῖδι τοῦ βουνοῦ. Εἶχε χιονίσει καὶ ἔπειτα ἔβαλε κρύο καὶ τὸ χιόνι γίνηκε κρύσταλλο. Ἐγὼ τραβοῦσα τὸ ζῶο ἀπὸ τὰ γκέμια κι' ἄλλος στρατιώτης τὸ κρατοῦσε ἀπὸ τὴν οὐρά. Πηγαίναμε σιγά. Καὶ μὲ τὸ διπλὸ κράτημα, ὅταν ἔκανε τὸ ζῶο μικρὰ γλιστρήματα, δὲν εἶχε φόβο... Καὶ τέτοια γλιστρήματα ἔκανε κάθε στιγμή. Μὰ σ' ἕνα σημεῖο τοῦ μονοπατιοῦ, ἔπρεπε τὸ μουλάρι νὰ πατήση σὲ μιὰ κρεμαστὴ πέτρα γιὰ νὰ περάση. Δὲν εἶχεν ἄλλο τόπο. Ἡ πέτρα ἀνώμαλη καὶ ἀπάνω τὸ κρύσταλλο. Καὶ κάτω ἀπότομο τὸ χάος τῆς χαράδρας... Εἴδαμε τὸ δύσκολο σημεῖο καὶ πηγαίναμε τὸ ζῶο σιγά-σιγά... Πατάει ὅμως στὴν κρεμαστὴ πέτρα καὶ γλιστρᾶ... Στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὸ κρατήσουμε... Τὰ δυό του πισινὰ πόδια γλιστρήσανε ἀπὸ τὴν πέτρα καὶ βρέθηκαν ἀπὸ κάτω, στὸν γκρεμό... Προσπάθησε τὸ ζῶο νὰ κρατηθῆ μὲ τὰ μπροστινὰ πόδια... Τὸ τραβούσαμε γιὰ νὰ μπορέση ν' ἀνεβῆ πάλι στὴν πέτρα... Μὰ ἦταν ἀδύνατο! Ἀπελπισμένο καὶ τρομαγμένο τὸ κακόμοιρο τὸ μουλάρι ἐγύρισε τὸ κεφάλι του κι' ἔβλεπε πίσω του τὸ χάος, τὸ γκρεμό, τὸ θάνατο!... Ἐκοίταζε ἔπειτα πῶς νὰ γλυτώση... Μὰ πῶς; Καὶ καθὼς ἔρριχνε ματιὲς ἀπελπισίας πότε στὸ γκρεμό, πότε στὰ πόδια του τὰ μπροστινά, πότε πρὸς ἐμᾶς, τὰ μάτια του εἶχαν τέτοια θλῖψι καὶ τέτοια τραγικότητα, ποὺ ἀκόμη τὰ θυμοῦμαι... Ἐπάλαισεν ἔτσι γιὰ λίγο τὸ ζῶο... Καὶ κατόπιν κουράστηκε πιὰ καὶ ἐγλίστρησε στὸ χάος... Τὸ εἴδαμε νὰ συντρίβεται νεκρὸ πιὰ στὸ βάθος τῆς χαράδρας!...

Μὰ δὲν ἦταν μονάχα αὐτὸ τὸ θῦμα σὲ κεῖνο τὸ σημεῖο. Σὲ λίγην ὥρα ἐμάθαμε ὅτι καὶ ἄλλο μουλάρι ἔπεσε στὸ ἴδιο σημεῖο καὶ σκοτώθηκε...»

* * *

Εἶναι ἄπειρα, ὅπως διηγοῦνται οἱ στρατιῶτες μας, τὰ θύματα μεταξὺ τῶν ζώων τοῦ στρατοῦ. Ἄλλα σκοτώνονται ἀπὸ τὰ ἐχθρικὰ βλήματα καὶ ἄλλα γκρεμοτσακίζονται στὰ βουνά. Μᾶς διηγοῦνται ὅτι συχνὰ μέσα στὶς χαράδρες, μὰ καὶ σὲ ὁμαλὲς ἐκτάσεις, βρίσκονται ξαπλωμένα πτώματα μουλαριῶν μὲ ἀνοιχτὰ στὰ ἀπλανῆ μάτια των... Τὰ ζῶα τοῦτα προσέφεραν τόσες ὑπηρεσίες στὸ στρατό μας καὶ σκοτώθηκαν κι' αὐτά, θύματα στὸν μεγάλο μας ἀγῶνα.

Ἀξίζει στὰ ζῶα αὐτὰ κάποια εὐγνωμοσύνη γιὰ τὶς ὑπηρεσίες τους. Καὶ τοὺς ἀξίζει καὶ κάποια τιμὴ γιὰ τὸ θάνατό τους μέσα στὶς πολεμικές τους ὑπηρεσίες...

Ὅσο κι' ἂν λέμε ὅτι τὰ ζῶα αἰσθάνονται ἀλλιῶς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, τοὺς ἀξίζει μία ἐκδήλωσι εὐγνωμοσύνης. Τὸ ἀπαιτεῖ αὐτὸ καὶ ὁ ἀνθρωπισμός μας. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μνημεῖα, ποὺ θὰ ὑψωθοῦν γιὰ νὰ τιμηθοῦν οἱ ἥρωες καὶ τὰ θύματα τοῦ μεγάλου μας ἀγῶνος γιὰ τὴν Ἐλευθερία, θἄπρεπε νὰ ἱδρυθῆ καὶ ἕνα μνημεῖο γιὰ τὰ ζῶα, ποὺ σκοτώνονται βοηθώντας στὸν πόλεμό μας. Θἄπρεπε νὰ στηθῆ καὶ τὸ μνημεῖο τοῦ «ἀγνώστου μουλαριοῦ»...

Φ. Γιοφύλλης



Μεταγωγικὰ σὲ πορεία
(Σκίτσο τοῦ κ. Γ. Γρηγόρη Τ.Τ. 793)

ΤΟ 1821 ΣΤΗΝ ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

Δὲν διαφέρει καὶ πολὺ ἡ ἐποχή μας ἀπὸ τὸ ἀθάνατο 21. Ὁ τρόπος τῆς μάχης καὶ τὰ πολεμικὰ μέσα ἔχουν ἀλλάξει. Οἱ ἴδιες συνθῆκες, οἱ ψυχικὲς ἐκεῖνες δυνάμεις ποὺ ἔκαναν μιὰ χούφτα ἕνα λαὸ νὰ ἀντρειωθῆ καὶ νὰ γίνη [illegible] ἴδιες ἐκεῖνες ἠθικὲς ἀξίες, ποὺ χωρὶς αὐτὲς ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ζήση. Γιὰ τὴν ἀνεκτίμητη λευτεριά μας. Καὶ νὰ πάλι σήμερα ἐπάνω ἀπ' ὅλα τὰ μεγάλα καὶ ἀνθρώ[illegible] μᾶμε γιὰ τὴν ἡσυχία καὶ τὴ γαλήνη τοῦ σπιτιοῦ μας, γιὰ [illegible] ὁ βάρβαρος ὑλικὸς πολιτισμός. Γιὰ τὴ χαρὰ τῶν δικῶν μας καὶ τοῦ σπιτιοῦ μας, γιὰ νὰ παραδώσουμε στοὺς ἀπογόνους μας μιὰ Πατρίδα ἰσχυρὴ καὶ λεύτερη. Ἄρα ὁ ἀγῶνας μας ἔχει πέρα-πέρα ἠθικὸ περιεχόμενο. Οἱ ἐποχὲς ἀλλάζουν μορφὴ κι' ὄχι οὐσία. Κι' ἐμεῖς πότε σὲ σπηλιὲς καπνισμένες καὶ ὑγρὲς καὶ πότε σὲ βουνὰ καὶ σὲ μοναστήρια ὁλημεριάζουμε ἀκονίζοντας τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σπαθιοῦ μας. Κάθε βράδυ στὶς σπηλιὲς ποὺ κοιμώμαστε δίπλα στὴ φωτιὰ μὲ τὰ κούτσουρα, ὅπως φωτίζονται ἱλαρὰ τὰ πρόσωπα τῶν συντρόφων μου, ξεχνιέμαι καὶ θαρρῶ πὼς βλέπω μπαρουτοκαπνισμένες μορφὲς τῶν ἀθα[illegible] τοῦ 21. Ὁ νοῦς [illegible] τῆς φωτιᾶς πάει πολὺ μακριά, στὰ χρόνια ἐκεῖνα τὰ δοξα[illegible] Κι' ὅπως [illegible] τὸ 21 [illegible] τὴν ἐποχή μας.

Φοῖβος Δέλφης
Τ. Τ. 850













1) Πυροβόλα ἐν δράσει κάπου εἰς τὸ μέτωπ
τίσκηνά τους γιὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὴ χ
Μέτωπο. 4) Πρὸς τὴν γραμμὴν τοῦ πυρός. 5
στρατοῦ μας. 6) Μὲ γρήγορο βῆμα γιὰ τὴν πρ
στὸ δάσος. 8) Ἡ εἴσοδος τῆς στενωποῦ τῆς Κλ











ον. 2) Φανταράκια κουκουλωμένα μὲ τὰ ἀν-
χειμαρρώδη βροχή. 3) Μεταγωγικὰ πρὸς τὸ
5) Ἰταλικαὶ μοτοσυκλέτται, λάφυρα τοῦ
ρώτη γραμμή. 7) Πρόχειρο μαγειρεῖον μέσα
λεισούρας. 9) Παρατηρητήριον πυροβολικοῦ.

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ὑπὸ Η. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

56. (Συνέχεια)

Καὶ φαίνεται πὼς ὁ νέος αὐτὸς ποὺ οἱ τρεῖς μας φίλοι τὸν γνώρισαν γιὰ Πέτρο Καλυβίτη στὴ Θεσσαλονίκη, φτωχὸ καὶ κατατρεγμένο... καὶ Ἰωαννίτση στὴ Βασιλεύουσα, ἀρχικατάσκοπο... φαίνεται λοιπὸν πὼς εἶχε μεγάλη θέσι καὶ ὄνομα ἀνάμεσα στοὺς Σαρακηνούς... Μ' ὅλο ποὺ τὸν θεωροῦσαν σκοτωμένο οἱ σύντροφοί του, ἔτσι καθὼς ἔμενε ξαπλωμένος κι' ἀκίνητος, ἀγωνίζονταν ὡς τόσο μὲ λύσσα νὰ μὴν ἀφήσουν στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν τὸ κουφάρι του...

Κι' ἐπειδὴ ἦταν τρεῖς φορὲς περισσότεροι κι' ἀποφασισμένοι θὰ τὸ κατάφερναν.

Ὡς τόσο ὁ Γρηγόρης ποὺ ἄκουσε τὰ βούκινα καὶ κατάλαβε πὼς ὁ βυζαντινὸς στρατὸς κέρδισε τὴν πρώτη νίκη του στὴν Κρήτη, στηρίχθηκε δυνατὰ στὰ πόδια του καὶ παρακίνησε τοὺς δικούς του μὲ τέτοια λόγια:

— Θάρρος, γενναῖοι μου... Κρατηθῆτε λιγάκι ἀκόμα... Οἱ ἄπιστοι φεύγουν... ὁ Χριστὸς νικᾶ...

Μὰ κι' ὁ Ἰωαννίτσης ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, σὰ νὰ τοὔδωσε ξαφνικὴ δύναμι ὁ κίνδυνος, πετάχθηκε μὲ μιᾶς ἀπάνω.

Οἱ δυὸ θανάσιμοι ἀντίπαλοι βρέθηκαν πάλι ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο. Ὁ Γρηγόρης πρόφθασε κι' ἅρπαξε τὸ σπαθὶ ποὺ γυάλιζε κάτω στὴν ἄμμο. Ὁ Ἰωαννίτσης δίχως ὅπλο τώρα σταύρωσε τὰ χέρια καὶ περίμενε...

— Ἐμπρός, Κένταρχε Κομιτᾶ, εἶπε. Τί περιμένεις; Πότε ἄλλοτε θὰ βρῆς μιὰ τέτοια εὐκαιρία;

— Παραδώσου, τοῦ φώναξε ὁ Γρηγόρης.

Δὲν ἤθελε νὰ τὸν κτυπήση μιὰ κι' ἦταν ἄοπλος...

Αὐτὸς γέλασε δυνατά. Κι' εἶχε τέτοιο σαρκασμὸ καὶ πρόκλησι κεῖνο τὸ γέλιο ποὺ ὁ Γρηγόρης ἔνοιωσε νὰ βράζη ἀπὸ θυμό.

— Ἐμπρὸς λοιπόν... Ὅ,τι δὲν κατάφερες νὰ κάμης μὲ τὴ δύναμί σου... Δές, σοῦ τὸ προσφέρει ἡ τύχη... Τί κάθεσαι Κένταρχε Κομιτᾶ;

Ὁ Γρηγόρης γιὰ μιὰ στιγμὴ στάθηκε ἀναποφάσιστος...

Ἐξ ἄλλου ἡ κατάστασις μποροῦσε ν' ἀλλάξη...

Οἱ Βαράγγοι δὲν ἀντέχανε περισσότερο. Ἀπὸ τοὺς δέκα εἶχαν πέσει τέσσερις...

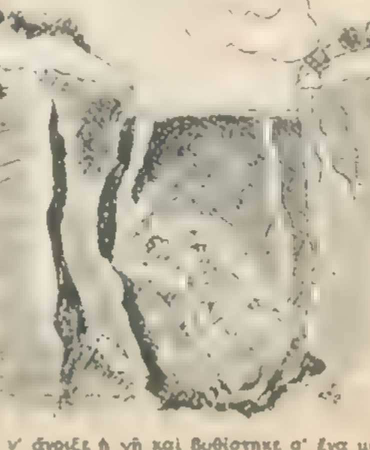
Οἱ ἐπίλοιποι εἶχαν νὰ παλαίψουν μὲ τριπλασίους ἐχθρούς.

Ὅμως ἦταν ἀξιοθαύμαστο νὰ βλέπης πὼς ἡ ἀνδρεία, ὄχι μονάχα καταφρονάει τὴ λογικὴ ποὺ κάθεται καὶ λογαριάζει σὰν πραματευτὴς καὶ ζυγιάζει πόσοι εἶναι ἀπὸ δῶ, πόσοι ἀπὸ κεῖ, γιὰ νὰ βγάλη συμπεράσματα γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα... ὄχι μοναχὰ τὴν καταφρονάει, μὰ καὶ κάνει πραγματικότητα τὴν παράλογη ἐλπίδα, τόσο ποὺ βλέπεις καὶ δὲν πιστεύεις στὰ μάτια σου...

Οἱ Βαράγγοι πρόφταιναν, γύριζαν ὁλοῦθε, κτυποῦσαν πρὸς ὅλες τὶς μεριὲς μὲ τέτοια γρηγοράδα καὶ σταθερότητα ποὺ θαρρεῖς πὼς εἶχες νὰ κάνης μὲ κεῖνα τὰ παραμυθένια τέρατα ποὺ εἶχαν ἑκατὸ χέρια τὸ καθένα καὶ τόλμησαν νὰ τὰ βάλουν ἀκόμα καὶ μὲ τοὺς θεούς...

Πιὸ πέρα ἕνας Σαρακηνὸς μὲ ἀνοιγμένο τὸ κεφάλι ξεψυχοῦσε... Ὁ Γρηγόρης χωρὶς νὰ χάση καιρὸ ἔτρεξε κοντά του καὶ μὲ πολλὴ δυσκολία κατάφερε νὰ πάρη τὸ σπαθὶ ἀπὸ τὸ χέρι του... γιατὶ τόσο σφικτὰ τὸ κρατοῦσε ποὺ τὰ δάκτυλά του καὶ ἡ σιδερένια λαβὴ λὲς κι' εἶχαν γίνει ἕνα.

Ὕστερα γυρνώντας μὲ μιᾶς τὸ πέταξε κατὰ τὴ μεριὰ τοῦ Ἰωαννίτση...



Σὰ ν' ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ βυθίστηκε σ' ἕνα μαῦρο λάκκο, ἀπ' ὅπου πιὰ οὔτε ἔβλεπε, οὔτε ἄκουε τίποτε ..

— Νά, τοῦ φώναξε, ὑπερασπίσου τὸν ἑαυτό σου...

Κι' ἑτοιμάσθηκε μὲ σηκωμένο τὸ σπαθὶ νὰ χυθῆ κατὰ πάνω του...

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς συνέβη κάτι τρομερό...

Ὁ Γρηγόρης ἔνοιωσε ἕνα τράνταγμα καὶ σύγκαιρα μιὰ φοβερὴ ζάλη... Τὰ μάτια του σκοτείνιασαν... Σὰ ν' ἄνοιξε ἡ γῆς καὶ βυθίστηκε σ' ἕνα βαθὺ μαῦρο λάκκο, ἀπ' ὅπου πιὰ οὔτε ἔβλεπε, οὔτε ἄκουε τίποτα...

Ὅμως, πρὶν χάση ὁλότελα τὶς αἰσθήσεις του, ἀπὸ μακριὰ — πολὺ μακριά, σὰν ἀπὸ τὴν ὄχθη ἑνὸς ἄλλου κόσμου ἀντήχησαν κάτι φωνὲς πολὺ γνώριμες κι' ἀγαπημένες ποὺ τὸν καλοῦσαν μὲ τ' ὀνομά του... «Γρηγόρη», «Γρηγόρη».

Καὶ τίποτα ἄλλο πιά...

Κεφ. 12.

Τ' ἀστέρια λαμπύριζαν στὸν σκοτεινὸ καθαρὸ οὐρανό... Τὸ χῶμα ἦταν ζεστὸ ἀκόμα ἀπὸ τὸ λιοπύρι καὶ τὰ χόρτα ποὺ σκέπαζαν τὰ ψηλώματα ἔξω κι' ὁλόγυρα ἀπὸ τὸν Χάντακα καὶ τὰ περιβόλια ποὺ λουλούδιζαν στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, σκορποῦσαν ὁλοῦθε τὴ γλυκειά, τὴ μυρωδάτη τους ἀνάσα... Οὔτε πνοοῦλα δὲ φυσοῦσε... Κι' ἦταν τόσο παράξενη ἡ βαθειὰ σιωπὴ ποὺ βασίλευε παντοῦ ὕστερα ἀπὸ τὴ χλαχοὴ καὶ τὴν ἀντάρα τῆς μάχης... Σοῦ φαινόταν πὼς ὅλες ἐκεῖνες οἱ φωνὲς καὶ τὰ οὐρλιάσματα καὶ τὰ πολεμικὰ τραγούδια καὶ τὰ βούκινα, μέσα στὴν ἀβάστακτη λάμψι τοῦ ἥλιου καὶ τὸν φλεγόμενο ἀέρα, ἦταν βραχνᾶς φοβερὸς ποὺ ὅσο κι' ἂν πέρασε πιά, ἄφηκε ὅμως τὴ θύμησί του στὴν ταραγμένη ψυχή...

Στὴ θάλασσα πέρα, ποὺ ἔλαμπε ἁγνὰ τὸ φῶς τῶν ἀστεριῶν, ξεχώριζαν οἱ μαῦροι ἴσκιοι τῶν καραβιῶν ποὺ εἶχαν ἀράξει στὴν ἀμμουδιὰ κι' ἄλλα ποὺ βρίσκονταν βαθύτερα πρὸς τὸ πέλαγος... κι' ἀπὸ παντοῦ φῶτα γαλάζια, κόκκινα, πράσινα ποὺ κάνανε μακριὰ χρωματιστὰ αὐλάκια στ' ἀκίνητα νερά...

Ἡ ἔφοδος τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς ἔφερε τέλος στὴ μάχη κι' ἀσφάλισε τὸ θρίαμβο τοῦ Νικηφόρου...

Χίλιοι Σαρακηνοὶ σκοτώθηκαν κι' ἄλλοι τόσοι ἀπάνω κάτω πέσανε ζωντανοὶ στὰ χέρια τῶν νικητῶν... Οἱ [illegible]πίλοιποι κλείστηκαν στὸ κάστ[illegible] ἀμπαρώσανε τὶς βαρειὲς σιδερένιες πόρτες του...

Κατὰ τὸ σούρουπο ὅλα εἶχαν τελειώσει... Ὁ Νικηφόρος ἔδωσε διαταγὴ νὰ κατασκηνώση καὶ νὰ ξεκουρασθῆ ὁ στρατός... Ἔβαλε ὅμως βίγλες σ' ὅλα τὰ ψηλώματα καὶ παράγγειλε κανεὶς νὰ μὴ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴ[illegible] τάξ[illegible] του... Ἔπρεπε νὰ εἶναι ἕτοιμ[illegible] νὰ ξαναρχίσουν τὴ μάχη σὲ κάθε στιγμή

[illegible] τᾶς στὰ χέρια σου καὶ τὴ θαρρεῖς δ[illegible] κή σου, μπορεῖ μιὰ στιγμὴ νὰ [illegible] ξη καὶ νὰ τὴ χάσης.

[illegible]

Πῶς ἀντικρύζουν τὰ Ἑλληνόπουλα τὶς μεγάλες ἱστορικές μας στιγμές



Ὁ Πόλεμος



Σελίδες ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ μαθητοῦ Μιχαλάκη Στρούζα

20όν

Γιὰ νὰ καταλάβῃς ὅμως πῶς ὅλοι καὶ ὅλα ἔχουν ἀλλάξει κι' ἐδῶ πέρα, φτάνει νὰ μάθῃς ὅτι καὶ τὰ μωρὰ ἀκόμη [illegible] μέρος [illegible] Ἔκτος ἀπὸ τὴ Μίκη [illegible] ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ δυὸ βελόνες στὰ χέρια της καὶ [illegible] [illegible] ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Δημητράκη [illegible] μὲ τὴ [illegible] τὴν περασμένη βδομάδα ἕνα σωρὸ χαρίσματα γιὰ τὰ θύματα τῶν βομβαρδισμῶν, καὶ τὰ μικρότερα ἀκόμα παιδάκια ἐκδηλώνουν τὸ φανατισμό τους γιὰ τὸν πόλεμο καὶ γιὰ τὴ νίκη μας. Ἔτσι, ἄκουσα προχτὲς ἕνα τσοῦρμο μωρὰ στὴ γειτονιά μας νὰ τραγουδοῦν τὸ γνωστὸ «Δὲν περνᾶς, κυρὰ Μαρία, δὲν περνᾶς, δὲν περνᾶς», ἀλλάζοντας τὰ λόγια ὅπως παρακάτω:

«Δὲν περνᾶς κυρὰ Ἰταλία, δὲν περνᾶς, δὲν περνᾶς!...».

Αὐτὰ λοιπόν, δοξασμένε μου ἀδερφούλη, σοῦ γράφω, γιὰ νὰ πάρῃς μιὰν ἰδέα τῆς ζωῆς ποὺ περνᾶμ' ἐδῶ. Αὐτὰ γιὰ μᾶς καὶ κεῖνα τ' ἄλλα — τὰ τρανὰ καὶ τὰ μεγάλα — ποὺ μᾶς γράφεις γιὰ σᾶς! Σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ γαλόνι ποὺ πῆρες. Τὸ γαλόνι αὐτὸ ποὺ ἀξίζει περισσότερο ἀπ' ὅλα τὰ χρυσᾶ γαλόνια ὅλων μαζὶ τῶν ἀρχιστρατήγων τοῦ ἐχθροῦ μας, ἀφοῦ εἶναι γαλόνι κερδισμένο στὸ πεδίο τῆς νίκης! Σὲ φιλῶ πολὺ-πολὺ καὶ καμαρώνω γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας καὶ γιὰ σένα, ὁ ἀδερφός σου Μιχαλάκης.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ 1941

Χθὲς ὅλη μέρα, παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, τὴν περάσα δουλεύοντας ἀπὸ τὰ ξημερώματα ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα, στὶς διάφορες ὑπηρεσίες τῆς Ἀλληλεγγύης Μετώπου.

Στὰ συνηθισμένα καθήκοντα μας ὁ Ἅη Βασίλης εἶχε προσθέσει τὰ κάλανδα τῶν ὁμάδων μας καὶ τὶς ἔκτακτες ἀποστολές μας μὲ κάθε λογῆς δῶρα πρὸς τὰ παιδιὰ τῶν δοξασμένων πολεμιστῶν μας, γιὰ τὴ χρονιάρα μέρα.

Δὲν ἀφήσαμε σπίτι γιὰ σπίτι τῆς φτωχολογιᾶς σ' ὅλες τὶς μακρινὲς συνοικίες τῆς Ἀθήνας, χωρὶς νὰ χτυπήσουμε τὴ θύρα του καὶ χωρὶς νὰ προσφέρουμε μὲ τὸ ἔμπρακτο ἐνδιαφέρον μας δείγματα τῆς ἀδερφοσύνης ποὺ συνδέει ὅλους μας στὸν κοινὸ καὶ μεγάλο αὐτὸν ἀγῶνα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ γιὰ τὴ λευτεριά του.

Ἔπρεπε στ' ἀλήθεια νὰ δῇ [illegible] τὰ [illegible] ἀπὸ συγκινητικὰ αὐτὰ πρόσωπα τῶν παιδιῶν καὶ τῶν μανάδων ποὺ μᾶς ὑποδέχονταν, γιὰ νὰ νοιώσῃ πόσο βαθιὰ εἶναι ριζωμένη ἡ ἀγάπη τῶν Ἑλλήνων γιὰ τοὺς Ἕλληνες καὶ γιὰ τὴ λευτεριά τους!

Τὰ μάτια αὐτά, ποὺ ἐδῶ καὶ λίγο ἴσως νὰ εἶχαν δακρύσει, ἄλλα γιὰ ἕναν σκοτωμένο πατέρα, ἄλλα γιὰ ἕναν τραυματία ἀδελφὸ ποὺ κινδυνεύει κι' ἄλλα γιὰ ἕναν γυιὸ ποὺ δὲν ἔστειλε ἀκόμα γράμμα, μόλις μᾶς εἶδαν [illegible] διάπλατα καὶ τὸ φῶς μιᾶς ἱερῆς φλόγας [illegible] νὰ λάμπῃ [illegible] στὸ μεγαλεῖο τῆς θυσίας των.

Ὅ,τι τοὺς δίναμε [illegible] ὄχι μὲ τὴν [illegible] ταπεινὴ [illegible] τῶν ζητιάνων ποὺ σ' εὐχαριστοῦν γιὰ τὴν εὐσπλαχνία σου μὲ χίλια δυὸ λόγια εὐγνωμοσύνης [illegible] τὶς περισσότερες φορὲς εἶναι καὶ ὑποκριτική. [illegible] [illegible] τοὺς προσφέραμε ἔβλεπες καθαρὰ πῶς τὄχαν ἀπόλυτη ἀνάγκη, τὸ δέχονταν μὲ τὴν περηφάνεια καὶ τὴ σεμνότητα ἐκείνη ποὺ μιλοῦσε μὲ τὴ βουβὴ ἀλλὰ ἐκφραστικὴ γλῶσσα της κι' ἔλεγεν ἐπάνω κάτω αὐτά:

«Ξέρομε πῶς αὐτὸ ποὺ μᾶς δίνετε δὲν εἶναι τίποτε μπροστὰ σ' αὐτὸ ποὺ ἀξίζομε, μπροστὰ στὶς δοκιμασίες ποὺ ὑποφέρομε. Δὲν σᾶς εὐχαριστοῦμε λοιπὸν γιὰ τὰ δῶρα σας. Σᾶς [illegible] [illegible] γιατὶ μᾶς [illegible]. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιατὶ μὲ τὴν ἐπίσκεψή σας αὐτὴ μᾶς δείχνετε πῶς ὅπως ἐμεῖς ἔτσι καὶ σεῖς νοιώθετε βαθιὰ στὴν καρδιά σας πῶς ἀπὸ τὸν ἱερὸ μας αὐτὸν ἀγῶνα περιμένομε ὅλοι μας ἕνα καλλίτερο αὔριο γιὰ τὰ παιδιά μας καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν παιδιῶν μας. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιατὶ ἡ παρουσία σας μᾶς θυμίζει πῶς δὲν [illegible] ἡ ἔννοια γιὰ κείνους ποὺ [illegible] καὶ πῶς ἡ θυσία τους δὲν [illegible] μονάχα γιὰ ἕνα στεφάνι δάφνης, ἀλλὰ γιὰ ἕνα περήφανο καὶ λεύτερο μέλλον τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅλων τῶν Ἑλλήνων»...

Ἀλλὰ καὶ μεῖς πάλι, ποὺ τοὺς δίναμε τὰ δῶρα, δὲν ἤμαστε λιγώτερο συγκινημένοι ἀπὸ κείνους, οὔτε ἡ σιωπή μας ἤτανε λιγώτερο φλύαρη ἀπὸ τὴ δική τους.

«Ἐδῶ δὲν ἤρθαμε — ἔλεγε ἡ σιγή μας — γιὰ νὰ σᾶς δώσουμε ἐλεημοσύνη. Ἤρθαμε γιὰ νὰ σᾶς δείξουμε πῶς σ' αὐτὸ τὸν μεγάλο ἀγῶνα τῆς Πατρίδας μας εἴμαστε ὅλοι ἀδέρφια κι' ἀκόμη [illegible] θὰ [illegible] ἀδέρφια κι' ὅταν αὐτὸς ὁ πόλεμος τελειώσῃ νικηφόρα γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Σ' αὐτὸ τὸν πόλεμο ἤρθαμε νὰ σᾶς δείξουμε πῶς ὅλοι, μικροὶ-μεγάλοι, πολεμοῦμε ὅπως μπορεῖ ὁ καθένας μας ἀλλὰ καὶ πῶς νοιώθουμε ὅλοι τὸ ἴδιο ὅπως καὶ σεῖς. Τὰ δῶρα μας δὲν εἶναι παρὰ ἕνας χαιρετισμὸς τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας ποὺ ἂν αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν πολεμάῃ καὶ δὲν χύνῃ τὸ αἷμα της ἐπάνω στὸ μέτωπο, ὅπως οἱ δικοί σας, [illegible] [illegible] νὰ [illegible] τὸν ἀγῶνα τῶν δικῶν σας καὶ νὰ τὸν συνεχίσῃ ἕως ὅτου ἐκπληρωθοῦν οἱ μεγάλοι καὶ κοινοὶ πόθοι ποὺ ἔχουμε σὰν Ἕλληνες καὶ σὰν ἄνθρωποι»...

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΑΝ

Ο ΚΑΙΡΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑΙ ΕΠΙΔΡΟΜΑΙ

Ἐλέγαμεν εἰς ἕνα περασμένον ἄρθρον τῆς «Νεολαίας» ὅτι ὁ καιρὸς καὶ ἡ καιρικὴ κατάστασις μιᾶς ὡρισμένης περιοχῆς συνδέεται ἀμέσως μὲ τὴν ἀεροπορίαν καὶ ἰδιαιτέρως μὲ τὰς ἀεροπορικὰς ἐπιδρομάς, τὰς ὁποίας ἐκτελεῖ ἕνα κράτος ἐν καιρῷ πολέμου.

Ἡ στρατιωτικὴ καὶ ἡ πολιτικὴ μετεωρολογία κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πομου τίθενται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ πᾶσα πρὸς τοῦτο σχετικὴ γνῶσις περὶ τῶν κλιματικῶν καὶ μετεωρολογικῶν συνθηκῶν αἵτινες ἐπικρατοῦν εἰς τὴν χώραν τοῦ ἐχθροῦ, προσφέρεται εἰς ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν τοῦ πολέμου. Ἀφήνοντες πρὸς τὸ παρὸν τὴν ἐξέτασιν τοῦ ὅλου ρόλου τῆς μετεωρολογίας καὶ κλιματολογίας, τὸν ὁποῖον παίζει κατὰ τὰς στρατιωτικὰς ἐπιχειρήσεις, δίδομεν μίαν σύντομον σκιαγραφίαν τῆς συνδρομῆς τῶν ἐπιστημῶν αὐτῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἀεροπορικῆς ἐπιδρομῆς ἐναντίον μιᾶς ἐχθρικῆς βάσεως.

Κάθε ἐπιδρομὴ ἀεροπορικὴ θέλει ἀρκετὴν προετοιμασίαν καὶ προπαρασκευήν. Καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ, ἂν ἐκ τῶν προτέρων οἱ διευθύνοντες τὴν βάσιν δὲν λάβουν πληροφορίας περὶ τῶν στόχων τοὺς ὁποίους πρόκειται νὰ προσβάλουν. Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων πληροφοριῶν στρατιωτικῆς φύσεως ποὺ θὰ ζητήσουν νὰ μάθουν, θὰ ἔχουν νὰ συμβουλευθοῦν καὶ τὴν μετεωρολογικὴν ὑπηρεσίαν, ἡ ὁποία θὰ τοὺς εἴπῃ περὶ τοῦ πιθανοῦ καιροῦ τοῦ ἐρχομένου 24ώρου εἰς τὴν περιοχὴν τὴν ὁποίαν θέλουν νὰ βομβαρδίσουν. Ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ μετεωρολογικὴ ὑπηρεσία θὰ τοὺς πληροφορήσῃ ὅτι κατὰ τὴν ἑπομένην θὰ ἔχωμεν βροχὰς καὶ καταιγίδας ἢ ὅτι θὰ ἔχωμεν μόνιμον στρῶμα ὁμίχλης, τότε, ἂν δὲν συντρέχουν ἄλλοι σπουδαῖοι λόγοι, ἡ ἀεροπορικὴ ἐπιδρομὴ εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην πρέπει νὰ ἀναβληθῇ. Ἐκτὸς ὅμως τούτου, οἱ ἐνεργοῦντες τὴν ἀεροπορικὴν ἐπιδρομὴν πρέπει νὰ γνωρίζουν τὸν καιρὸν ὁ ὁποῖος ἐπικρατεῖ εἰς τὰς περιοχὰς ἐκείνας ἄνωθεν τῶν ὁποίων



Ἕνας τσοπάνος παρακολουθεῖ ἐμβρόντητος τὸν βομβαρδισμόν

θὰ διέλθουν διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν ἀντικειμενικὸν των σκοπόν. Ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι εἰς ὡρισμένον τόπον ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας εἶναι τοιαύτη ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὸν νὰ διέλθῃ ἄνωθεν αὐτῆς ἀεροπλάνον, τότε τὸ σμῆνος τῶν ἀεροσκαφῶν θὰ γνωρίζῃ τὴν κατάστασιν ταύτην καὶ θὰ παρεκκλίνῃ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰ δυσμενῆ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα εἶναι πιθανὸν νὰ ἔχῃ.

Πολλάκις ὅμως ἡ μετεωρολογία καὶ ἰδία ἡ ὑπηρεσία προγνώσεως τοῦ καιροῦ δύναται καὶ κατ' ἄλλον τρόπον νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀεροπόρους εἰς τὰς ἀποστολάς των. Ἡ ὑπηρεσία ἑτοιμάζει τὸν λεγόμενον «χάρτην καιροῦ», εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι εὔκολον νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὰς ἐχθρικὰς ἐκείνας περιοχὰς εἰς τὰς ὁποίας ὁ καιρὸς προβλέπεται ὅτι θὰ εἶναι καλός. Ἔτσι οἱ ἀεροπόροι ρίπτοντες ἕνα βλέμμα εἰς τὸν χάρτην καιροῦ διακρίνουν τὰ μέρη ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν εὐνοϊκότητα διὰ μίαν ἀεροπορικὴν ἐπίθεσιν καὶ ἔτσι κανονίζουν τὸν ἀντικειμενικόν τους σκοπὸν οὕτως ὥστε νὰ εἶναι ἐντὸς ἐκείνων τῶν περιοχῶν αἵτινες εἶναι εὐνοϊκαὶ ἀπὸ ἀπόψεως καιρικῶν συνθηκῶν.

Ἀπὸ τὰ ὀλίγα αὐτὰ διαβλέπει ὁ καθεὶς τὸν μέγαν ρόλον καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν σπουδαιότητα τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ μετεωρολογία ἐν καιρῷ πολέμου διὰ τὰς ἀεροπορικὰς ἐπιδρομάς. Ἀλλ' ἡ σπουδαιότης αὐτῆς καὶ ἰδία τῆς κλιματολογίας ἀποδεικνύεται πολὺ μεγάλη καὶ διὰ τὰς κατὰ ξηρὰν ἐπιχειρήσεις, διὰ τὸ ζήτημα δὲ αὐτὸ θ' ἀσχοληθῶμεν εἰς ἄλλο τεῦχος τῆς ἀγαπητῆς «Νεολαίας».

Σείριος

Η ΣΕΛΙΣ για κορίτσια

✷ ΠΑΛΗΕΣ ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΣΣΕΣ ✷

Νέο κορίτσι,
Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Ποιὸς νὰ μᾶς τὄλεγε πρὶν ἀπὸ κάμποσους μῆνες, πρὶν ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ ἐκείνη 28 Ὀκτωβρίου, πὼς τὸ παιδί μας, ὁ ἀδελφός μας, ὁ σύζυγός μας ὁ τόσο ἀγαθὸς καὶ πρᾶος, ὁ ἀφιερωμένος στὴ δουλειά του καὶ στὴν οἰκογένειά του, θὰ γινότανε ἕνας ἀκατάβλητος ἐκδικητὴς καὶ θὰ κυνηγοῦσε τὸν ἐπίβουλο ἐπιδρομέα μὲ τέτοια ὁρμή, ποὺ τίποτε νὰ μὴν μπορῆ νὰ τὸν σταματήση στὸ δρόμο του. Οὔτε χιόνια, οὔτε κακοτοπιές, οὔτε κακουχίες, οὔτε στερήσεις, οὔτε ὑπεροπλίες ἐχθρῶν, οὔτε τάνκς, οὔτε καὶ ὁ Σατανᾶς ἀκόμα φερμένος ἀπὸ τὴν κόλασι.

Μόλις ἀκούστηκε τὸ κάλεσμα τῆς Πατρίδος, ἔτρεξε, φόρεσε τὴν τιμημένη στολὴ τοῦ στρατιώτη, μᾶς ἀποχαιρέτισε κι' ἔφυγε. Μείναμε ἐμεῖς πίσω μ' ἕνα δυνατὸ καρδιοκτῦπι καὶ μὲ μιὰ λαχτάρα: «Ἄχ, κι' ἤτανε τὸ παιδί μου τόσο εὐαίσθητο στὰ ρεύματα» λέει ἡ μητέρα. «Ἄχ, καὶ τὸ στομάχι του τόσο ἀδύνατο». «Ἄχ, κι' ἤτανε τόσο πονόψυχο, ποὺ καὶ μερμήγκι δὲν πείραζε!» Κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα «ἄχ». Κι' ὅλα αὐτὰ ὥσπου νὰ λάβουμε τὸ πρῶτο γράμμα του.

Μὰ σὰν ἦρθε ὁ ταχυδρόμος καὶ μᾶς ἔδωσε τὸ γράμμα τοῦ πολεμιστοῦ, γιγαντώθηκε στὴ σκέψι μας ὁ ἀγαπημένος μας — τὸ παιδί μας, ὁ ἀδελφός μας, ὁ ἄνδρας μας.

Καὶ ρωτοῦμε δειλὰ καὶ μυστικὰ τὸν ἑαυτό μας: Εἶναι ὁ δικός μας ἄνδρας αὐτός; Εἶναι δικό μας αὐτὸ τὸ παιδί; Ἡ καθεμιά μας μοναχὴ μὲ τὸν ἑαυτό της καὶ μὲ τὸ γράμμα του στὰ χέρια μονολογεῖ καὶ μὲ τὴ φαντασία της βλέπει τὸν ἀγαπημένο της γίγαντα μὲ τὸ κεφάλι νὰ φθάνη στὸν οὐρανὸ καὶ τὰ μαλλιά του νὰ χαϊδεύουν τὰ σύννεφα. Καὶ πλημμυρίζει ἡ καρδιά μας ἀπὸ ὑπερηφάνεια καὶ πίστι. Ὑπερηφάνεια, γιατὶ εἶναι δικός μας ὁ ἐξαιρετικὸς αὐτὸς ἄνδρας, καὶ πίστι ὅτι θὰ γυρίση χωρὶς ἄλλο δαφνοφόρος νικητής. Εἴμαστε ὑπερήφανες γιατὶ ὁ ἥρωας αὐτὸς πολεμᾶ γιὰ μᾶς ἐκεῖ ἐπάνω καὶ ἀγωνίζεται τὸν πιὸ ἱερὸ καὶ τὸν πιὸ δίκαιο ἀγῶνα. Ἔτσι, ἡ δική μας καρδιά, ἡ καρδιὰ τῆς μητέρας, τῆς ἀδελφῆς, τῆς γυναίκας, δίνει τὸν παλμὸ τοῦ Ἔθνους, τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς Φυλῆς. Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ πλούσια τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς δῶρα, τὰ μοσχοβολήματα τῆς ἀντοχῆς καὶ τῆς θυσίας, ποὺ γεμίζουν σήμερα τὸν ἑλληνικὸν ἀνοιξιάτικον ἀγέρα, μᾶς τὰ φέρνει ὁ φάκελλος τοῦ πολεμιστῆ — τοῦ παιδιοῦ μας, τοῦ ἀδελφοῦ μας, τοῦ συζύγου μας.

Ἕνα τέτοιο γράμμα ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ ἔχω μαζέψει θὰ σᾶς παραθέσω γιὰ νὰ καταλάβετε, ὅσες δὲν ἔχετε δικούς σας στὸ μέτωπο, γιατὶ εἶναι πλημμυρισμένη ἡ καρδιά μας ἀπὸ ὑ[illegible] καὶ πίστι.

«Μητεροῦλα μου. Σὲ ἐπιστολή σου τὴν ὁποίαν ἔλαβα πρὸ ἡμερῶν μοῦ ἔγραφες τὰ ἑξῆς: «Φροντίζουμε γιὰ σένα καὶ ἂν μπορῆς νὰ παρουσιασθῆς στὸν στρατηγό». Μητέρα μου. Λυποῦμαι κατάκαρδα γιὰ σένα καὶ τὰς ἐνεργείας σου, μάθε ὅμως τὰ ἑξῆς: Ἡ θέσις μου στὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα τῆς Πατρίδος δὲν εἶναι στὰ μετόπισθεν μαζὶ μὲ τὶς γυναῖκες καὶ τοὺς ἀνικάνους, οὔτε σὲ κανένα ἀνήλιο στρατιωτικὸ γραφεῖο. Μάθε δὲ ἀκόμα ὅτι ἡ καλὴ Τύχη μὲ εἶχε καὶ μένα προορίσει γιὰ νὰ προσφέρω κάτι στὴν Πατρίδα κι' ἀκόμα νὰ ζήσω μέρες χαρᾶς καὶ ὑπερηφάνειας. Μαζὶ μὲ τὰ ἡρωϊκά μου ἀδέλφια γράφουμε τὴν τιμημένη ἱστορία τῆς Νέας Ἑλλάδος. Μὲ τὸ χαμόγελο στὸ στόμα χύνουμε τὸν νεανικό μας ἱδρῶτα ποὺ σὰν λάδι ὁλοκάθαρο δυναμώνει τὴ φλόγα τῆς Νίκης. Εἴμαστε νικηταί, μητέρα. Σὲ θέλω νὰ εἶσαι Σπαρτιάτισσα. Ἂν νομίζης ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ γίνης τέτοια, νὰ πάψης νὰ εἶσαι καὶ μητέρα μου... Πρέπει νὰ γίνετε ὅλες σὰν τὶς παλιὲς γυναῖκες τῆς Σπάρτης...»

Σ. Καρ.

✶ Ἀντὶ ζάχαρι, μέλι ✶

[illegible] ...ναι πολὺ πιὸ ὑγιει[illegible] ...λοιπὸν τὴν ὄρεξί σας.

ΚΕΙΚ ΜΕ ΜΕΛΙ

Δόσις: Ἕνα καὶ μισὸ κεσὲ μέλι, μισὸ κεσὲ βούτυρο, τρεῖς κρό[illegible] δυὸ κουταλιὲς τοῦ γλυκοῦ καν[έλ]λα, μισὴ κουταλιὰ ἀλάτι, μία καὶ [illegible] τῆς σούπας ἀνθόνερο ἢ ἐλλεί[illegible]

Ἀσπρίζομε τὸ βούτυρο προσ[illegible] ...ν αὐγῶν. Κατόπιν προσθέτομε τὸ ἀλεῦρι, τοῦ ἔχομε ἀνακατωμένο μὲ τὸ ἀλάτι, τὴν κανέλλα καὶ τὴ σόδα, καὶ μετὰ τὸ νερὸ ἢ τὸ ἀνθόνερο καὶ τ' ἀσπράδια χτυπημένα σὲ μαρέγκα. Σ' ἕνα ταψάκι ὄχι πολὺ βαθὺ ψή[νομε τὴ] πάστα σὲ μέτριο φοῦρνο.

[illegible] πορτοκαλλιοῦ, μιὰ κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ χυμὸ λεμονιοῦ κι' ἄλλη μιὰ πορτοκαλλιοῦ, ἕνα κρόκο αὐγοῦ [illegible]

[illegible]

[illegible] ΜΕ ΜΕΛΙ

[illegible]

Ἐκτέλεσις: Χτυποῦμε τὰ [illegible] ...τρωσι — ὄχι ὅχι [illegible] πολύ, ὥστε νὰ ἀφρί[σουν] [illegible] ...τομε τὰ ὑπόλοιπα ὑλικά, τ[ὰ] ἀνακατεύομε καλὰ καὶ [illegible] ...νομε σὲ μέτριο φοῦρνο σὲ [illegible] φόρμες.

ΜΠΙΣΚΟΤΑ Μ[Ε ΜΕΛΙ]

Δόσις: [illegible] χοιρινὸ πάχος ἢ βούτυρο, δύο κρό[illegible] ἀλεῦρι, μισὴ κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ [illegible] σὸ κεσὲ ψιλοκομμένα ἀμύγδαλα καὶ μισὴ κουταλιὰ τοῦ φαγητοῦ [illegible]

[illegible] τὸ λίπος ὡς ποὺ νὰ βράσουν. Κα[illegible] ἀλεῦρι ἀνακατωμένο μὲ τὴν κανέλ[λα] [illegible] τὰ λοιπὰ ὑλικά. [illegible] πάνω σὲ σανίδα ἀλευρωμένη, τὴν [illegible] ἀνοίγομε, κόβομε διάφορα μπισκότα ἀπ' ἐκεῖ καὶ τὰ ψήνομε σὲ βουτυρωμένη λαμαρίνα.

[illegible] ΜΕ ΜΕΛΙ

[illegible] γάλα, 6 κρόκους αὐγῶν, 1 κεσὲ μέλι, 150 [illegible]

Ἐκτέλεσις: [illegible] αὐγά [illegible] τὸ [illegible] στὴ φωτιὰ ἕως ὅτου ν' ἀ[illegible] τήξη. Ὅταν τὸ βγάλωμε [illegible] γάλακτος, ἀφοῦ βέβαια πρῶτα τὸ [illegible] τὸ παγωτὸ πολὺ εὔ[illegible] με νὰ τὴν [illegible] μὲ 100 δράμια γάλα

✷ Σοῦπες φτηνὲς καὶ θρεπτικὲς ✷

[illegible]

ΣΟΥΠΑ ΜΕ ΣΙΜΙΓΔΑΛΙ

[illegible] γο ἀλάτι. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀναλύομε σιμιγδάλι τέσσερες κουταλιὲς τῆς σούπας [illegible] νερό.

[illegible]

ΣΟΥΠΑ ΜΕ ΠΑΤΑΤΕΣ ΚΑΙ ΣΕΛΙΝΟ

[illegible]

Οἱ μεγάλοι σοφοὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος

Ὁ Ἀριστοτέλης ἐγεννήθη στὰ Στάγιρα τῆς Μακεδονίας τὸ 384 π. Χ. Ὁ πατέρας του, ἰατρὸς πολὺ διακεκριμένος τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, τὸν κατηύθυνε πρὸς τὴν σπουδὴν τῆς ἰατρικῆς. Ὁ νέος δὲν ἐβράδυνε νὰ δείξῃ τὰς ζωηροτέρας ἰδιότητας τοῦ πνεύματός του καί, ὅταν ἀπέθανεν ὁ πατέρας του, μετέβη εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ μαθήματα τοῦ μεγάλου φιλοσόφου Πλάτωνος.

Ἔπειτα ἀπὸ 13 ἔτη, ποὺ πέρασε στὰς Ἀθήνας, ὁ Ἀριστοτέλης προσεκλήθη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου, διὰ νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως, ἐκεῖνον ποὺ ἔμελλε νὰ ὀνομασθῇ ἀργότερα «Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας». Τὴν ἰδία μέρα τῆς γεννήσεως τοῦ υἱοῦ του ὁ Φίλιππος ἔγραψε στὸν Ἀριστοτέλη, ποὺ ἦταν γνωστὸς ὡς ὁ ἐνδοξότερος φιλόσοφος τῆς ἐποχῆς, τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν: «Ὁ Φίλιππος χαιρετάει τὸν Ἀριστοτέλη. Σοῦ κάνω γνωστὸν ὅτι ἀπέκτησα ἕνα γυιό. Καὶ εὐχαριστῶ τοὺς θεοὺς λιγώτερο γι' αὐτὸ καὶ περισσότερο γιατὶ γεννήθηκε στὶς ἡμέρες τὶς δικές σου. Ἐλπίζω ὅτι θὰ φανῇ ἄξιος ἐμοῦ καὶ τῆς αὐτοκρατορίας ποὺ τοῦ προορίζεται, ἂν ἀνατραφῇ καὶ ἐκπαιδευθῇ ἀπὸ σέ».

Ὁ Ἀριστοτέλης ἀνέλαβε τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ δὲν ἐγκατέλειψε τὸν βασιλικὸν μαθητήν του, παρὰ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ διεδέχθη εἰς τὸν θρόνον τὸν πατέρα του Φίλιππον. Ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν σοφὸν διδάσκαλόν του ἦταν ζωηρά. Συχνὰ ἔλεγε: «Ἀπὸ τὸν πατέρα μου ἔλαβα τὸ ζῆν καὶ ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλη τὸ εὖ ζῆν».

Ὁ Ἀριστοτέλης ἐπανῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἵδρυσε τὴν σχολήν του πλησίον τοῦ περιπάτου τῆς πόλεως, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Λύκειον. Τὸ ὄνομα τοῦ περιπάτου, τὸ ὁποῖον προήρχετο ἀπὸ ἕνα γειτονικὸν ναὸν ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Λύκειον, ἐδόθη εἰς τὴν σχολὴν καὶ ἐκ τούτου ἡ καταγωγὴ τοῦ ὀνόματος, πολὺ γνωστοῦ εἰς ὅλους τοὺς νέους ἀναγνώστας τῆς «Νεολαίας».

Περπατῶντας μὲ τοὺς μαθητάς του εἴτε στὶς δημόσιες πλατεῖες τῆς πόλεως, εἴτε στὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Λυκείου, ὁ Ἀριστοτέλης ἐδίδασκε τοὺς μαθητάς του. Ἀπ' αὐτὸ πῆραν τὸ ὄνομα «Περιπατητικοί».

Δεκατρία ὁλόκληρα χρόνια ὁ Ἀριστοτέλης ἠκολούθησε τὴν διδασκαλίαν του, ἡ ὁποία ἠσχολεῖτο ὄχι μόνον μὲ τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ἠθικήν, ἀλλὰ μὲ ὅλους τοὺς κλάδους τῶν ἐπιστημῶν. Τίποτε δὲν ἀφῆκεν ἀνεξερεύνητον. Ἔγραψε τὰ σοφώτερα συγγράμματα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἐπάνω εἰς ὅ,τι ἐγέννησεν ἢ ἀνεκάλυψεν ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε νὰ θεωρῆται ὁ μέγιστος τῶν φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει τὴν φιλοσοφίαν του ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους φιλοσόφους, εἶναι ὅτι ἡ παρατήρησις λαμβάνεται ὡς σημεῖον ἀναχωρήσεως πάσης σπουδῆς. Ἡ παρατήρησις, ἡ πεῖρα, ἰδοὺ τὸ θεμέλιον τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ὁ Μακεδὼν Ἀριστοτέλης, ὡς παιδαγωγὸς τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑποδουλώσει τὴν Ἑλλάδα, ἦταν ἀνεκτὸς μόνον εἰς τοὺς Ἀθηναίους. Εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου οἱ ἐχθροὶ τοῦ φιλοσόφου, δηλ. ὅλοι ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων εἶχεν ἀνατρέψει τὴν ψευδῆ ἐπιστήμην, συνησπίσθησαν ἐναντίον του καὶ τὸν κατηγόρησαν ἐπὶ ἀσεβείᾳ. Ὁ Ἀριστοτέλης ἠρνήθη νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτόν του καὶ ἐξωρίσθη ἑκουσίως. Ἀνεχώρησεν ἀκολουθούμενος ἀπὸ μεγάλον ἀριθμὸν ὀπαδῶν του ρίπτων ἕνα βλέμμα λύπης ἐπὶ τῆς πόλεως, τὴν ὁποίαν ἠναγκάζετο νὰ ἐγκαταλείψῃ, ἐνῶ τὴν ἀπηθανάτισε μὲ τὴν μεγαλοφυΐαν του.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἀπεσύρθη στὴν Χαλκίδα καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 62 ἐτῶν.

Βούλα Βασιλειάδου



Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

Λέγεται, ὅτι εἶναι σωστό, ὅτι ὁ πολιτισμός μας ὀφείλει πολλὰ στὸν Χριστόφορο Κολόμβο, τὸν περίφημο θαλασσοπόρο, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ἀνακάλυψι τῆς Ἀμερικῆς (1492) προσέφερε στὴν ἀνθρωπότητα ἐξαιρετικὴ ὑπηρεσία. Μιὰ τέτοια μεγάλη φυσιογνωμία ἦταν φυσικὸ ν' ἀποτελέσῃ γιὰ τοὺς μεταγενεστέρους θρῦλο καὶ ἀκριβῶς γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ πολλὰ σημεῖα τῆς ζωῆς του εἶναι σκοτεινά. Οἱ ἱστορικοὶ ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὸν Κολόμβο μᾶς ἔχουν δώσει ἀντιφατικὲς πληροφορίες. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερο πρόβλημα εἶναι ὁ τάφος του. Ὅταν ἀπέθανε ἐτάφη στὸν Καθεδρικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Δομίγγου, πόλι ποὺ εἶναι μετὰ τὴν Ἰσαβέλλα ἡ ἀρχαιοτέρα τῆς Ἀμερικῆς, ἀφοῦ κτίσθηκε τὸ 1496. Ἐπηκολούθησαν χρόνια ἀναστατώσεως καὶ τρόμου καὶ οἱ Ἱσπανικὲς ἀποικίες γνώρισαν τὴν ἐπιδρομὴ τοῦ Ἄγγλου Κουρσάρου Φράνσις Ντρέικ. Τότε ἀκριβῶς ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Ἁγίου Δομίγγου διέταξε καὶ σκεπάσθηκαν ὅλες οἱ ἐπιτάφιες πλάκες μὲ χῶμα, ἀπὸ φόβο μήπως οἱ ἄνθρωποι συλήσουν τοὺς τάφους. Μαζὺ μὲ ὅλους σκεπάσθηκε καὶ ὁ τάφος τοῦ Κολόμβου.

Ὁ κίνδυνος πέρασε ἀλλὰ οἱ κάτοικοι τοῦ Ἁγίου Δομίγγου ἀδιαφόρησαν γιὰ τὴν τύχη τοῦ τάφου τοῦ θαλασσοπόρου. Καὶ κανεὶς δὲν ἐκοπίασε νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἕως ὅτου πέθανε καὶ ὁ τελευταῖος ἄνθρωπος ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἐγνώριζαν τὸ μυστικό. Κανεὶς πλέον δὲν μποροῦσε νὰ ξέρῃ ποῦ βρισκόταν ὁ τάφος τοῦ Κολόμβου.

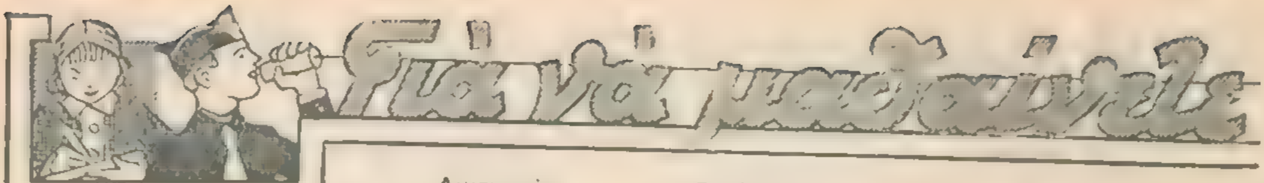
Ὅταν ὅμως ἡ Ἱσπανία παρεχώρησε τὸν Ἅγιο Δομίγγο στὴ Γαλλία, ὁ Δοὺξ τοῦ Βαράγκα, ἀπόγονος τοῦ Κολόμβου, θέλησε τὸ 1795 νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ λείψανο τοῦ ἐνδόξου προγόνου του. Ὕστερα ἀπὸ χίλιες δυὸ ἀναζητήσεις ἀνάμεσα στοὺς μουχλιασμένους τάφους, ἄνοιξαν μιὰ μικρὴ κρύπτη, πῆραν τὰ κόκκαλα καὶ τὴν τέφρα ποὺ βρῆκαν μέσα σ' αὐτὴ καὶ τὰ ἐτοποθέτησαν σὲ μιὰ κασετίνα ἀπὸ χρυσό.

Τὰ λείψανα αὐτὰ μετεφέρθησαν τότε στὴν Ἀβάνα πρωτεύουσα τῆς Κούβας, γιὰ νὰ κοίτωνται σὲ Ἱσπανικὸ ἔδαφος. Καὶ κανένας δὲν ὑποπτεύθηκε ὅτι δὲν ἦσαν πραγματικὰ τὰ ὀστᾶ τοῦ Κολόμβου. Τὸ 1877 ὅμως, ἐνῶ ἐπεσκεύαζαν τὸν παλαιὸ Καθεδρικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Δομίγγου, ἀνεκάλυψαν μιὰ ἄλλη κρύπτη, πλάϊ σὲ κείνη ποὺ εἶχε ἀνοίξει ὁ Δοὺξ τοῦ Βαράγκα πρὸ 81 ἐτῶν. Στὴ νέα κρύπτη εὑρέθη ἕνα φέρετρο ἀπὸ μολύβι, καλὰ διατηρημένο, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἦσαν χαραγμένες μερικὲς μισοσβησμένες λέξεις, ποὺ ἀνέφεραν ἐν συντομίᾳ ὅτι τὰ λείψανα ἦσαν τοῦ Χριστόφορου Κολόμβου. Ἀμέσως ἐκλήθησαν οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἁγίου Δομίγγου καὶ οἱ Πρόξενοι τῶν ξένων Κρατῶν, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἀνοίχθηκε τὸ φέρετρο. Μέσα σ' αὐτὸ ὑπῆρχαν κόκκαλα καὶ μιὰ μολυβένια μπάλα. Εὐθὺς σχηματίσθηκε ἡ γνώμη ὅτι τὰ λείψανα ποὺ εἶχαν μεταφερθῇ τὸ 1795 στὴν Ἀβάνα δὲν ἦταν τοῦ Χριστόφορου Κολόμβου ἀλλὰ τοῦ Ντιέγκο Κολόμβου καὶ ὅτι ὁ μέγας ναύαρχος εἶχε μείνει στὸν Ἅγιο Δομίγγο, ὅπως ἦταν ἄλλωστε καὶ ἡ τελευταία του θέλησις.

Ν. Π.



Χριστόφορος Κολόμβος



Πυραμίς

1η σειρά: Φωνῆεν, 2α σειρά: Ὁμοία εἰς ἔκτασιν, 3η σειρά: Ἔνδοξον Εὐρωπαϊκὸν Κράτος, 4η σειρά: Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Οἱ σταυροὶ καθέτως: Πόλις ἡ ὁποία ἦτο πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ Κράτους.

Λ. ΜΟΥΣΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐλλιποσύμφωνον

ια — ο — αεα — ου — αι — η — ηεα — ου

Μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω φωνηέντων νὰ τοποθετηθοῦν τὰ κατάλληλα σύμφωνα ὥστε νὰ ἀναγνωσθῇ ἐντολὴ τοῦ Μωϋσέως.

Χ. ΜΑΤΣΑΤΣΟΣ

Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

—Ὅλος ὁ κόσμος βλέπει τώρα ὅτι [illegible] πρόσφατα [illegible] θὰ ἔχουν [illegible] νὰ νικηθῇ [illegible].

— Ποιὸς καλέ;

— Σᾶς τὸ εἶπα.

Κ. ΒΟΥΓΙΟΥΚΑΣ

Αἴνιγμα

Μὲ τὸ ἀρσενικό μου σὲ παγώνω
καὶ μὲ τὸ θηλυκό μου σὲ τσακώνω.

Ν. καὶ Α. ΣΟΥΜΕΛΑΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 25ου ΦΥΛΛΟΥ

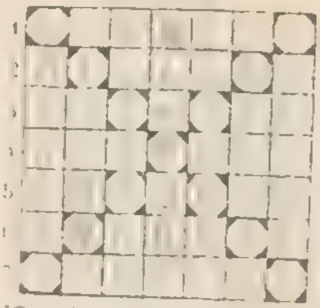
Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως 1 Τάς—Ἄιω, 2 Θά—Ὄιαρ [illegible] 4 Ἰωάννης Μεταξᾶς, 5 Ἑστίας—Σιιαία, 6 Ροή — ΣΤ — Σάν, 7 Ἔν — Σκαιότης — Σι, 8 Αἴας —Ἰτέα, 9 Ἀπίδι — Ὄς — Αἰτία, 1[illegible] 11 Παρακαταθήκη, 12 Ρόκα — Ξένα, 13 Σιδέρωμα, 14 Σέλινα, 15 Σαοί. Καθέτως: 1 Ἱέρεια, 2 Σῶσον — Πῶτ, 3 Θεατή — Αἰ.άρ, 4 Τά — Νί — Σίδηρος, 5 Ἀνάγκαι — Ἀκίς, 6 Σοφῆς — Ἄς — Ὀκάδες, 7 ΝΟΣ — ΣΙ — Ὅλα — Ἔλα, 8 ΑΡΜ — Τό [illegible] 11 [illegible] 12 [illegible]εξά [illegible] 13 [illegible] Ἴση, 14 Σανίδα.

Δικτυωτόν: Ὁριζοντίως 1 Ἀθάνατα, 2 Ἁμαρτία, 3 Ἀλαμάνα, 4 Ἰούλιος, 5 Στολίζω, 6 Σερβίας, 7 Νεανίας. Διαγωνίως: Α—Β Ἀμαλίας, Γ—Δ Νεολαία.

Πτερωτὸν γράμμα: Π. Περικλῆς, ΑΠελλῆς, ἸαΠωνία, ΠομΠήιος, ΑἴγυΠτος, ΦίλιπΠος

Γεωγραφικὴ ἀκροστιχίς: Φιλαδέλφεια 1 Φινλανδία, 2 Ἰκόνιον, 3 Λονδῖνον, 4 Ἀμαζόνιος, 5 Δράμα, 6 Εὐφράτης, 7 Λάρισα, 8 Φάληρον, 9 Εὔβοια, 10 Ἰνδός, 11 Ἀράλη.

Δικτυωτὸν



Ὁριζοντίως:

1) Ἀρχαῖος μυθοποιός. 2) Ἕλλην εὐεργέτης, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου φέρει ἐκπαιδευτήριον τῶν Ἀθηνῶν. 3) Τέτοιος εἶναι ὁ Πηνειός, ὁ Δούναβις, ὁ Τάμεσις κλπ. 4) Βασιλεὺς τῶν Περσῶν. 5) Ἕλλην Ἐθνικὸς ποιητής. 6) Διαλυθὲν κράτος τῆς Εὐρώπης. 7) Κυβερνᾷ τὸ ἀεροπλάνο.

Διαγωνίως:

Ἐκ τῶν ἄνω ἀριστερὰ πρὸς τὰ κάτω δεξιά: Θεὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἐκ τῶν κάτω ἀριστερὰ πρὸς τὰ ἄνω δεξιά: Μεγάλος Ἕλλην ποιητής.

Χ. ΧΟΥΣΙΑΔΟΥ

Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀλλαγῇ τοῦ πρώτου γράμματος τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

1) Θέα, 2) Βόμβος, 3) Τῆνος, 4) Δίς, 5) Δάς, 6) Βῆμα, 7) Γεῦμα, 8) Πόδι, 9) Πόλος, 10) Σανίς.

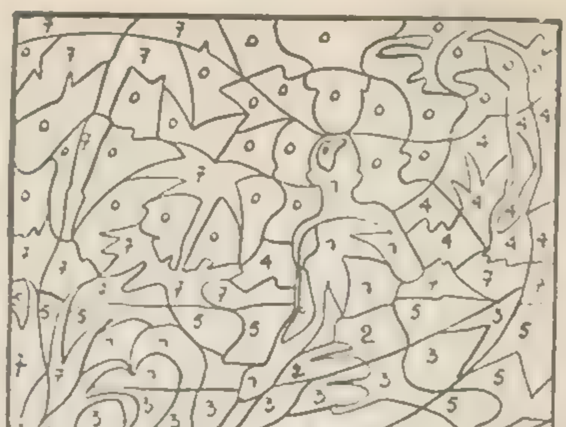
Α. ΣΤΥΛΟΣ

Συλλαβόγριφος

Εἰς τοὺς ἀριθμούς θὰ μ' εὕρῃς
πλὴν στὴ μέση μου νὰ ξεύρῃς
ἂν προσθέσῃς ἕνα γράμμα
πόλις γίνομαι ἐν τῷ ἅμα
τῶν ἡρώων ὀλεθρία
ζήτησόν με ἐν Ἀσίᾳ.

Ν. ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ



Στερεώσατε ἕνα διαφανὲς χαρτὶ ἐπάνω στὸ σχέδιο καί, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τοὺς ἀριθμούς, χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἑξῆς:

Ὅπου ὑπάρχει 1 μὲ καστανό, 2 μὲ κόκκινο, 3 μὲ κίτρινο, 4 μὲ μπλὲ ἀνοικτό, 5 μὲ μπλὲ σκοῦρο, 6 μὲ βιολετί, 7 μὲ πράσινο.

Τὰ μέρη ποὺ ἔχουν 0 θὰ μείνουν λευκά.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ

Παρεξήγησις

Ὁ κύριος Ἐπιθεωρητὴς ἐπεσκέφθη τὸ σχολεῖο τοῦ μικροῦ χωριοῦ. Ἡ δασκάλισσα γιὰ νὰ δείξῃ τὴν πρόοδον τῶν μαθητῶν ὑποβάλλει διαφόρους ἐρωτήσεις.

— Πές μου ἐσὺ Γιαννάκη, ἔχεις 24 μῆλα, ἂν δώσῃς 23 στὴν Νίνα πόσα θὰ σοῦ μείνουν;

Ὁ μικρὸς θέλει νὰ τὸ βρῇ ἀλλὰ τίποτα. Μὲ ἀγωνία συστρέφει τὰ χέρια του καὶ ξεροκαταπίνει.

Ὁ κ. Ἐπιθεωρητὴς τὸν λυπᾶται καὶ γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ, σηκώνει τὸ ἕνα δάχτυλό του πίσω ἀπὸ τὴν δασκάλα.

Ὁ μικρὸς τότε φωνάζει ἐνθουσιασμένος:

— Κυρία, ὁ κ. Ἐπιθεωρητὴς τὸ βρῆκε καὶ ζητεῖ νὰ σᾶς τὸ πῇ.

ΧΡ. ΑΝΤΩΝΑΚΑΚΗΣ

Παιδικὸν πνεῦμα

— Ξέρεις, Κώστα, ὁ μικρός μου ἀδελφὸς εἶναι δέκα πέντε μηνῶν καὶ περπατᾷ τώρα καὶ τέσσερις μῆνες.

— Καὶ δὲν κουράσθηκε ἀκόμη;

* * *

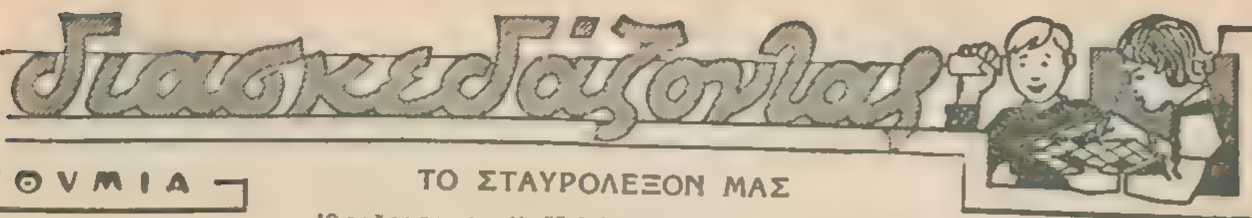
— Πρόσεξε Τάκη, λέει ὁ δάσκαλος. Δυὸ πόλεις ἀπέχουν τετρακόσια πενῆντα χιλιόμετρα ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἂν ὑποθέσουμε ὅτι ἀπὸ τὴ μία ξεκινάει ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ τρέχει ἑκατὸν δέκα χιλιόμετρα τὴν ὥρα κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ἕνα ἄλλο ποὺ τρέχει ἑκατὸ χιλιόμετρα, ποῦ θὰ συναντηθοῦν οἱ δύο σωφέρ;

— Στὸ Νοσοκομεῖο, κύριε!

* * *

— Γιατί γράφεις τὴ λέξι «μάτια» μὲ δύο «τ» καὶ ὄχι μὲ ἕνα;

— Μὰ πῶς νὰ τὴ γράψω μὲ ἕνα, ἀφοῦ ἔχομε δυὸ μάτια;



ΕΥΘΥΜΙΑ

Στὸ σχολεῖο

Ὁ Καθηγητὴς θέλοντας νὰ δείξῃ τὸν πολλαπλασιασμὸν τοῦ 27, 50 μὲ τὸ 100, σβήνει τὸ κόμμα καὶ ρωτᾷ ἕνα μαθητή:

— Γιὰ πές μου Γιάννη ποῦ πῆγε τὸ κόμμα τοῦ 27, 50;

Καὶ ὁ μαθητής.

— Στὸ σπόγγο κύριε.

Ν. ΜΠΑΜΠΟΥΡΗΣ

Ἀποτελεσματικὸν

Ἕνας βαρκάρης ἀφοῦ ἔπλυνε τὴ βάρκα του, χύνει τὰ νερὰ ἔξω μὲ ἕνα τενεκέ.

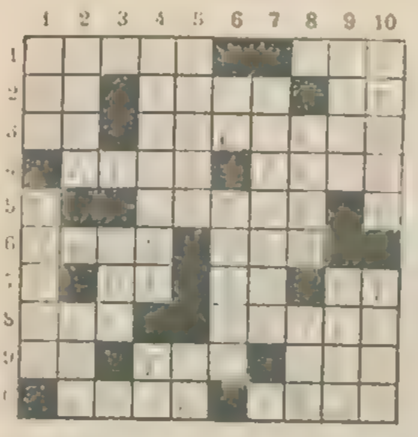
Ὁ Τοτὸς τὸν βλέπει.

— Δὲν κάνεις καϋμένε, τοῦ λέγει, μιὰ τρύπα ἀπὸ κάτω γιὰ νὰ χυθοῦν τὰ νερά, παρὰ κάθεσαι καὶ παιδεύεσαι;

Γ. ΑΛΑΤΑΣ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Ὁριζοντίως: 1) Ἔνδοξος χώρα ἡρώων — Προστακτικὴ τοῦ ρήματος ἔρχομαι. 2) Νότα βυζαντινῆς μουσικῆς — Ἀρχαίου μουσικοῦ ὀργάνου — Ἄρθρον (πληθ.) 3) Μέτρον ἐπιφανείας — Γεωργικὸν ἐργαλεῖον. 4) Ἀπαραίτητον διὰ τὴν ζωὴν — Τὸ ἔνδυμα τοῦ ἱερέως (δημ.). 5) Ἡ κάτοικος τῆς πόλεως (γενική). 6 Προσωπικὴ ἀντωνυμία (γεν. πληθ.) — Πρόθεσις. 7) Αἰγυπτιακὴ θεότης — Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου — Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου. 8) Ἡ μήτηρ τῶν Θεῶν — Ὁ [illegible]. 9) Ὑ[illegible] — Ἀντωνυμία, [illegible] ρηματικὴ [illegible] Ὀργανισμός. 10) Πλῆξις — Τὰ αὐτὰ κατὰ μέγεθος (γεν. πληθ.).



Καθέτως: 1) Ἀριθμητικὸν [illegible] 2) [illegible] Τὸ αὐτὸ μὲ τὸ 1 καθέτως. 3) Χρονικὴ ὑποδιαίρεσις. 4) Ἡ γέφυρα ὅπου ὁ Ἀθανάσιος Διάκος ἔπεσεν ἡρωϊκῶς — Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου. 5) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου (γεν. [illegible]) Λύγα 6) Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου — Προϊὸν τῆς γαλακτοκομίας 7) Στενὸς δρόμος 8) Τὸ ἔνδυμα τοῦ ἱερέως (δημ.) — Ἄρθρον (γεν. πληθ.). 9) Πλῆθος ἀνθρώπων — Ἡ [illegible] λέξις τῶν [illegible] Ἰταλῶν. 10) Ὕμνος (ἀρχ.) — Σύμβολον τῆς ἀριθμητικῆς.

ΑΝ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Τετράγωνον

1η σειρά: Ἱερὰ ἐνδύματα. 2α σειρά: Προϊὸν τῆς θαλάσσης. 3η σειρά: Τὸ φοροῦν οἱ γυναῖκες. 4η σειρά: Ἤπειρος.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Α. Καρκαμπάσης—Γ. Κασάκος

Δευτεροστιχὶς

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν θαλάσσιον κῆτος.

1) Ἤπειρος. 2) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3) Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4) Περιοχὴ τῆς Πολωνίας. 5) Θεὸς τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων. 6) Διάδοχος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. 7) Ἐκεῖ νικήθηκε ὁ Μέγας Ναπολέων.

ΤΡ. ΒΑΪΡΗΣ



ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Κάποτε μιὰ γάτα πῆγε νὰ κάμῃ μιὰ βόλτα γιὰ κυνῆγι στὸ δάσος. Ἔξαφνα παρουσιάζεται μπροστά της ἕνα λιοντάρι. Ἡ γάτα ἅμα εἶδε τὸ λιοντάρι πῆγε καὶ ζάρωσε σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ κοίταζε ὕστερα νὰ ἰδῇ τί θὰ κάνῃ τὸ λιοντάρι.

Τὸ εἶδε τότε νὰ τὴν πλησιάζῃ καὶ νὰ τὴν μυρίζεται καὶ ὕστερα ἄκουσε νὰ τῆς λέῃ:

— Βλέπω πὼς καὶ σὺ εἶσαι ἀπὸ τὴ δική μου τὴ γενιά· γιατὶ ὅμως εἶσαι τόσο μικρή;

— Ἂν ζοῦσες καὶ σὺ κοντὰ στὸν ἄνθρωπο θἄσουν καὶ σὺ μικρότερος ἀπὸ μένα.

— Γιατί δηλαδή, ρώτησε τὸ λιοντάρι; Τί εἶναι τέλος πάντων αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Εἶναι τόσο μεγάλος καὶ τόσο ἄγριος; Γιὰ πές μου σὲ παρακαλῶ, ποῦ εἶναι νὰ πάω νὰ τὸν δῶ.

— Πᾶμε μαζὶ νὰ σοῦ τὸν δείξω, τοῦ εἶπε ἡ γάτα.

Τὸν πῆρε λοιπὸν καὶ τράβηξαν ἴσα κατὰ τὸ δάσος καὶ καθὼς περνοῦσαν βλέπουν ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἔκοβε ξύλα.

— Νά! αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τοῦ εἶπε.

Ὅταν ἐπλησίασαν, τὸ λιοντάρι ἐκαλημέρισε τὸν ἄνθρωπο καὶ τοῦ λέει:

— Δὲν μοῦ λὲς σὲ παρακαλῶ, ἐσὺ εἶσαι ὁ ἄνθρωπος;

— Ἐγὼ εἶμαι, τοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

— Καθὼς ἔμαθα, τοῦ λέει τὸ λιοντάρι, εἶσαι πολὺ δυνατὸς καὶ ἦρθα νὰ παλαίψουμε.

— Εὐχαρίστως, τοῦ εἶπε ὁ ἄνθρωπος. Σὲ παρακαλῶ ὅμως βοήθησέ με νὰ σχίσω αὐτὸ τὸ ξύλο πού, καθὼς βλέπεις, ἔχω τώρα μισοσχισμένο καὶ ὕστερα παλαίβουμε.

— Εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὲ βοηθήσω, τοῦ εἶπε τὸ λιοντάρι.

— Λοιπόν, τοῦ λέει ὁ ἄνθρωπος, ἔνωσε τὰ χέρια σου καὶ βάλε τα ἐδῶ ἀνάμεσα στὴ σχισμάδα τοῦ ξύλου γιὰ νὰ μπορέσωμε ἔτσι νὰ τὸ σχίσωμε.



Βλέπουν ἕνα ἄνθρωπο ποὺ ἔκοβε ξύλα.

Τάλεγε αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος, μὰ ἀπὸ τὸ φόβο κτυποῦσε ἡ καρδιά του.

Σὰν ἔβαλε τὰ χέρια του στὴ σχισμάδα τὸ λιοντάρι, ὁ ἄνθρωπος πέταξε βιαστικὰ τὶς σφῆνες ποὺ εἶχε στὶς δυὸ ἄκρες τῆς σχισμάδας καὶ ἔτσι πιάστηκαν σφιχτὰ τὰ χέρια τοῦ λιονταριοῦ. Τότε παίρνει κι' ὁ καλός σου ὁ ἄνθρωπος ἕνα ξύλο κι' ἀρχίζει τὸ λιοντάρι: πάρ' καὶ τούτη, νά καὶ κείνη καὶ τὄκαμε τοῦ ἀλατιοῦ, τόσο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ στὰ ποδάρια του ἀπὸ τὸ ξύλο ποὺ ἔφαγε.

Σὰν τὸ εἶδε σ' αὐτὰ τὰ χάλια ὁ ἄνθρωπος, ἄνοιξε τὸ ξύλο καὶ ξαπολύθηκαν τὰ χέρια τοῦ λιονταριοῦ, μὰ ἀπὸ τὸ πολὺ ξύλο ποὺ εἶχε φάει ἔπεσε κάτω σὰν ψόφιο. Ὁ ἄνθρωπος, φορτώθηκε ὕστερα τὰ ξύλα στὴ ράχη του καὶ τράβηξε κατὰ τὸ σπίτι του.

Ἡ γάτα τότε, ἅμα τὸν εἶδε νὰ φεύγῃ, βγῆκε ἀπὸ τὴν κρυψῶνα της, πῆγε κοντὰ στὸ λιοντάρι καὶ τὸ ρώτησε:

— Αἴ! λοιπὸν πῶς σοῦ φαίνεται ὁ ἄνθρωπος;

— Ἄς τα! τῆς εἶπε τὸ λιοντάρι. Ἐγὼ ἂν ἤμουνα στὴ θέσι σου νὰ εἶμαι πάντα κοντά του, καθὼς εἶσαι σύ, θὰ γινόμουν ἀκόμη πιὸ μικρὸς κι' ἀπὸ σένα...



«ΟΛΑ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ ΚΑΛΑ»

Μὲ τὴ χαρὰ ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπα, μὲ ἐπιμονὴ καὶ μὲ πίστι στὸν μεγάλο τῆς Φυλῆς ἀγῶνα, οἱ συναγωνίστριες τῆς Π. Δ. Μεσσηνίας, προσφέρουν κι' αὐτὲς τὶς μικρές τους δυνάμεις, βοηθῶντας τοὺς μαχομένους στὸ μέτωπο, πατέρες καὶ ἀδελφοὺς των. Μὰ ἂς τὶς δοῦμε καλλίτερα.

Ἡ ἤρεμη χαρὰ ποὺ φωτίζει τὰ πρόσωπά των πηγάζει ἀπὸ τὴ βεβαιότητα πὼς «ὅλα πηγαίνουν καλά!» Τὰ γράμματα ποὺ παίρνουν στὰ σπίτια των, ἀπὸ τοὺς δικούς των, ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τοὺς πατέρες των, οἱ πληροφορίες ποὺ ἔχουν ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, ἀπὸ τὰ ραδιόφωνα καὶ ἀπὸ ὅσους ἔρχονται ἀπὸ τὸ μέτωπο, αὐτὸ λέει: «Ὅλα πηγαίνουν καλά!»

Οἱ Ἰταλοὶ ποὺ νόμισαν πὼς θὰ μποροῦσαν μὲ τὸν ὄγκο τους καὶ μὲ τὰ ἄφθονα πολεμικὰ μέσα τους νὰ καταλάβουν τὴν Ἑλλάδα κάμνοντας ἁπλῶς ἕναν στρατιωτικὸ περίπατο, ἐπὶ πέντε τώρα μῆνες, τσακίζονται ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ στρατό. Τὰ ἀλβανικὰ βουνὰ εἶναι στρωμένα ἀπὸ τοὺς νεκρούς των, οἱ ἑλληνικὲς πόλεις εἶναι γεμᾶτες ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους των, καὶ τὰ πλοῖα τους δὲν κάνουν ἄλλο, παρὰ νὰ κουβαλοῦν τοὺς τραυματίες των στὴν Ἰταλία. Καὶ ἀντὶ νὰ πάρουν αὐτοὶ τὴν Ἑλλάδα, ἐμεῖς βρισκόμαστε στὴν καρδιὰ τῆς Ἀλβανίας, καὶ δὲν κάνομε ἄλλο κάθε μέρα, παρὰ νὰ τοὺς διώχνουμε πρὸς τὴ θάλασσα...



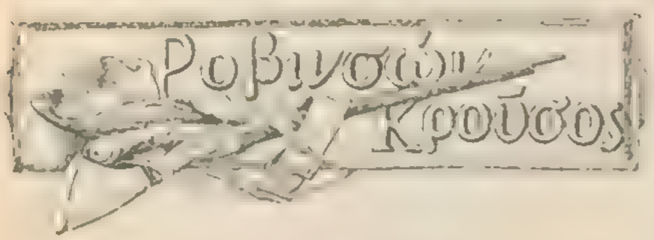
Σκαπάνισσες Π. Δ. Ε. Ο. Ν. Μεσσηνίας

Μπροστὰ στὴ μεγάλη δύναμι τοῦ στρατοῦ των, μπροστὰ στὰ ἄφθονα πολεμικά τους μέσα, ἐμεῖς ἀντιτάσσομεν τὰ ἑλληνικὰ στήθια, ποὺ εἶναι γεμᾶτα θάρρος καὶ ἀνδρεία καὶ πίστι στὸ Θεὸ καὶ στὴ Θεοτόκο. Καὶ κοντὰ στὸν ἡρωϊκό μας στρατὸ καὶ ὅλη ἡ ἄλλη Ἑλλάς, οἱ γέροντες, οἱ γυναῖκες καὶ μεῖς ὅλες οἱ μικρότερες καὶ ὅσες εἴμαστε στὶς τάξεις τῆς Ὀργανώσεως καὶ ὅσες εἶναι ἔξω ἀπὸ αὐτές, ὅλες μαζὶ μὲ μιὰ ψυχή, μὲ μιὰ καρδιά, κρατημένοι χέρι μὲ χέρι, ἐκεῖνοι ἐκεῖ πάνω καὶ μεῖς ἐδῶ προχωροῦμε πρὸς τὴ Μεγάλη Νίκη.

Ὅταν κοιτάζω στὴν εἰκόνα ποὺ δημοσιεύεται παραπλεύρως τὴ χαρούμενη κι' ἤρεμη στάσι τῶν συναγωνιστριῶν ποὺ ἐργάζονται γιὰ τὸ μέτωπο, νοιώθω ἀληθινὰ μέσα μου μιὰ θεϊκὴ φωνὴ ποὺ μοῦ λέει:

«Βλέπεις;· Ὅλα πηγαίνουν καλά. Ἀλλὰ καὶ θὰ πᾶν ἀκόμη καλλίτερα...»

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ



ΣΑΝ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἀγαπημένα μου Ἑλληνόπουλα,

Τὸ βιβλίο μὲ τὶς γοητευτικὲς περιπέτειες τοῦ Ροβινσῶνος Κρούσου, ποὺ ἀρχίζω ἀπὸ σήμερα νὰ μεταφράζω γιὰ σᾶς, εἶναι, ἀληθινά, ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα βιβλία ποὺ ἐγράφησαν ὣς τώρα στὸν κόσμο.

Ὁ ἐκδότης τοῦ ἀγγλικοῦ κειμένου ποὺ ἔχω αὐτὴ τὴ στιγμὴ μπροστά μου, γράφει στὸ ἐξώφυλλό του δυὸ στιχάκια, ποὺ μποροῦν ν' ἀποδοθοῦν ἔτσι στὴ γλῶσσα μας:

«Στὸν καθένα ὁδηγὸς θὰ σταθῶ
Στὴν ἀνάγκη του πλάϊ θὰ βρεθῶ».

Νομίζω πὼς αὐτὰ τὰ δυὸ στιχάκια δίνουν πραγματικὰ ὅλο τὸ νόημα τοῦ ὡραίου αὐτοῦ βιβλίου, ποὺ εἶναι τόσο ὡραῖο, ὥστε, ἀπὸ τὰ 1719, ποὺ πρωτοτυπώθηκε στὸ Λονδῖνο, ὣς σήμερα, δὲν ἔχει μείνει γωνιὰ τῆς γῆς χωρὶς νὰ τὸ ξέρη καὶ δὲν ὑπάρχει λαὸς ποὺ νὰ μὴν τὸ ἔχη μεταφράσει στὴ γλῶσσα του.

Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ μεγάλο νόημα εἶναι ποὺ κάνει τὸν Ροβινσῶνα Κρούσο ἀθάνατο ἀνάγνωσμα γιὰ ὅλες τὶς ἡλικίες, γιὰ ὅλους τοὺς τόπους, γιὰ ὅλες τὶς ἐποχές.

«Στὸν καθένα ὁδηγὸς θὰ σταθῶ,
Στὴν ἀνάγκη του πλάϊ θὰ βρεθῶ».

Αὐτὰ τὰ λόγια εἶναι σὰ νὰ τὰ λέη ὁ ἴδιος ὁ Ροβινσῶν σὲ μᾶς ὅλους πού, ὅταν ἔτυχε καὶ τὸν διαβάσαμε μιὰ φορὰ στὴ ζωή μας, ἀπὸ τότε, κάθε τόσο, ἀνοίγομε καὶ ξαναδιαβάζομε τὶς περιπέτειες καὶ τοὺς ἀγῶνες του, γιὰ νὰ παίρνουμε κουράγιο ἀπὸ τὰ παθήματά του, ἀπὸ τὴν καρτερία του, τὴν ὑπομονή του, τὴν παλληκαριά του, τὴν καλωσύνη του, κι' ἀπ' ὅλες ἐκεῖνες τὶς πλούσιες ἀρετὲς ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ βγῆ νικητὴς στὶς σκληρὲς δοκιμασίες τῆς πολυτάραχης ζωῆς του.

Κι' ἀλήθεια, ποιὸς ἀπ' ὅλους ἐμᾶς τοὺς μεγάλους κι' ἀπ' ὅλους ἐσᾶς τοὺς μικρούς, ἐδιάβασε τὶς σελίδες τοῦ ὡραίου αὐτοῦ βιβλίου χωρὶς νὰ συγκινηθῆ, χωρὶς νὰ νοιώση μιὰ βαθειὰ ὑπερηφάνεια γιὰ τὴν ἀκατάλυτη δύναμι τοῦ ἀνθρώπου, χωρὶς νὰ ἐπιθυμήση νὰ σταθῆ κι' αὐτὸς καλός, δυνατός, καρτερικός, δίκαιος καὶ γενναῖος, ἂν βρεθῆ σὲ παρόμοιες περιστάσεις ὅπως ἐκεῖνος; Ποιὸς ἀπ' ὅλους μας μπόρεσε νὰ ξεχάση τὸν Ροβινσῶνα Κρούσο ὅταν τοὔλαχε νὰ τὸν διαβάση μιὰ φορὰ στὴ ζωή του;

Κατὰ τὴ γνώμη μου, τὸ γοητευτικὸ αὐτὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἄγγλου συγγραφέα Ντάνιελ Ντιφόου, κάνει τόσο καλλίτερο τὸν ἄνθρωπο ὅσες περισσότερες φορὲς τὸ διαβάση.

Ἰδιαίτερα, σ' αὐτὲς τὶς μεγάλες ἡμέρες ποὺ περνᾶμε ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, σὰν ἄτομα καὶ σὰν Ἔθνος, βρίσκω ἐξαιρετικὰ σπουδαία τὴν ἔμπνευσι ποὺ εἶχε ἡ διεύθυνσι τῆς «Νεολαίας» νὰ σᾶς προσφέρη μιὰ νέα μετάφρασι αὐτοῦ τοῦ ἀθανάτου ἀριστουργήματος.

Ὁ Ροβινσὼν Κροῦσος, ποὺ ἐκράτησε πάντα ψηλὰ τὴ σημαία τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς, παλαίβοντας μὲ ὅλες τὶς ἀντίξοες περιστάσεις τῆς τύχης, καὶ δαμάζοντας ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς Φύσεως, γιὰ νὰ βγῆ τελικῶς νικητής, εἶναι ὁ ἥρωας ποὺ σήμερα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ἐμεῖς καὶ τ' ἀδέρφια μας ἔχομε ἀνάγκη νὰ τὸν πάρουμε γιὰ δάσκαλο καὶ ὁδηγό μας. Ὅπως αὐτός, ἔτσι καὶ μεῖς σήμερα, σὰν ἄνθρωποι, καλούμεθα νὰ παλαίψουμε ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, γιὰ νὰ κρατήσουμε ψηλὰ τὴ σημαία τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιο-





Τὸ διηγηματάκι μας

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ

Ἡ Ἀράχνη ἦταν ἕνα ὡραῖο κορίτσι μὲ ὑψηλὸ ἀνάστημα, ροδοκόκκινο καὶ γεμᾶτο ζωὴ καὶ ἐξυπνάδα. Ἀγαποῦσε τὴν ἐργασία καὶ ἦταν μιὰ ἀληθινὴ νοικοκυρά. Περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλα τῆς ἄρεσε ὁ ἀργαλειός. Ὅλη τὴν ἡμέρα καθότανε σ' αὐτὸν καὶ ἡ σαΐτα πετοῦσε στὰ λεπτὰ της δάκτυλα καὶ ὕφαινε ἀληθινὰ ἀριστουργήματα. Ἡ Ἀράχνη ὅμως εἶχε καὶ πολὺν ἐγωϊσμό. Συχνὰ ἔλεγε: «Κανένας δὲν μὲ ξεπερνᾶ στὴν Τέχνη, οὔτε ἄνθρωπος οὔτε Θεός. Ἀκόμα κι' αὐτὴ ἡ Θεὰ Ἀθηνᾶ ποὺ ἐδίδαξε τὴν Τέχνη τοῦ ἀργαλειοῦ στοὺς ἀνθρώπους».

Ἡ Θεὰ Ἀθηνᾶ τὴν ἄκουσε καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν τιμωρήσῃ γιὰ τὸν ἐγωϊσμό καὶ γιὰ τὴν ἀσέβειά της. Καὶ κάποια μέρα μεταμορφώθηκε σὲ μιὰ κακοντυμένη γρηοῦλα καὶ πῆγε στὸ σπίτι τῆς Ἀράχνης. Τὴν βρῆκε νὰ εἶναι ἀφωσιωμένη στὸν ἀργαλειό της καὶ ἀφοῦ τὴν καλημέρισε ἐπλησίασε καὶ ἐκαμάρωνε τὸ ὑφαντό της.

— Ὡραῖο εἶναι τὸ ἔργο σου, κόρη μου, τῆς εἶπε μὲ τὴ γεροντικὴ φωνή της. Ἂς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομα τῆς Θεᾶς Ἀθηνᾶς



— Αὐτὰ που λὲς δειχνουν τὸν ἐγωϊσμὸ καὶ τὴν ἀσέβειά σου...

ποὺ ἐδίδαξε τὴν ὡραία αὐτὴ τέχνη στὶς γυναῖκες...

Ἡ Ἀράχνη ὅμως τὴν κύτταξε εἰρωνικὰ καὶ χαμογέλασε.

—Εἶμαι βέβαιη, εἶπε, πὼς οὔτε ἡ Ἀθηνᾶ θὰ μποροῦσε νὰ μὲ φτάσῃ στὴν τέχνη.

— Αὐτὰ ποὺ λὲς δείχνουν τὸν ἐγωϊσμὸ καὶ τὴν ἀσέβειά σου, τῆς εἶπε ἡ γρηά. Μπορεῖ ποτὲ κανεὶς νὰ παραβγῇ μὲ τοὺς θεούς;

— Κρῖμα, εἶπε ἡ Ἀράχνη, ποὺ δὲν μᾶς ἀκούει ἡ Ἀθηνᾶ, γιὰ νὰ ἔρθῃ ἐδῶ νὰ μετρηθοῦμε.

—Ἐδῶ εἶμαι λοιπόν! εἶπε ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἀφοῦ πέταξε τὰ κουρέλια της ἀφῆκε νὰ φανῇ ἡ ἀληθινὴ μορφή της. Καὶ τώρα ἔλα ἂν θέλῃς νὰ παραβγοῦμε!

— Εὐχαρίστως εἶπε ἡ Ἀράχνη, μὲ πολλὴ εἰρωνεία. Νά! δίπλα μου εἶναι ἕτοιμος ἕνας ἄλλος ἀργαλειός. Ἂς ἀρχίσουμε λοιπόν.

Ἡ Ἀθηνᾶ ἐκάθισε ἀμέσως καὶ ἄρχισε νὰ ὑφαίνῃ. Λίγο λίγο τὸ ὑφάδι της ἄρχισε νὰ μακραίνῃ καὶ νὰ φαίνεται ἡ ὡραιότητά του. Παρίστανε διάφορες πολεμικὲς σκηνὲς μέσα σὲ ὡραῖα τοπία καὶ ὅλα φαίνονταν σὰν νὰ ἦσαν πραγματικά.

Καὶ ἡ Ἀράχνη ὅμως ἔβαλε τὰ δυνατά της καὶ τὸ ὑφαντό της ἦταν καλύτερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, μὰ βέβαια δὲν μποροῦσε νὰ φτάσῃ σὲ τέχνη τὴν Ἀθηνᾶ. Αὐτὸ ὅμως μὲ τὸν ἐγωϊσμὸ ποὺ εἶχε δὲν ἤθελε νὰ τὸ παραδεχθῇ.

Ἡ Ἀθηνᾶ τότε γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἀσέβεια καὶ τὸν ἐγωϊσμό της τὴν ἄγγιξε μὲ τὸ μαγικὸ ραβδί της καὶ ἡ ὡραία κόρη μεταμορφώθηκε στὸ ἄσχημο ζωῦφιο ποὺ ὅλοι ξέρουμε μὲ τὸ ὄνομα ἀράχνη.

Ἀπὸ τότε ἡ ἀράχνη ὑφαίνει πάντα, γιὰ νὰ κάμῃ ἕνα ὑφαντὸ ἀνώτερο σὲ τέχνη ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶ...

Κ.

πρεπείας καὶ τῆς λευτεριᾶς. Ὅπως αὐτός, ἔτσι καὶ μεῖς σήμερα, πρέπει ν' ἀγωνιστοῦμε μὲ καρτερία τὸν σκληρὸν ἀγῶνα ποὺ μᾶς ἔλαχε καὶ νὰ τὸν βγάλουμε πέρα νικηταί. Ὅπως ἐκεῖνος, ἔτσι καὶ μεῖς πρέπει νάμαστε πάντοτε ἕτοιμοι νὰ ξαναφτιάσουμε τὴ ζωή μας ἢ — στὴν ἀνάγκη — καὶ τὸν κόσμο ὁλόκληρο (καὶ μάλιστα νὰ τὸν φτιάσουμε καλλίτερο ἀπὸ πρίν), ἂν ἡ ζωὴ καὶ ὁ κόσμος γύρω μας ἐτύχαινε νὰ χαλάσῃ.

Δὲν ὑπάρχει ναυαγὸς πιὸ ταλαιπωρημένος, πιὸ ἀγαπητός, πιὸ συμβολικὸς καὶ πιὸ γνωστὸς σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη ἀπὸ τὸν Ροβινσῶνα, καὶ δὲν ὑπάρχει ἀναγνώστης τοῦ Ροβινσῶνος ποὺ — ὅσο μικρὴ φαντασία κι' ἂν εἶχε — δὲν ὠνειρεύτηκε νὰ τοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ δείξῃ πὼς εἶναι κι' αὐτὸς θαρραλέος κι' ἐφευρετικὸς ὅσο κι' ἐκεῖνος.

Ὁ μεγάλος αὐτὸς ἥρωας τῆς ζωῆς πού, μονάχος κι' ἔρημος στὸ νησὶ τοῦ ναυαγίου του, ἔστηνε χοροὺς καὶ παιγνίδια μὲ τοὺς ἀγριόγατους καὶ τ' ἀγρίμια, γιὰ νὰ μὴν ξεχάσῃ νὰ χαίρεται, ἂς εἶναι λοιπὸν γιὰ μᾶς ὅλους ἕνα φωτεινὸ παράδειγμα τοῦ τρόπου ποὺ πρέπει νὰ δεχτοῦμε τὶς σκληρὲς ἀλλὰ κοσμοϊστορικὲς δοκιμασίες ποὺ περνᾶμε.

Ἂς παραδώσουμε τὴν ψυχή μας στὶς ἁπλές, παρηγορητικὲς καὶ θαρραλέες σελίδες τῆς ζωῆς του, κι' ἂς ἀντλήσουμε ἀπ' αὐτὲς τὴν ἀπέραντη αἰσιοδοξία καὶ τὴν πίστι ποὺ μᾶς χρειάζεται. Ἔτσι κάποτε, μαζὶ μὲ τὸν Ροβινσῶνα Κροῦσο, ἂς εἴμαστε καὶ μεῖς βέβαιοι πὼς θἄρθῃ τὸ καράβι ποὺ θὰ μᾶς φέρῃ ὁριστικὰ καὶ γιὰ πάντα στο ποθητὸ λιμάνι τῆς χαρᾶς, τῆς παντοτεινῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης.

Φθάνει νὰ ὑπομείνουμε, νὰ πιστέψουμε καὶ νὰ δουλέψουμε καρτερικά, ὥσπου νἄρθῃ τὸ καράβι αὐτό. Τὸ καράβι ποὺ θὰ λέγεται Νίκη...

Μ' ὅλη μου τὴν ἀγάπη

ΜΑΝΩΛΗΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

Ροβινσὼν Κροῦσος

1.

Γεννήθηκα στὰ 1632, στὴν πόλι τῆς Ὑόρκης, ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, ἂν καὶ ὄχι ντόπια. Ὁ πατέρας μου κατήγετο ἀπὸ τὴ Βρέμη καὶ εἶχε πρωτοεγκατασταθῆ στὴν Χούλ. Ἐκεῖ ἔφτειασε μιὰ καλὴ περιουσία ἀπὸ τὸ ἐμπόριο ποὺ τὸ παράτησε ὕστερα γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ στὴν Ὑόρκη καὶ νὰ πατρευτῇ τὴ μητέρα μου ποὺ ἐλέγετο Ρόμπινσον καὶ ἦταν ἀπὸ ξεχωριστὴ οἰκογένεια τοῦ τόπου. Ἔτσι βγῆκε τ' ὄνομά μου: Ρόμπινσον Κρουτσνάερ. Ἐπειδὴ ὅμως στὴν Ἀγγλία συνηθίζουν ν' ἀλλάζουν τὰ ὀνόματα καθὼς τὰ προφέρουν, σιγὰ σιγὰ καὶ μεῖς οἱ ἴδιοι ἀρχίσαμε νὰ λεγώμαστε Κροῦσοι, καὶ Κροῦσο μὲ φώναζαν πάντα οἱ φίλοι μου.

Εἴμουν ὁ τρίτος γυιὸς τῆς οἰκογένειας καί, καθὼς δὲν μὲ εἶχαν προετοιμάσει γιὰ καμμιὰ τέχνη, ἀπὸ πολὺ νωρὶς τὸ κεφάλι μου ἄρχισε νὰ παραγεμίζῃ μὲ ὀνειροπολήματα.

Ὁ πατέρας μου, σὰν παλιὸς ποὺ ἦταν, μ' ἔμαθε τὰ τυπικὰ γράμματα ποὺ μαθαίνει κανεὶς σ' ἕνα ἰδιωτικὸ σχολεῖο καὶ μ' ἀνάθρεψε ὅπως ἀνατρέφουν σ' ἕνα συντηρητικὸ σπίτι. Εἶχε σκοπὸ νὰ μὲ κάμῃ νομικό. Ὅμως ἐγώ, ἄλλη λαχτάρα δὲν εἶχα παρα πως να τὸ σκάσω μιὰ μερα γιὰ τὴ θάλασσα.

Καὶ ἡ λαχτάρα μου αὐτὴ γιὰ τὴ θάλασσα βρισκόταν σὲ τόση ἀντίθεσι μὲ τὴ θέλησι τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας καὶ τῶν φίλων μας τὶς συμβουλές, ποὺ λὲς κι' ἦταν ἡ φωνὴ τῆς μοίρας ποὺ μ' ἔσπρωχνε νὰ δοκιμάσω τὴν καταπινὴ δυστυχία τῆς ζωῆς μου.

Ὁ πατέρας, ποὺ μυριζότανε τὰ σχέδιά μου, σὰν λογικὸς καὶ σοβαρὸς ἄνθρωπος ποὺ ἦταν, βάλθηκε νὰ μοῦ τὰ χαλάσῃ μὲ τὶς αὐστηρὲς καὶ σοφὲς συμβουλές του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ



Κεντρική Διοίκησις

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ. Ε. Ν.

Ἐπ' εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 25 Μαρτίου, ἀπεστάλησαν πρὸς τὸν Κ.Ε.Ν. Συνταγματάρχην κ. Σπ. Ρούβαλην τὰ κάτωθι τηλεγραφήματα:

ΒΟΛΟΣ.— Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Ε.Ο.Ν. Σπυρίδωνα Ρούβαλην, Ἀθήνας. Συναγωνισταὶ καθ' ἡμᾶς Ὑποδιοικήσεως διαδηλοῦντες εὐγνωμοσύνην τῶν πρὸς τὴν τιμὴν τῶν ἡρώων τοῦ Εἰκοσιένα, ἀναφωνοῦσι μετ' ἐμοῦ: Ζήτωσαν οἱ νέοι ἐλεύθεροι πολιορκημένοι τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος μας.

Διοικητὴς
Μέξας

ΚΙΛΚΙΣ.— Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Ε.Ο.Ν. Ἀθήνας. Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς νομοῦ ἑορτάζοντες Ἐθνικὴν Παλιγγενεσίαν ἑτοιμάζονται μιμηθῶσιν ἥρωας Μεσολογγίου.

Διοικητὴς
Πέτροβας

ΣΑΜΟΣ.— Συναγωνιστὴν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Ε.Ο.Ν. Ἀθήνας. Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας, Βαθμοφόροι, Φαλαγγίτισσαι, Σκαπάνισσαι ὑποβάλλουν δι' ἐμοῦ συγχαρητήρια ὑπὲρ ὁλοκληρωτικῆς Νίκης.

Περιφ. Διοικήτρια Ε.Ο.Ν
Δέσπ. Σαγωνᾶ

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.— Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Ε.Ο.Ν. Συνταγματάρχην Πεζικοῦ Σπ. Ρούβαλην, Ἀθήνας. Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς ἡμετέρας Διοικήσεως, ἑορτάζοντες προσφιλῆ καὶ ἱερὰν ἐπέτειον Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας, ὑπερήφανοι ἀντικρύζομεν ἱερὰς σκιὰς ἀθανάτων ἡρώων προγόνων καὶ πλήρεις θαυμασμοῦ καὶ λατρείας διαδηλοῦμεν ἀπόφασιν νὰ φανῶμεν ἄξιοι ἐκείνων καὶ τῶν σημερινῶν ἰσαξίων ἡρώων, οἵτινες διὰ τοῦ αἵματός των θέτουν τὰ θεμέλια τῆς νέας μεγάλης Ἑλλάδος.

Περιφερειακὸς Διοικητὴς
Γ. Πρεβελάκης

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.— Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Ε.Ο.Ν. Σπ. Ρούβαλην, Ἀθήνας. Ἐπὶ τῇ αὐριανῇ μεγάλῃ Ἐθνικῇ ἑορτῇ ἅπασαι Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι Ρεθύμνης πανηγυρίζουν ὑπερήφανες ὅτι σημερινὰ παλληκάρια, ἀντάξια ἡρώων 21, συνεχίζουν μεγαλειώδες ἔργον, ἀμυνόμενα δι' ἀκεραιότητα Ἑλλάδος.

Περιφερειακὴ Διοικήτρια
Πολυξένη Παπαθανασίου

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. — Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Νεολαίας Σπ. Ρούβαλην Συνταγματάρχην, Ἀθήνας. Ε.Ο.Ν. Θηλέων Θεσσαλονίκης πιστὴ εἰς ὑψηλὰ ἰδανικά της καὶ μνήμων μοναδικῶν ἱστορικῶν στιγμῶν ἀγωνιζομένης Πατρίδος, ὑπόσχεται ἐπ' εὐκαιρίᾳ Ἐπετείου Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας καταβάλῃ πάσας αὐτῆς δυνάμεις δι' ἐπιτυχίαν διεξαγομένου Ἐθνικοῦ ἀγῶνος καὶ παραμείνῃ μέχρι θανάτου πιστὴ εἰς τὴν ἐπίκαιρον θέσιν της.

Περιφερειακὴ Διοικήτρια
Ἑλένη Σκούρα

ΠΑΤΡΑΙ.— Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Ε.Ο.Ν. Σταδίου 28, Ἀθήνας. Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀχαΐας ἐπὶ Ἐπετείῳ Ἐθνικῆς ἡμῶν Παλιγγενεσίας, ὑποβάλλουν εὐλαβικὰ δι' ἐμοῦ τὶς θερμότερες εὐχές των καὶ δίδουν τὴν ὑπόσχεσι νὰ φανοῦν ἀντάξιαι τοῦ σκοποῦ διὰ τὸν ὁποῖον τὰς ἔταξεν ἡ Πατρίς, ξαναζωντανεύοντας ἔτσι παλιὲς Σουλιώτισσες καὶ Μπουμπουλίνες.

Ἡ Περιφ. Διοικήτρια Ἀχαΐας
Νταουντάκη Ἑλένη

ΧΙΟΣ. Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Νεολαίας Ἑλλάδος Συνταγματάρχην Ρούβαλην Σπ. Ἀθήνας. Ε.Ο.Ν. Χίου πανηγυρίζουσα Ἐπέτειον Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας εὑρίσκουσαν Ἔθνος ἐν συναγερμῷ ὑπὲρ νέου δικαίου ἀγῶνος ἀνεξαρτησίας, ὑποβάλλει θερμὰ συγχαρητήρια. Στοιχοῦσα ὑποθήκαις Ἀειμνήστου Πατρὸς ἱδρυτοῦ αὐτῆς, ἐχομένη στερρῶς καταλειφθέντων διδαγμάτων αὐτοῦ δηλοῖ ἑτοίμη ὑποβληθῇ πᾶσαν θυσίαν πρὸς τελικὸν θρίαμβον Δικαίου Ἐθνικοῦ ἀγῶνος.

Περιφ. Διοικητὴς
Σκούφαλος

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. — Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Ε.Ο.Ν. Σπ. Ρούβαλην, Ἀθήνας. Μακεδονικὴ φοιτητικὴ Νεολαία τῆς ὑπ' ἐμὲ Ὑποδιοικήσεως πανηγυρίζουσα μετὰ τῶν ἁπανταχοῦ Συναγωνιστῶν Ἐπέτειον ἀπελευθερώσεως συμπίπτουσαν ἀναληφθέντα νέον τιτάνειον ἀγῶνα Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν, δίδει ἱερὰν ὑπόσχεσιν φανῇ ἀνταξία ἡρωϊκῶν προγόνων 21 καὶ σημερινῶν ἡμιθέων ἀγωνιστῶν ἀλβανικοῦ μετώπου, συμβάλλουσα πάσαις δυνάμεσιν ἐπίτευξιν μοναδικοῦ σκοποῦ ταχὺ νικηφόρον τέρμα πολέμου.

Ὁ Διοικητὴς Ὑποδιοικήσεως
Φρῖξος Μανδαμαδιώτης

Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης καὶ Πειραιῶς

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Π.Υ.Α.Μ.

Πρὸς τὴν Π.Υ.Α.Μ. ἀπεστάλησαν αἱ κάτωθι ἐπιστολαί:

Κάπου εἰς τὸ Μέτωπον, 9-3-41

Πρὸς τὸ Τμῆμα Ἐπικοινωνίας Π.Υ.Α.Μ.

Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν προστασίαν τῆς οἰκογενείας μου καὶ τὴν ταχεῖαν ἐξυπηρέτησιν τῆς ἀλληλογραφίας μου μετ' αὐτῆς. Ἔλαβα τὶς κάρτες σας καὶ ἐπληροφορήθην τὴν ἀνησυχίαν τῶν οἰκείων μου. Πάντως εἶμαι πολὺ καλὰ καὶ πῆτε στὴ μητέρα μου ὅτι τῆς ἔγραψα καὶ πιστεύω νὰ λάβῃ τὸ γράμμα μου.

Οἱ προσπάθειες τοῦ Τμήματός σας εἶναι τόσον μεγάλες ποὺ συγκινοῦν τοὺς μαχητὰς τοῦ Μετώπου καὶ σᾶς εὐγνωμονοῦν πάντοτε.

Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς
Χ. Καρύδης

ΚΑΙ ΑΛΛΗ

Π.Υ.Α.Μ., Τμῆμα Ἐπικοινωνίας.
Βασιλ. Σοφίας 23

Ὑποβάλλω τὰς εὐχαριστίας μου διὰ τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον ἐδείξατε, ἵνα ἐπικοινωνήσω μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὅστις ἀφίχθη τραυματίας ἐκ τοῦ Μετώπου καὶ νοσηλεύεται εἰς τὸ 16ον Στρατ. Νοσοκομεῖον Παγκρατίου.

24-3-41

Μὲ ἐκτίμησιν
Κωνστ. Περαντωνάκης
Ναύτης. Ν. Μ. 525

Δ. Α. Σ. Ἀρρένων

Φαλαγγῖται τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Δ.Α.Σ. Ἀρρένων ἐπεσκέφθησαν τοὺς εἰς τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον νοσηλευομένους ἡρωϊ- [illegible] μνου. [illegible] ἀνωτέρω σχολῆς. [illegible] καὶ ἐθνικὴν σημασίαν τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου.

—Ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως Ἀθλητισμοῦ τῆς Δ.Α.Σ. Ἀρρένων διωργανώθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἡμερησία ποδηλατικὴ ἐκδρομὴ εἰς ἣν [illegible] ἀνεχώρησαν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ διήνυσαν ὑπὲρ τὰ 190 χιλιόμετρα.

—Ἐπίσης Φαλαγγῖται τῆς Δ.Α.Σ. Ἀρρένων ἐπώλησαν κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα [illegible] ἕως 25 Μαρτίου γραμμάτια τοῦ πολεμικοῦ λαχείου ἀξίας ἑκατὸν δέκα χιλιάδων δραχμῶν.

Δ. Α. Σ. Θηλέων

—Ἡ Διοίκησις Ἀνωτάτων Σχολῶν Θηλέων, μετὰ τὰς ἑορτὰς τῆς 25ης Μαρτίου, εἰς τὰς ὁποίας ἔλαβε μέρος μὲ σημαντικὸν ἀριθμὸν Φαλαγγιτισσῶν, ἐξακολουθεῖ κανονικὰ τὰς ἐργασίας της.

—Τὸ Τμῆμα Ψυχαγωγίας ἐπισκέπτεται τὰ νοσοκομεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα παίζονται ἐνώπιον τῶν τραυματιῶν διάφορα κωμικὰ καὶ πατριωτικαὶ σκηναί, ποικιλλόμεναι ἀπὸ τὴν χορῳδίαν καὶ ἀπαγγελίας. Κατόπιν μοιράζονται τσιγάρα καὶ βιβλία εἰς τοὺς τραυματίας, τὰ ὁποῖα προσφέρονται εἰς τὴν Διοίκησιν.

—Ἐξαιρετικὴ εἶναι [illegible] Δ.Α.Σ Θ. εἰς [illegible] δικαζόμενα παιδάκια, συλλέγουν τὰ [illegible] διὰ τὴν δίκην στοιχεῖα, παρίστανται [illegible] τὴν ὡς συνήγοροι. Ἀπασχολοῦνται [illegible] γασίαν αὐτὴν 30 περίπου συναγ[illegible] ὁποῖαι καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα συνεδρ[illegible] λαμβάνουν τὰς δεούσας κατευθύνσεις.

—Ἑτοιμάζεται τὸ φιλολογικὸν μνημόσυνον τοῦ Ἀρχηγοῦ, τὸ ὁποῖον προβλέπεται ὅτι θὰ ἔχῃ μεγάλην ἐπιτυχίαν, ἀφοῦ αἱ μέχρι τοῦδε ἐργασίαι εἶναι ἐκλεκταὶ καὶ ποικίλου περιεχομένου.

—Ἐπίσης μεγάλην ἐπιτυχίαν ἔχει ἡ πώλησις τοῦ μεγάλου λαχείου. Συναγωνίστριαι τῆς Δ.Α.Σ.Θ. μετὰ συναγωνιστῶν τῆς Δ.Α.Σ.Α. περιέρχονται τὰς οἰκίας, τὰ καταστήματα, ἑταιρείας, τραπέζας κλπ. καὶ πωλοῦν λαχεῖα. Πολλὰ λαχεῖα ἀγορασθέντα προσεφέρθησαν ὡς δῶρον εἰς τὴν Διοίκησιν.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Περὶ τοὺς 2.000 Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης ἐξέδραμον εἰς τὴν πευκόφυτον περιοχὴν μεταξὺ Γαλατσίου καὶ Εὐμορφοκλησιᾶς. Τὰ παιδιὰ τῆς Ε. Ο. Ν. μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς διοικητάς των ἀπήλαυσαν τὴν χα-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης καὶ Πειραιῶς

ρὰν τοῦ ὑπαίθρου, ἐτραγούδησαν διάφορα πατριωτικὰ καὶ λαϊκὰ τραγούδια καὶ ἐχόρευσαν ἐθνικοὺς χορούς ὑπὸ τὴν συνοδείαν τῆς μουσικῆς τῆς Π.Δ.Α.Π. Ἐπὶ πλέον, μεταξὺ τῶν ὁμάδων τῆς Ὑποδιοικήσεώς των ἔλαβον χώραν ἀθλητικαὶ συναντήσεις καὶ διάφοροι ἀθλοπαιδιαί. Τοὺς ἐκδρομεῖς ἐπεσκέφθησαν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. συνταγματάρχης κ. Σπ. Ρούβαλης καὶ ὁ ἐπιτελάρχης τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως κ. Δρακόπουλος, οἱ ὁποῖοι συνεχάρησαν τὸν Περιφερειακὸν Διοικητὴν κ. Κόντον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκδρομῆς.

Υ.Θ. Πειραιῶς

Ἡ παρελθοῦσα ἑβδομὰς παρουσίασεν εἰς ὅλα τὰ τάγματα ζωηροτάτην κίνησιν. Τὰ συνεργεῖα πλεκτικῆς καὶ ραπτικῆς ἐργάζονται ἐντατικὰ κι' ἀκούραστα, ὅπως ἐπίσης καὶ αἱ ὑπεύθυνοι τῆς Π.Υ.Α.Μ. ἐργάζονται διὰ τὰς ἀπόρους οἰκογενείας τῶν στρατευθέντων. Τὰ συνεργεῖα τραυματιῶν εἰργάσθησαν ἀνελλιπῶς. Αἱ προσφέρουσαι τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὸ Κεντρικὸν Ταχυδρομεῖον καὶ τὰ παραρτήματα αὐτοῦ εἰργάσθησαν κανονικώτατα. Τὰ τάγματα πληροφοριῶν τῆς Π.Υ.Α.Μ. φροντίζουν καὶ στέλλουν διὰ τοῦ ραδιοφώνου καταλόγους στρατιωτῶν, ποὺ δὲν λαμβάνουν εἰδήσεις αἱ οἰκογένειαί των, καὶ ἀνακοινώνουν διὰ τοῦ ἰδίου μέσου διαφόρους ἄλλας εἰδήσεις. Αἱ συγκεντρώσεις Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν διεξήχθησαν κανονικώτατα, καθὼς καὶ τὰ μαθήματα ἀεραμύνης, στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως, πρώτων βοηθειῶν κ.ἄ.

Εἰς πολλὰ τάγματα, ὡς καὶ ἄλλοτε ἀνεφέραμεν, γίνονται σχολικὰ μαθήματα εἰς τὰς Σκαπανίσσας. Πολλαὶ Σκαπάνισσαι καὶ Φαλαγγίτισσαι τοῦ 13ου Τάγματος προσέφεραν ρουχαλάκια καὶ παπουτσάκια διὰ τὰ ἄπορα παιδιὰ τοῦ τάγματός των.

—Ὁ 7ος καὶ 8ος Ὑποτομεῖς ἐστεφάνωσαν τὸν ἀνδριάντα τοῦ Καραϊσκάκη εἰς τὸ Νέον Φάληρον.

—Ὁ 10ος Ὑποτομεὺς στὴν Καλλίπολι ἐστεφάνωσε τὸν ἀνδριάντα τοῦ Μιαούλη.

—Ὁ 1ος, 2ος, 4ος, 13ος καὶ 11ος Ὑποτομεῖς ἐστεφάνωσαν τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου Πειραιῶς. Ὅλοι οἱ ἄλλοι Ὑποτομεῖς εἶχαν στείλει ἀντιπροσωπείες.

— Στὴν παρέλασι τῆς Κυριακῆς 23ης Μαρτίου ἐνώπιον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως παρήλασε μία φάλαγξ τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς, ἤτοι 1.300 Φαλαγγίτισσαι.

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΣΠΑΡΤΗ. — Ἡ πνευματικὴ κίνησις εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Διοικήσεως Λακωνίας Θηλέων ὑπῆρξε ζωηροτάτη κατὰ τὸ λῆξαν δεκαπενθήμερον.

Τὰ κέντρα διαφωτίσεως εἰργάσθησαν μετὰ μεγάλου ζήλου πρὸς τόνωσιν τοῦ πατριωτικοῦ φρονήματος καὶ πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ ἠθικοῦ τῶν ἑκασταχοῦ κατοίκων.

Τὰ θέματα τὰ ὁποῖα διεξῆλθον αἱ ὁμιλήτριαι συναγωνίστριαι ἦσαν τὰ ἑξῆς:

«Ἡ Ἑλλὰς συνεχίζει τὴν Ἱστορίαν της», «Πολεμοῦμεν πλάϊ σὲ κραταιοὺς συμμάχους», «Ἔτσι μάχεται ἡ Ἑλλάς μας», «Ἡ ἀεροπορία μας», «Ὁ Στρατός μας», «Ἡ γυναίκα πλάϊ στὸν ἥρωα τοῦ 1940», «Δὲν πεθαίνει ἡ Ἑλλάς», «Γυναῖκες τῆς Ἠπείρου τοῦ 21 καὶ 41».

Ἐπίσης ἐγένοντο πολλαὶ ὁμιλίαι σχετικαὶ μὲ τὸ ἔργον τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχηγοῦ μας.

Ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων συνεκροτήθη καλλιτεχνικὸς θίασος ἐκ συναγωνιστριῶν τῇ συμπράξει συναγωνιστῶν, ὅστις μέλλει προσεχῶς νὰ ἀναβιβάσῃ καλλιτεχνικὴν ἐπιθεώρησιν ἐθνικοῦ καὶ σατυρικοῦ περιεχομένου, αἱ εἰσπράξεις τῆς ὁποίας θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τοῦ Οἴκου τοῦ Τραυματίου. Ἡ κοσμοπλημμύρα προμηνύεται πρωτοφανής, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν πωληθέντων ἤδη εἰσιτηρίων.

Τὸ Κλιμάκιον ΙΙΙης Διευθύνσεως ἀμάχου πληθυσμοῦ ἐξακολουθεῖ ἐργαζόμενον ἐντατικῶς καὶ παρέχον πᾶσαν ἐκδούλευσιν εἰς τὰς οἰκογενείας ἀπόρων στρατιωτῶν.

Ὁ Οἶκος τραυματίου ἐξακολουθεῖ δεχόμενος πλῆθος τραυματιῶν, οἵτινες μένουν κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν παρεχομένην εἰς αὐτοὺς περιποίησιν. Ἐξαιρετικὴν προθυμίαν δεικνύουν αἱ κυρίαι καὶ δεσποινίδες τῆς πόλεως Σπάρτης, αἵτινες, μὴ ἀρκούμεναι εἰς τὰς προσωπικὰς των ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας προσφέρουν αὐθορμήτως, προσκομίζουν εἰς τοὺς τραυματίας παντὸς εἴδους γλυκίσματα, καρποὺς καὶ φαγητά.

Εἰς τὰς κατὰ Σάββατον ἐνεργουμένας πανηγυρικὰς συγκεντρώσεις ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων συμμετέχει καὶ ἡ Ε.Ο.Ν. Θηλέων μὲ ὁμιλίας καὶ ἀπαγγελίας ὑπὸ τῶν συναγωνιστριῶν.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΛΑΡΙΣΑ. — Κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ὅλα τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων εἰργάσθησαν μὲ ζῆλον καὶ αὐτοθυσίαν.

— Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ μηνὸς ἐπεσκέπτοντο καὶ ἐξυπηρέτουν τοὺς τραυματίας εἰς τὰ διάφορα νοσοκομεῖα.

— Ὁμὰς βαθμοφόρων ὠργάνωσε τὴν ψυχαγωγίαν τῶν τραυματιῶν

— Ἄλλα μέλη εἰργάσθησαν καὶ ἐργάζονται διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν οἰκογενειῶν τῶν στρατευθέντων καὶ τὴν παροχὴν εἰς αὐτὰς τροφίμων, ἐνδυμάτων καὶ κλινοσκεπασμάτων.

ΕΛΑΣΣΩΝ. — Μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἑωρτάσθη ἐφέτος ἡ 25η Μαρτίου εἰς ὅλα τὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας καὶ ἰδίᾳ εἰς Ἐλασσόνα καὶ εἰς Τσαρίτσαινην. Εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ ἑορτασμὸν συνέβαλε τὰ μέγιστα ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Ἀρρένων καὶ Θηλέων, ἥτις εἰργάσθη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἑορτῆς μὲ ὅλας της τὰς δυνάμεις. Πρὸς τοῦτο εἰς Ἐλασσόνα διὰ προκηρύξεων ἐκάλεσεν ἡ Ε.Ο.Ν. τὸν λαὸν εἰς ἕνα πραγματικὸν συναγερμόν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καὶ ἐπέτυχε.

Μικτὴ χορῳδία ἔψαλε τὸ «Πολυχρόνιον». Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν.

Κατὰ τὴν δοξολογίαν παρέστησαν, κληθεῖσαι ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων, ἅπασαι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ Ἀρχαί.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐψάλησαν πατριωτικὰ ᾄσματα καὶ ὁμάδες τοῦ Σχηματισμοῦ Θηλέων ἐξετέλεσαν διαφόρους χοροὺς Ἐθνικοὺς μετὰ λαμπρᾶς ἐπιτυχίας.

Κατόπιν ἐπηκολούθησε πρὸ τῶν ἐπισήμων παρέλασις τῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων.

Διὰ τὴν ὅλην διεξαγωγὴν τῆς ἑορτῆς καὶ τὴν ἐμφάνισιν τῆς νεολαίας αἱ Ὑποδιοικήσεις ἀπέσπασαν τὰ συγχαρητήρια τῶν ἐπισήμων.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΚΟΖΑΝΗ. — Πρὸ ἡμερῶν αἱ Φαλαγγίτισσαι τοῦ 1ου λόχου τοῦ 1ου Τάγματος τοῦ Σχηματισμοῦ Ε.Ο.Ν. Δρεπάνου ἐπεσκέφθησαν τὸ Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον τῆς πόλεώς μας καὶ ἀφοῦ ἐξετέλεσαν σύντομον ἀλλὰ ὡραιότατον πρόγραμμα ψυχαγωγίας, περιλαμβάνον ᾄσματα, ἀπαγγελίας καὶ κωμικοὺς διαλόγους, ἐμοίρασαν εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς τραυματίας μας γλυκίσματα, τσιγάρα καὶ αὐγά.

Οἱ νοσηλευόμενοι ἐξεδήλωσαν παντοιοτρόπως τὸν ἐνθουσιασμόν των πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας διὰ τὰ προσφερθέντα δῶρα καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ψυχαγωγικοῦ προγράμματος.

ΗΠΕΙΡΟΣ

ΧΕΙΜΑΡΡΑ. — Πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἀπεστάλη ἡ ἀκόλουθος ἐπιστολή:

«Ἀπὸ τὴν ἐλευθερωμένην πλέον ἑλληνικὴν Χειμάρραν σοῦ στέλνομε μαζὶ μὲ πολλὰ ἄλλα Ἑλληνόπουλα τοὺς πιὸ θερμοὺς χαιρετισμούς. Ἡμεῖς ἐδῶ θαυμάζομε καὶ μεγάλη νοιώθουμε περηφάνεια ποὺ βλέπομε ἀπὸ κοντὰ τὰ τρόπαια τῆς νέας Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν σὺ Νεολαία ὡρκίστηκες νὰ ὁδηγήσῃς ἐμπρός, πάντα ἐμπρός. Πιστοὶ εἰς τὸν ὅρκο σας αὐτὸ ἡμεῖς οἱ νέοι Ἱερολοχῖται λαχταροῦμε νὰ μποῦμε στὴν Ὀργάνωσί σας καὶ ὅλοι μαζὶ νὰ ἐργαστοῦμε γιὰ μιὰ Ἑλλάδα Νέα.

»Εἴμεθα πολλὰ παιδιὰ καὶ ζητοῦμε ἀπὸ σᾶς νὰ μᾶς ἀποτείλετε στολὲς τῆς Νεολαίας γιὰ νὰ ἐμφανισθοῦμε καλλίτερα ἐδῶ ψηλὰ στὴ Νέα μας Ἑλλάδα. Τώρα ἀρκούμεθα νὰ τραγουδᾶμε τρέχοντας ἀπὸ ράχη σὲ ράχη μαζὶ μὲ τὸν ἔνδοξο στρατό μας τὰ πατριωτικά μας τραγούδια.

»Μὲ ἀγάπη καὶ πίστι γιὰ τὴν καινούργια μας μεγάλη Πατρίδα.

Ἀθανάσιος Σ. Μπαλάνος ἐτῶν 13
Δημήτριος Μ. Μπελέρης ἐτῶν 10»

ΤΑ ΝΗΣΙΑ

ΧΙΟΣ. — Ὁ ἐφετεινὸς πανηγυρισμὸς τῆς ἐπετείου τῆς Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας, λόγῳ τῶν μεγάλων ἐθνικῶν γεγονότων καὶ τῶν νικῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Στρατοῦ, ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν νὰ καταρτίσῃ οὕτω τὸ πρόγραμμα, ὥστε νὰ ἀποβῇ ὁ πανηγυρισμὸς ἡ κατάλληλος στιγμὴ τῆς ἐξάρσεως τῶν ἀγώνων τοῦ 21 καὶ τῶν σημερινῶν, ὡς ἐπίσης καὶ τοῦ παραλληλισμοῦ καὶ τῆς σχέσεως τῶν ἀγώνων τῶν ἀπελευθερωτικῶν πρὸς τοὺς σημερινούς, διὰ καταλλήλων ὁμιλιῶν, ἀναπτυχθείσης εἰς τὰ μέλη τῆς ἰδέας ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς ἀπὸ 3.000 ἐτῶν, ὁ ἴδιος πάντοτε, μὲ τὰ ἴδια ἰδανικὰ τῆς Ἐλευθερίας, συνεχίζει τοὺς ἀγῶνάς του ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας του, μέγας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὑψίστου καθήκοντος, τοῦ ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ ἑορταστικὴ κίνησις τόσον εἰς τὴν πόλιν ὅσον καὶ εἰς τὴν ὕπαιθρον ἤρχισεν ἀπὸ τῆς προπαραμονῆς. Συνεργεῖα Ε.Ο.Ν. ἐτοιχοκόλλησαν εἰς τὰ κεντρικώτερα μέρη τῆς πόλεως καὶ τῶν κοινοτήτων μεγάλας πινακίδας αἵτινες περιεῖχον ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ λόγου τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχηγοῦ: «Βλέπω τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν κλπ.», ὡς καὶ ἄλλας εἰκόνας πολεμικοῦ καὶ πατριωτικοῦ περιεχομένου. Παραλλήλως ἐστολίσθησαν τὰ γραφεῖα τῆς Διοικήσεως ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν διὰ μυρσινῶν καὶ δαφνῶν, ὡς καὶ εἰκόνων τοῦ Βασιλέως καὶ ἐμβλημάτων τῆς Ε.Ο.Ν., γενικῶς δὲ ἡ Ὀργάνωσις ἔδωκεν ὅλον τὸν τόνον τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς μεγάλης ἡμέρας.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς εἰς τὰ τάγματα τῆς 265ης Φάλαγγος, ὁμιληταὶ ὁρισθέντες ὑπὸ τῆς Διοικήσεως, ἀνέπτυξαν τὰ τῆς σημασίας τῆς ἐπετείου τῆς Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας συσχετίσαντες τοὺς σημερινοὺς ἀγῶνας τοῦ Ἔθνους πρὸς τοὺς τοῦ 1821. Εἰς τὸ 1ον τάγμα καὶ τὸ τάγμα ναυτῶν ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τοῦ ΙΙΙ Γραφείου τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως συνεργάτης Κοραῆς Παπαντωνάκης, εἰς τὸ 3ον καὶ 4ον σκαπανέων ὁ ὁμαδάρχης Πρωτοπαπᾶς Βασίλειος καὶ εἰς τὸ 2ον τάγμα ἐργαζομένων νέων ὁ λοχίτης Μπόνας Χρύσανθος.

Μετὰ τὰς ὁμιλίας ἀποσπάσματα ἐκ τῶν ταγμάτων τῆς ὡς ἄνω Φάλαγγος ἔστεψαν τὸ ἐν τῇ πλατείᾳ ἄγαλμα Κανάρη καὶ τὴν στήλην τῶν Χίων μαρτύρων τοῦ 1822.

Εἰς τὴν τελετὴν τῆς στέψεως παρέστησαν προσκληθέντες ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης, ὁ Στρατιωτικὸς Διοικητὴς καὶ αἱ ἄλλαι Ἀρχαὶ τῆς πόλεως.

Τὴν πρωΐαν τῆς 25ης Μαρτίου ὁλόκληρος ἡ 265 Φάλαγξ παρετάχθη πρὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, ἔνθα ἐτελέσθη ἡ ἐπίσημος δοξολογία, εἰς ἣν παρέστη τὸ ἐπιτελεῖον τῆς Διοικήσεως, μετὰ τὸ πέρας δὲ ταύτης εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς ἀπηγγέλθησαν διάφορα πατριωτικὰ ποιήματα καὶ τὰ μέλη ἐτραγούδησαν ᾄσματα Ἐθνικά.

— Καὶ εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς ὑπαίθρου ὁ ἑορτασμὸς τῆς μεγάλης ἐπετείου ἑωρτάσθη πανηγυρικώτατα. Οὕτω εἰς τὰς Ὑποδιοικήσεις Καρδαμύλων καὶ Καλαμωτῆς οἱ ἡγήτορες αὐτῶν, βάσει καταρτισθέντων προγραμμάτων, ἐτέθησαν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἑορτασμοῦ, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν εἰς ἀμφοτέρας πανηγυρικός. Ἐγένοντο ὁμιλίαι ὑπὸ βαθμοφόρων, στέψεις ἀναμνηστικῶν στηλῶν, ἀπαγγελίαι ποιημάτων, Ἐθνικοὶ χοροὶ κλπ.

Εἰς τὸν Τομέα Βροντάδου ἐψάλησαν τρεῖς



ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

δοξολογίαι εἰς τρεῖς διαφόρους ναοὺς τῆς πόλεως, ἔνθα αἱ ἕδραι τῶν ταγμάτων.

Εἰς τὸν Ὑποτομέα Κάμπου οἱ λόχοι του συνεκεντρώθησαν εἰς τὰς ἕδρας των καὶ ἐγένοντο ὁμιλίαι, ὁμάδες περιῆλθον τὰς κεντρικὰς συνοικίας καὶ ὁδοὺς ψάλλουσαι τὸ ἑωθινόν, μετέσχον δὲ οἱ λόχοι εἰς τὰς τελεσθείσας δοξολογίας καὶ ἐγένετο στέψις τοῦ ἡρώου τοῦ ἀεροπόρου Δ. Ράλλη.

Εἰς τὸ τάγμα Βολισσοῦ ὁλόκληρος ἡ δύναμις μετέσχε τῆς τελεσθείσης δοξολογίας καθ' ἣν ὡμίλησεν συνεργάτης, ἐπηκολούθησε δὲ συγκέντρωσις εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ τάγματος.

Εἰς τὸ τάγμα Νενήτων σαλπιγκταὶ καὶ τυμπανισταὶ ἀνέκρουσαν τὸ ἑωθινόν, ἐγένετο συγκέντρωσις τοῦ τάγματος εἰς τὰ γραφεῖα του, καὶ μετ' αὐτὴν μετέσχε τοῦτο τῆς δοξολογίας, παρισταμένων καὶ ἡρωϊκῶν τραυματιῶν τοῦ σημερινοῦ πολέμου.

Εἰς τὸ τάγμα Καλλιμασιᾶς ἀπὸ τῆς παραμονῆς Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς περιῆλθον τὰς ὁδοὺς τῆς Κοινότητος ψάλλοντες θούρια, τὴν δὲ πρωΐαν ὁμὰς Φαλαγγιτῶν μετὰ μουσικῆς ἔψαλε τὸ ἑωθινόν. Ἡ δύναμις τοῦ τάγματος παρέστη εἰς τὴν δοξολογίαν. Ἐπηκολούθησε παρέλασις ἀνὰ τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς καὶ συγκέντρωσις εἰς τὸ σχολεῖον, ὅπου ἐγένετο ὁμιλία ὑπὸ τῆς διευθυντρίας τοῦ σχολείου, ἀπαγγελίαι ποιημάτων κλπ.

Τέλος εἰς τὸ τάγμα Οἰνουσσῶν ἐγένετο κατὰ τὴν παραμονὴν συγκέντρωσις καθ' ἣν ὁ διοικητής του ὡμίλησε περὶ τῆς σημασίας τῆς ἑορτῆς, μετέσχε τοῦτο εἰς τὴν τελεσθεῖσαν δοξολογίαν καὶ ἐπηκολούθησαν καὶ πατριωτικὰ ᾄσματα καὶ ἐθνικοὶ χοροί.

Καὶ εἰς τὰ ἡρωϊκὰ Π. Ψαρὰ ἡ μικρὰ δύναμις τοῦ ἐκεῖ Σχηματισμοῦ προσεπάθησε νὰ προσδώσῃ εἰς τὴν μεγάλην ἑορτὴν ὅλην τὴν ἁρμόζουσαν ἐπισημότητα. Ἐγένοντο ἐπανειλημμέναι συγκεντρώσεις τοῦ Σχηματισμοῦ καθ' ἃς ὡμίλησεν ἡ διοικήτρια λοχίτης Σκαρδέλη διδασκάλισσα.

ΚΡΗΤΗ

ΡΕΘΥΜΝΟΝ. — Ἡ πόλις μας ἐπανηγύρισεν ἐφέτος τὴν Ἐθνικὴν ἐπέτειον βαθύτερον καὶ συναισθηματικώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φοράν. Καὶ τοῦτο διότι ἂν ἄλλοτε ἑωρτάζαμεν ἁπλῶς τὴν ἐπέτειον, σήμερον τὴν ζῶμεν ἀγωνιζόμενοι καὶ τώρα ὅπως καὶ τότε διὰ τὸ αὐτὸ ἰδανικόν.

Ἀπὸ τῆς προπαραμονῆς εἰς τοὺς διαφόρους Σχηματισμοὺς τῆς Ε.Ο.Ν. εἰδικοὶ ὁμιληταὶ ἀνέπτυξαν τὴν σημασίαν τῆς ἑορτῆς, ἰδίως εἰς τὰς σημερινὰς περιστάσεις, ὁπότε τὸ Ἔθνος ἀγωνίζεται διὰ τὴν διατήρησιν ἐκείνου ἀκριβῶς τοῦ ἀγαθοῦ, τὸ ὁποῖον τότε ἀπεκτήσαμεν.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς τμήματα Ε. Ο. Ν. μὲ τὴν φιλαρμονικὴν μετέβησαν εἰς τὴν πλατεῖαν Ἡρώων, ὅπου παρουσίᾳ τῶν Περιφερειακῶν Διοικητῶν καὶ ἄλλων Ἀρχῶν τῆς πόλεώς μας κατέθεσαν στέφανον εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου.

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΝΕΟΛΑΙΑΣ,,

ΤΡΙΤΗ 1 Ἀπριλίου 1941. — Τὸ ὑπ' ἀριθ. 156 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Κατόπιν ἐπιτυχοῦς τοπικῆς ἐπιχειρήσεως κατελάβομεν ἐχθρικὸν κέντρον ἀντιστάσεως. Ἅπασα ἡ ἐν αὐτῷ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ, κυκλωθεῖσα, ἐξουδετερώθη, οὐδενὸς διαφυγόντος. Συνελήφθησαν 202 αἰχμάλωτοι ὧν 6 ἀξιωματικοί. Ὁλόκληρον τὸ ἐκεῖ πολεμικὸν ὑλικὸν τοῦ ἐχθροῦ περιῆλθεν εἰς χεῖρας μας.

»Τὸ ἀντιαεροπορικόν μας πυροβολικὸν κατέρριψεν ἓν ἐχθρικὸν ἀεροπλάνον».

Ἐπίσης τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημ. Ἀσφαλείας ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς:

«Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χθὲς τὴν Ζάκυνθον, μὲ στόχον τὸ Νεκροταφεῖον.

»Αἱ ριφθεῖσαι βόμβαι ἐξερράγησαν πέριξ τοῦ Νεκροταφείου, ἄνευ θυμάτων ἢ ζημιῶν».

ΤΕΤΑΡΤΗ 2 Ἀπριλίου 1941. — Τὸ ὑπ' ἀριθ. 157 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Δρᾶσις περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ. Τὰς πρωϊνὰς ὥρας ἐχθρικὰ τμήματα, πλησιάσαντα εἰς τὸ χθὲς καταληφθὲν ἐχθρικὸν κέντρον ἀντιστάσεως, ἠνώχλουν τοὺς ἡμετέρους διὰ πυρῶν αὐτομάτων ὅπλων. Ἡμέτερα τμήματα, κινηθέντα, ἐξεδίωξαν τὸν ἐχθρὸν καὶ συνέλαβον πλέον τῶν 80 αἰχμαλώτων, ἐν οἷς ἕνα ἀξιωματικόν».

Ἐξ ἄλλου τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημ. Ἀσφαλείας ἀνεκοίνωσε τὰ κάτωθι:

«Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χθὲς μικρὰ πλοιάρια εἰς ὅρμον νήσου Αἰγαίου, ἄνευ θυμάτων ἢ ζημιῶν».

ΠΕΜΠΤΗ 3 Ἀπριλίου 1941. — Τὸ ὑπ' ἀριθ. 158 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ κάτωθι:

«Δρᾶσις περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ. Ἡ ἡμετέρα ἀεροπορία καὶ τὸ ἀντιαεροπορικόν μας πυροβολικὸν κατέρριψαν 2 ἐχθρικὰ τρικινητήρια ἀεροπλάνα».

Ἐπίσης τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημ. Ἀσφαλείας ἀνεκοίνωσε τὰ ἀκόλουθα:

«1) Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χθὲς τὰς πτωχοτέρας συνοικίας τοῦ Βόλου μὲ ἀποτέλεσμα τὸν τραυματισμὸν ὀλίγων ἀτόμων, γυναικῶν καὶ παιδίων καὶ τὴν καταστροφὴν προσφυγικῶν οἰκίσκων.

»2) Ὁμοίως ἐβομβάρδισε καὶ ἐπολυβόλησε πλοιάριον εἰς ὅρμον νήσου τοῦ Αἰγαίου ἄνευ οὐδεμιᾶς ζημίας.

»3) Ὁμοίως ἐβομβάρδισε χωρία τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας μὲ ἐλαχίστας ζημίας καὶ τραυματισμὸν ὀλίγων γυναικοπαίδων.

»4) Ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα ἐπολυβόλησαν ἐκ χαμηλοῦ ὕψους τὰς στέγας χωρίου τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος ἄνευ ζημιῶν.

»5) Ἐκ τῶν πληρωμάτων τῶν καταρριφθέντων χθὲς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων συνελήφθησαν ἑπτὰ ἀεροπόροι πεσόντες δι' ἀλεξιπτώτων, τοὺς τρεῖς τῶν ὁποίων συνέλαβεν εἷς ἱερεύς».

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 4 Ἀπριλίου 1941. — Τὸ ὑπ' ἀριθ. 159 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ κάτωθι:

«Ἐνέργειαι περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ. Συνελάβομεν αἰχμαλώτους τινὰς ἐν οἷς καὶ ἕνα ἀξιωματικὸν καὶ περιῆλθον εἰς χεῖρας μας αὐτόματα ὅπλα καὶ ὅλμοι».

Ἐξ ἄλλου τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημ. Ἀσφαλείας ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς:

«Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐπολυβόλησε κατ' ἐπανάληψιν χωρικοὺς καλλιεργοῦντας τοὺς ἀγρούς των εἰς περιοχὴν Δυτικῆς Μακεδονίας ἄνευ οὐδενὸς ἀποτελέσματος».

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 5 Ἀπριλίου 1941. — Τὸ ὑπ' ἀριθ. 160 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ κάτωθι:

«Κατόπιν τοπικῶν ἐπιτυχῶν ἐνεργειῶν κατελάβομεν ἰσχυρὰς θέσεις τοῦ ἐχθροῦ. Συνελάβομεν ἄνω τῶν 70 αἰχμαλώτους ἐν οἷς καὶ ἕνα ἀξιωματικόν. Ἄφθονον πολεμικὸν ὑλικὸν εὑρέθη ἐγκαταλελειμμένον ἐπὶ τόπου.

»Εἰς ἕτερον σημεῖον ἀπόπειρα τοῦ ἐχθροῦ ὅπως προσβάλῃ τὰς θέσεις μας δι' ἁρμάτων ἀπεκρούσθη διὰ τοῦ πυρὸς τῶν ἡμετέρων ἀντιαρματικῶν».

Ἐπίσης τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημ. Ἀσφαλείας ἀνεκοίνωσεν:

«Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χθὲς τὸ Ἀργοστόλιον ἄνευ θυμάτων ἢ ζημιῶν.

»Ὁμοίως ἐβομβάρδισε τὴν Κέρκυραν καὶ ἐπολυβόλησεν ἕνα ἱστιοφόρον».

ΚΥΡΙΑΚΗ 6 Ἀπριλίου 1941. — Τὸ ὑπ' ἀριθ. 161 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ κάτωθι:

«Ἐνέργειαι περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ. Συνελάβομεν ἄνω τῶν 40 αἰχμαλώτους».

Ἐπίσης τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημ. Ἀσφαλείας ἐξέδωκε τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσιν:

«Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χθὲς καὶ ἐπολυβόλησε χωρία τῆς νήσου Κερκύρας μὲ δύο θύματα καὶ ἀσημάντους ζημίας».

Τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς αἱ σειρῆνες τῆς πόλεως ἐσήμαναν συναγερμὸν καὶ εὐθὺς ἀμέσως ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς Ἀθηνῶν ἀνήγγειλε τὴν ἀπρόκλητον ἐπίθεσιν γερμανικῶν στρατευμάτων ἐναντίον τῶν ἡμετέρων εἰς τὴν ἑλληνοβουλγαρικὴν μεθόριον.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 162 σχετικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Ἀπὸ τῆς 5.15' ὥρας τῆς σήμερον ὁ ἐν Βουλγαρίᾳ γερμανικὸς στρατὸς προσέβαλεν ἀπροκλήτως τὰ ἡμέτερα στρατεύματα τῆς ἑλληνοβουλγαρικῆς μεθορίου. Αἱ δυνάμεις μας ἀμύνονται τοῦ πατρίου ἐδάφους.

ΔΕΥΤΕΡΑ 7 Ἀπριλίου, 1941. — Τὸ ὑπ' ἀριθ. 163 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

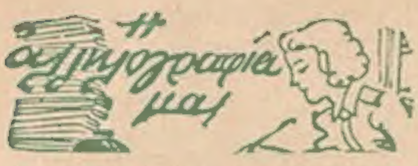
«Ι. — Ἰσχυραὶ γερμανικαὶ δυνάμεις, ἐφωδιασμέναι μὲ τὰ πλέον σύγχρονα πολεμικὰ μέσα, μὲ ὑποστήριξιν ἁρμάτων, ἀφθόνου βαρέος πυροβολικοῦ καὶ πολυαρίθμου ἀεροπορίας, προσέβαλον αἰφνιδιαστικῶς, ἀπὸ τῆς πρωΐας τῆς σήμερον, ἐπανειλημμένως τὰς θέσεις μας, εἰς ἃς ἀμύνονται μόνον Ἑλληνικαὶ δυνάμεις λίαν περιωρισμέναι. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν διεξήχθη σφοδρότατος ἀγὼν εἰς τὰς κυριωτέρας ζώνας τῆς παραμεθορίου πρὸς τὴν Βουλγαρίαν περιοχῆς, ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τὴν περιοχὴν Μπέλες καὶ τὴν κοιλάδα τοῦ Στρυμόνος. Αἱ δυνάμεις μας, αἱ διατεθειμέναι ἐπὶ τοῦ μετώπου τούτου, μὲ τὰ περιωρισμένα μέσα των, διεξήγαγον σκληρότατον ἀγῶνα κατὰ τοῦ εἰσβολέως' ἡ μικρὰ ἑλληνικὴ ἀεροπορία, ὅση ἠδυνήθη νὰ διατεθῇ ἐκ τοῦ πρὸς Ἰταλίαν μετώπου, συνέδραμε μὲ αὐτοθυσίαν τὸν ἀγῶνα τῶν ἡρωϊκῶν στρατευμάτων μας. Τὰ ὀχυρά μας, παρὰ τὸν σφοδρότατον διὰ πυροβολικοῦ καὶ ἀπὸ ἀέρος δι' ἀεροπορίας κατακορύφου ἐφορμήσεως βομβαρδισμόν, ἀντέστησαν, πλὴν ἑνός, ὅπερ, ὑποστὰν ἰδιαιτέρως ἰσχυρὰν ἐχθρικὴν προσβολήν, ὑπέκυψε. Δέκα ἐχθρικὰ ἅρματα κατεστράφησαν ὑπὸ τοῦ πυροβολικοῦ μας καὶ τῶν ἀντιαρματικῶν μας μέσων' πέντε ἕως ἓξ ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα κατερρίφθησαν ὑπὸ τῆς ἀεροπορίας μας καὶ τῶν ἀντιαεροπορικῶν μας πολυβόλων. Συνελάβομεν αἰχμαλώτους. Περιοχαί τινες τοῦ ἐθνικοῦ ἐδάφους διὰ λόγους ἐπιχειρήσεων καὶ πρὸς ἀποφυγὴν ἀνωφελῶν θυσιῶν, ἐξεκενώθησαν ἐγκαίρως ὑπὸ τῶν δυνάμεών μας. Τελικῶς, ὁ ἐχθρός, σημειώσας πρόοδόν τινα, συνεκρατήθη ἐφ' ὅλου τοῦ μετώπου.

»ΙΙ. — Ἐπὶ τοῦ ἐν Ἀλβανίᾳ ἰταλικοῦ μετώπου ἐνέργειαι περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ».

Ἐπίσης τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημ. Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Ἡ γερμανικὴ ἀεροπορία ἐνήργησε χθές, πρώτην ἡμέραν τοῦ ἑλληνογερμανικοῦ πολέμου, τὰς κάτωθι ἐπιδρομὰς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας:

1) Ἐβομβάρδισε τὸ χωρίον Ἀβριανὴ Δράμας μὲ ἐλαχίστας ζημίας. Τρεῖς ἀεροπόροι ἀνωμάλως προσγειωθέντος γερμανικοῦ ἀεροπλάνου εἰς περιοχὴν Δράμας συνελήφθησαν. 2) Εἰς Σέρρας ἐβομβαρδίσθη καὶ ἐπολυβολήθη ἡ πόλις ὑπὸ σμήνους ἀεροπλάνων, ἄνευ ζημιῶνκαὶ μὲ θύματα 2 γυναῖκας, 3 παιδιὰ καὶ 1 γέροντα. Ὁμοίως ἐπολυβολήθη τὸ χωρίον Προβατᾶ Σερρῶν ἄνευ θυμάτων καὶ ζημιῶν. Ἐπίσης ἐπολυβολήθησαν τὰ χωρία Σκοτοῦσα, Μονοκκλησιὰ καὶ Κάτω Καμίνια ἄνευ θυμάτων ἢ ζημιῶν. 3) Ἐβομβαρδίσθη ἡ πόλις τοῦ Σιδηροκάστρου μὲ ἀποτέλεσμα τὴν κατάρρευσιν 2 οἰκιῶν καὶ τῶν τραυματισμὸν 5 παιδίων, 3 γυναικῶν καὶ 1 γέροντος. 4) Εἰς τὸ χωρίον Λειψόδριον περιοχῆς Κιλκὶς κατέπεσε φλεγόμενον ἓν γερμανικὸν ἀεροπλάνον. Ἐκ τῶν ἐπιβαινόντων ἀπηνθρακώθησαν 1 ἀξιωματικὸς καὶ 1 ὑπαξιωματικὸς καὶ διεσώθη βαρέως τραυματίας ὁ ὁδηγὸς ἀνθυπασπιστής. 5) Εἰς περιοχὴν Ἀντιρρίου κατέπεσε φλεγόμενον γερμανικὸν ἀεροπλάνον, ἀπανθρακωθέντων 2 ἐκ τῶν ἐπιβαινόντων καὶ διασωθέντων, ὡς τραυματιῶν, τῶν ἑτέρων δύο. 6) Τὰς νυκτερινὰς ὥρας ἐβομβαρδίσθη ἡ πόλις τοῦ Πειραιῶς μὲ ζημίας ἐπὶ ἑνὸς φορτηγοῦ ἀτμοπλοίου, ἑνὸς ὑποστέγου, μικρᾶς ζημίας εἰς οἰκήματα καὶ ὀλίγα θύματα ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. 7) Παρὰ γερμανικῶν ἀεροπλάνων ἐρρίφθησαν προκηρύξεις προπαγανδιστικαὶ εἰς χωρίον Πανόραμα Θεσσαλονίκης, εἰς Δράμαν, εἰς περιοχὴν Καβάλλας καὶ εἰς χωρίον Μεσούνην Κομοτινῆς».



Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίες δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ. Ἐγκρίνονται, ἐκτὸς τοῦ σταυρολέξου τὸ ὁποῖον ἔχει δυσκόλους, ἀτελεῖς ἢ ἀνεπιτυχεῖς λέξεις (λέθι, κακαβιά, νύξη). Ε. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗ. Ἔχετε τοποθετήσει τὰ μαῦρα τετραγωνίδια μαζεμένα, ἐνῷ πρέπει νὰ σκορπίζωνται. Προσέχετε καὶ εἰς τὰς λέξεις [ΜΟΜ, ΣΙΝΑ (ἐπαναλαμβάνεται τρίς), ΝΙΚ].—Μ. Ι. ΓΚΟΛΕΜΗΝ. Ὀλίγαι αἱ λέξεις καὶ πολλὰ τὰ μαῦρα τετραγωνίδια εἰς τὸ σταυρόλεξόν σας. Τὸ τετράγωνον γνωστόν.—ΑΓΓ. Ν. ΜΟΣΧΟΝ. Αὐτὴ τὴ φορὰ βιασθήκατε. Αἱ λέξεις Σαὶν (γαλλ.) καὶ Ἀρρὰς εἶναι τελείως ἄγνωστοι εἰς τοὺς περισσοτέρους ἀναγνώστας μας.—Α. Η. ΜΑΛΑΚΑΣΗ. Θὰ δημοσιευθοῦν αἱ ἀσκήσεις.—Μ. ΝΤΟΚΑΝ. Δημοσιεύονται τὰ ἔξυπνα καὶ κουτά.—Ν. Δ. ΜΙΚΕΛΑΤΟΝ. Εὐκολώτερο θὰ ἦτο νὰ κάνετε μιὰ καλὴ ἀκροστιχίδα. Τὸ τετράγωνον ἀνεπιτυχές. Προσέχετε εἰς τὴν ὀρθογραφίαν (φίνηξ, ὀφιλέ, ἥδωλα, Ξεσάση).—ΑΝ. ΤΣΟΚΟΝ. Χαριτωμένο τὸ παιγνίδι.—Κ. Ε. ΒΟΥΓΙΟΥΚΑΝ. Φ. Κ. ΣΚΟΥΡΑΝ. Ἐγκρίνονται.—Ν. ΧΑΤΖΗΤΖΑΝΗΝ. Ὁ γρῖφος καλός.—Σ. ΡΟΥΣΕΑ. Ἐπιτυχεῖς αἱ λύσεις. ΧΡ. ΠΑΝΤΟΥΒΑΝΗΝ. Δὲν εἶναι καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας. Ἔχετε συγκεντρωμένα εἰς τὰ ἴδια σημεῖα τὰ μαῦρα τετραγωνίδια καὶ λέξεις ἀκαταλλήλους (εἴσω, ἔνη). Αἰωνίως καὶ ὄχι ἐσνῆος.—Φ. Ι. ΧΑΡΟΚΟΠΟΝ. Ἐγκρίνεται ἡ ποικίλη ἀκροστιχίς.—Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ. Πολλὰ τὰ μαῦρα τετραγωνίδια. Καὶ τὰ ἄλλα δὲν παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον.— ΤΑΣ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ Ἦτα καὶ ἦτα. (Νὰ προτιμᾶς εὐκόλους λέξεις (ΠΟΙ).—Α. Ο. ΚΟΥΔΟΥΝΗΝ. Αἱ λέξεις τοῦ κρυπτογραφικοῦ σας ἀνεπιτυχεῖς.—Γ. ΑΛΟΤΑΝ. Δημοσιεύονται μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀστεῖα σας.—Η. Α. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΝ. Ἡ ἑταιρία αὐτὴ εἶναι γνωστὴ σὲ σᾶς καὶ σὲ ὀλίγους ἄλλους καὶ ἑπομένως δὲν ἔχει θέσιν εἰς σταυρόλεξον. Καὶ τὰ μαῦρα τετραγωνίδια δὲν εἶναι σκορπισμένα.—Γ. Δ. ΜΑΝΩΛΟΝ. Θὰ δημοσιευθοῦν μερικά.—Ε. ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ. Καλὴ ἡ παροιμία.— Κ. Μ. ΓΚΙΟΥΡΔΑΝ. Δημοσιεύονται τὰ ἀπροσδόκητα.—Α. Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ. Τὸ σταυρόλεξό σας 15 × 14 παρουσιάζει πολλὰς ἀτελείας.—ΑΛ. ΦΕΡΕΝΤΙΝΟΝ. Ν. ΜΠΑΜΠΙΟΥΡΗΝ, Α. Γ. ΔΙΑΜΑΝΤΑΤΟΝ, Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ. Ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν.— Ν. — Α. ΣΟΥΜΕΛΑΝ. Ἐγκρίνονται.—Α. Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ. Καλὸ τὸ σταυρόλεξον. — ΔΗΜ. ΤΣΑΚΙΝΑΚΟΝ. Αἱ ἀπορίαι σας δὲν ἔχουν τὴν βάσιν τοῦ σχετικοῦ παιγνιδιοῦ. Λέγομεν Νεάπολις, διότι εἶναι νέα πόλις. Τρίπολις (ἀπὸ τὸ τρεῖς πόλεις). Ἀθῆναι (ἀπὸ τὴν Θεὰν Ἀθηνᾶν). Ἀργυρόκαστρον (ἀπὸ τὸ ἀργυρὸ κάστρο) κλπ. Ἀπορία χωρεῖ στὸ Λονδῖνο (γιατὶ ὄχι Λοντέρνο), Βερολῖνο (Βεροδένο), ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι γνωστά. — ΜΑΡ. Γ. ΞΥΛΑ. Αἱ λέξεις τοῦ δικτυωτοῦ ἀκατάλληλοι. Νὰ προτιμᾶτε κυρίως λέξεις τῆς γεωγραφίας, τῆς ἱστορίας καὶ γενικῶς ἐγκυκλοπαιδικὰς λέξεις. — ΠΟΛ. ΛΕΦΟΠΟΥΛΟΝ. Τὰ μαῦρα τετραγωνίδια τοῦ σταυρολέξου σας εἶναι συγκεντρωμένα σὲ ὀλίγα σημεῖα. Καὶ αἱ ἀσκήσεις μέτριαι. — Θ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ. Σχήματα ὅπως τὸ σταυρόλεξόν σας «Ἐμπρὸς» καὶ ὁ Λαβύρινθος, πρέπει νὰ εἶναι καλοσχεδιασμένα καὶ μὲ σινικὴ μελάνη. — ΑΠ. Ι. ΣΤΥΛΟΝ. Τὸ πρόβλημα γνωστόν. Ἀπὸ τὰ ἄλλα θὰ δημοσιευθοῦν μερικά. — Θ. Γ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ. ΔΗΜ. ΠΑΠΑΔΙΑΝ. Ἔχουν ἐλαχίστας λέξεις τὰ σταυρόλεξά σας. — Ε. ΑΝΘΟΠΟΥΛΟΝ. Πῶς θέλετε νὰ γνωρίζουν οἱ ἀναγνῶσται μας τὸν καφεκοπτικὸν οἶκον τῆς Θεσσαλονίκης ποὺ ἀναφέρετε εἰς τὸ σταυρόλεξον καὶ μάλιστα τὸ πρῶτον ὄνομα; Νὰ γράφετε ἀπὸ τὴν μίαν ὄψιν τοῦ χαρτιοῦ. — Γ. ΤΑΓΚΑΝ. Πιθανὸν νὰ δημοσιευθῇ τὸ πρόβλημα. — Λ. Ε. ΚΡΗΤΙΚΟΝ. Ἐγκρίνονται. — Λ. Γ. ΔΑΒΑΡΗΝ. Δὲν παρουσιάζει ἐνδιαφέρον. — ΧΡ. ΑΝΤΩΝΑΚΑΚΗΝ. Ἀπορρίπτεται τὸ σταυρόλεξον. «Ἡ παρεξήγησις» θὰ δημοσιευθῇ. — Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ. Ἡ διεύθυνσις εἶναι σωστή. Νὰ στείλετε τὰ σταυρόλεξά σας. —ΔΗΜ. ΠΑΠΑΔΙΑΝ. Δὲν εἶναι δικτυωτὸν ἡ ἄσκησίς σας, ἀλλὰ ποικίλη ἀκροστιχίς. Εἰς τὴν μαγικὴν εἰκόνα αἱ λέξεις πρέπει νὰ εἶναι ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης (μπαΜΠΑ, ΛΛκη) καὶ ὄχι ὅπως τὰ ἔχετε σεῖς (ΜΠΑμπα, ΛΛκη). — Π. Ι. ΣΤΡΑΤΙΚΗΝ. Τὸ σταυρόλεξόν σας ἔχει ἐλαχίστας λέξεις. — Κ. ΡΟΥΚΑΝ. Εἰς τὸ «ἀφαιρετικὸν» δὲν ἔχετε λύσιν. — ΗΛ. ΝΟΤΑΡΑΝ. Δὲν εἶναι καλὰ τὰ σταυρόλεξα. Τὰ σχήματα (ὑποβρύχιον, φράσις κλπ.) πρέπει νὰ σχεδιάζωνται μὲ σινικὴν μελάνην. — Ι. ΤΖΑΜΟΥΡΑΝΗΝ. Προτιμᾶτε τετράγωνα σχήματα εἰς τὰ σταυρόλεξα. Αἱ ἀσκήσεις καλαί.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Π. Α. ΜΠΟΥΓΙΟΥΚΟΝ, ΕΥΔΟΚΙΑΝ ΘΕΟΦΙΛΟΥ, ΑΝΤΩΝ. ΑΠΑΛΟΔΗΜΑΝ, ΚΩΣΤΑΝ Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΝ, ΠΑΝΑΓ. ΓΙΩΡΓΑΚΑΤΟΝ. Σᾶς συγχαίρουμε ὅλους γιὰ τὰ ποιήματά σας γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἀρχηγοῦ, τὰ ὁποῖα ἐκδηλώνουν πόσο βαθιὰ καὶ σταθερὰ εἶναι ριζωμένη μέσα σας ἡ μεγάλη φυσιογνωμία καὶ τὸ ὑπέροχο κήρυγμά του. Ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶναι πολλὰ καὶ ἐκφράζουν τὰ ἴδια σχεδὸν αἰσθήματα καὶ μὲ τὸν ἴδιο περίπου τρόπο, ἀποφεύγομεν τὴν δημοσίευσίν των. — ΙΩΑΝΝΗΝ ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ΕΥΔΟΚΙΑΝ ΘΕΟΦΙΛΟΥ, ΔΗΜΗΤΡ. ΒΑΣΒΟΥΚΗΝ, Κ. Π. ΚΑΡΥΔΑΚΗΝ, ΕΥΑΓΓ. ΘΕΟΧΑΡΗΝ. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ συνεργασία σας, ἀλλὰ δυστυχῶς παρατηροῦμεν ὅτι δὲν εἶναι ἀκόμη ὡλοκληρωμένα τεχνικῶς καὶ ἔτσι δὲν μποροῦμε νὰ τὰ δημοσιεύσωμε. — ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ Κ. ΔΟΥΜΑΖΟΝ. Μᾶς συγκινεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι ἐσεῖς, ἀνάπηρος πολέμου, γράφετε τώρα πατριωτικὰ ποιήματα μὲ τόσον ἐνθουσιασμό, καὶ σᾶς συγχαίρομε γι' αὐτό, ἀλλὰ δυστυχῶς ὑστεροῦν τεχνικῶς καὶ δὲν μποροῦμε νὰ τὰ δημοσιεύσωμε. — ΧΡΗΣΤΟΝ Γ. ΚΩΣΤΗΡΗΝ. Τὸ ποίημά σας ἔχει καλὴν ἔμπνευσιν, ἀλλὰ ὑστερεῖ στὴν ἐκτέλεσι. Δημοσιεύομεν ἐδῶ μερικοὺς ἐπιτυχημένους στίχους:

«Ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν οἱ δοξασμένοι βράχοι
παίρνουν ἀνθρώπινη μορφὴ καὶ τρέχουνε στὴ μάχη.
Παίρνουν τοῦ Διάκου τὴν ψυχή, τοῦ Μάρκου τὴν ἀντρεία,
τ' Ἀνδροῦτσου τὴ γοργότητα καὶ τὴ φιλοπατρία.
Στὴ θέα τους ἐνόμισαν οἱ ἐλεεινοὶ ἐχθροί μας
πῶς ἀναστήθηκαν μὲ μιᾶς οἱ ἔνδοξοι νεκροί μας».

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΝ. Τὸ ἀφήγημά σας ἔχει καλὴν ὑπόθεσι, ἀλλὰ εἶναι στεγνὸ καὶ ἄτονο. — ΑΓΓΕΛ. ΚΑΡΓΑΝ. Τὸ ποίημά σας ἔχει παλμόν, ἀλλὰ δὲν εἶναι στὸ σύνολό του ἐπιτυχημένο. Ἰδοὺ δύο καλὰ τετράστιχά του:

«Τὰ χώματα τὰ ἱερά,
ἐχθρέ, δὲν θὰ πατήσῃς!
Ὅπλο βαστῶ στὸ χέρι μου!
Τὸ πόδι μὴν κινήσῃς!

Στοχάσου' ἀπὸ τὸ αἷμα τους
ποὺ πότισε τὴ γῆ μου
σὰν ἴσκιοι—νά!—σηκώνονται
ὀρθοὶ οἱ πρόγονοί μου!».

ΙΩΑΝΝΗΝ Γ. ΣΑΚΚΑΔΟΝΙΚΟΛΑΚΗΝ. Καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἡλικίας, ἀφοῦ ἀκόμα εἶσαι Σκαπανεύς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως μορφώσεως ἄρχισες πολὺ νωρὶς νὰ γράφῃς ποιήματα. Καὶ ἔπειτα, γιατὶ αὐτὴ ἡ καταπληκτικὴ αἴτησίς σου; «Πρὸς τὸν διευθυντὴν καὶ ὑπαλλήλους περιοδικοῦ τῆς Ε. Ο. Νεολαίας. Παρακαλῶ ὑμᾶς ὅπως δημοσιεύσεται τὰ κάτωθι χειρόγραφα εἰ ἄξιά εἰσι, ἢ οἷον τῶν ἄλλων, ἄξιόν ἐστι. Εὐπιθέστατος»; Δὲν μποροῦσες νὰ ἐκφρασθῇς πιὸ ἁπλᾶ; — ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΘΑΡΡΟΥΝΙΩΝ. Εἶναι πραγματικὰ συγκινητικὸν τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ τυφλὸς συνδημότης σας ἐνεπνεύσθη καὶ ὑπηγόρευσε τὸ ποίημα ποὺ μᾶς ἐστείλατε, ἀλλὰ δυστυχῶς, ἐνῷ ἡ ἔμπνευσίς του εἶναι καλή, ἡ διατύπωσις τοῦ ποιήματος δὲν εἶναι ἐπιτυχημένη. — ΦΩΤΙΟΝ ΤΣΑΟΥΣΟΓΛΟΥ. Ἂν καὶ δὲν εἶναι ἐπίκαιρο τὸ γεγονὸς τῆς δοκιμασίας τῶν Πατρῶν κατὰ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου, περιγράφεις ἐν τούτοις τόσο ζωηρὰ καὶ μὲ τέτοιον παλμὸ τὴν βάρβαρον ἐπιδρομή, ὥστε νὰ ἀξίζῃ νὰ δημοσιεύσωμεν ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα:

«Ὦ ὡραία Πάτρα! Τί σκληρὴ ποὺ ἦταν ἡ δοκιμασία σου. Τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1940 θὰ τὴν γράψῃς μὲ μαῦρα γράμματα στὶς ἀθάνατες σελίδες τῆς ἐνδόξου ἱστορίας σου.

Ἐσέ, ποὺ ἐξέλεξε ἡ Μοῖρα νὰ δοκιμάσῃς πρώτη τὴν χαρὰ τῆς λευθεριᾶς (μὲ τὴν ὕψωσι τῆς σημαίας τῆς Ἐπαναστάσεως ἀπὸ τὸν Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανόν, τὴν 25ην Μαρτίου τοῦ 1821) ἐσὲ τώρα ἐξέλεξε πάλι, ἀλλὰ γιὰ νὰ δοκιμασθῇς τόσο σκληρά...

Ἡ ἡμέρα ἦτο Δευτέρα, ὁ οὐρανὸς κατακάθαρος, ὁ ἥλιος λαμπερός, ἡ πόλις ὅλη χαρούμενη. Καὶ ὅμως ἐπρόκειτο τὴν ἡμέραν αὐτὴ νὰ γίνῃ ἡ σκληρὴ δοκιμασία σου. Ἔμελλε νὰ μπηχθῇ στὰ πλευρά σου τὸ στιλέτο τοῦ δολοφόνου ἐχθροῦ, νὰ δολοφονηθοῦν ἀπὸ τὰ μαῦρα κοράκια του τόσα παιδιά σου.

Ἡ ὥρα ἦτο 8.45' ὅταν ἤρχισε ἡ βάρβαρη ἐπιδρομή. Τὸ τί ἔγινε τότε δὲν δύναται νὰ περιγραφῇ. Οἱ μητέρες ἔτρεχαν νὰ βροῦν τὰ παιδιά τους στὰ σχολεῖα, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν βροχὴν τῶν βλημάτων ποὺ τοὺς ἔρριχναν οἱ γῦπες τοῦ ἐχθροῦ. Οἱ πατέρες τὸ ἴδιο. Τὰ παιδιὰ ἔτρεχαν ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ γιὰ νὰ κρυφτοῦν.

Ἀλλ' ὅμως τὸ αἷμα τῶν θυσιασθέντων παιδιῶν σου θὰ ἐκδικηθῇ τὸ 12ον σύνταγμα, αὐτὸ ποὺ ἐπολέμησε ἄλλοτε στὸ Σαραντάπορο καὶ τώρα πολεμᾶ στ' Ἀλβανικὰ βουνά, ὑπερασπίζον τὴν τιμήν σου καὶ τὴν τιμὴν τῆς Ἑλλάδος. Ἔφθασε ἡ ὥρα ποὺ ἡ Ἑλλὰς ὁλόκληρος ἐκδικεῖται τὸν θάνατον τῶν παιδιῶν σου. Ἔφθασε ἡ ἡμέρα ποὺ ὁ κόσμος ὁλόκληρος θὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸν ἐφιάλτην τοῦ Φασισμοῦ. Καὶ τέλος ἔφθασε ἡ στιγμὴ νὰ διασαλπισθῇ ὅτι: «Θεὸς ὅπου βούλεται νικᾶται φύσεως τάξις».

ΓΕΩΡΓ. Β. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΝ. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ συνεργασία σας, ἡ ὁποία ἐξετάζει μὲ πρωτότυπον τρόπο μιὰν ἀπὸ τὶς πλευρὲς τοῦ μεγάλου ἔργου τοῦ Ἀρχηγοῦ, καὶ θὰ τὴν δημοσιεύσωμεν. — Ν. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΝ. Μὲ συγκίνησιν διαβάσαμε τὸ ὡραῖο γράμμα σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ θερμὰ πατριωτικὰ λόγια σας γιὰ τὴν Ε.Ο.Ν., καθὼς καὶ γιὰ τὴν προσφορά σας. — ΒΑΣΙΛΗΝ ΚΛΑΪΝΟΝ. Καλὸ τὸ ποίημά σας εἰς μνήμην πεσόντος ἥρωος συμπατριώτου σας, ἀλλὰ μεγάλο. Ἀποσπῶμεν τοὺς ἑξῆς στίχους:

«Γιὰ σὲ δὲν πρέπουν δάκρυα,
γυναίκεια μοιρολόγια·
τὰ μοιρολόγια πρέπουνε
γιὰ κείνους ποὺ πεθαίνουν.
Ὁ θάνατος στὸν πόλεμο
εἶναι ζωὴ αἰώνια
ποὺ σκύβουν καὶ τὴν προσκυνοῦν
μὲ σεβασμὸ τὰ χρόνια.
Μὰ κι' ἂν διαβαίνουν οἱ καιροὶ
θὰ ζῇ τὸ ὄνομά σου
καὶ θὰ στολίζῃ μὲ τιμὴ
τὴν ἔνδοξο γενιά σου.
Κι' ἡ μάνα σου μέσ' στὸ χωριὸ
θὰ τὄχῃ γιὰ καμάρι
ποὺ ἐγέννησε τέτοιο παιδὶ
καὶ τέτοιο παλληκάρι.
Κι' ἡ ταπεινὴ καλύβη σου,
τὸ φτωχικό σου σπίτι,
θὰ δείχνεται καμμιὰ φορὰ
στοὺς ξένους μὲ καμάρι,
καὶ στὶς γενιὲς ποὺ ἔρχονται
θἆναι προσκυνητάρι.

ΕΛΕΝΗΝ ΣΠ. ΒΕΡΓΟΥ. Μᾶς συγκίνησε βαθύτατα τὸ γράμμα σου, μικρή μας συναγωνίστρια. Μὲ τὰ πιὸ ἁπλᾶ καὶ λιτὰ ἐκφραστικὰ μέσα κατορθώνεις καὶ διατυπώνεις θαυμάσια τὰ ἁγνά σου αἰσθήματα γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ Ἀρχηγοῦ. Τὸ δημοσιεύομε ἐδῶ ὁλόκληρο καὶ αὐτούσιο:

Ἀγαπημένη μου «Νεολαία»,

Πέρασαν μῆνες ἀπὸ τότε ποὺ σοῦ ἔστειλα μιὰ προσευχοῦλα γιὰ τὸν Ἀρχηγὸ ποὺ μᾶς ἔφυγε, καὶ ἔχω παράπονο μεγάλο ποὺ δὲν ἄκουσε τὴν προσευχή μου ὁ καλὸς Χριστὸς καὶ μᾶς πῆρε τὸν μεγαλείτερο προστάτη, τὸν καλύτερο φίλο. Αὐτὸς ἤξερε τί θὰ μᾶς προξενοῦσε χαρὰ καὶ τί θὰ μᾶς ἦταν ὠφέλιμο καὶ τὸ ἔκανε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι, πρᾶγμα ποὺ τὸ ἐκατάλαβα καὶ μόνη μου τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὸν εἶδα. Ναί, εἶχα τὴ μεγάλη τιμὴ νὰ τὸν ἰδῶ ἀπὸ κοντὰ ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια στὰ ἐγκαίνια τοῦ κήπου παιδικῆς χαρᾶς στὴν Καλλιθέα, νὰ τοῦ εἰπῶ λίγα λόγια ἐκ μέρους τῶν Σκαπανισσῶν καὶ νὰ τοῦ προσφέρω λίγα λουλούδια. Ἀκόμη νομίζω πὼς αἰσθάνομαι τὸ ἅγιο χέρι Του νὰ περνᾷ ἁπαλὰ ἀπάνω ἀπ' τὰ μαλλιά μου καὶ ἀκόμη τὸν βλέπω, μὲ πρόσωπο χαρούμενο, νὰ γυρίζῃ ἀνάμεσά μας καὶ νὰ σταματᾷ ἐμπρὸς στὶς τραμπάλες καὶ στὶς κοῦνιες καὶ νὰ γελᾷ μὲ τὶς χαρούμενες φωνές μας.

Τώρα εἶμαι πολὺ λυπημένη ποὺ εἶμαι μακριὰ καὶ δὲν μπορῶ οὔτε νὰ ρίξω λίγα λουλούδια στὸν τάφο του σὰν ἄλλα παιδιά, οὔτε τὰ δάκρυά μου φθάνουν τὸ χῶμα ποὺ τὸν σκεπάζει. Μόνο στὴν προσευχή μου παρακαλῶ τὸν Θεὸ νὰ τὸν ἔχῃ κοντά του μαζὶ μὲ τοὺς Ἁγίους του, ἀφοῦ δὲν ἤθελε νὰ μᾶς τὸν ἀφήσῃ ἐδῶ καὶ νὰ προστατεύῃ τὴν ἀγαπημένη μας Πατρίδα.

Μὲ πολλὴ ἀγάπη
Ἑλένη Σπ. Βέργου
Ἐνωμ. Σκαπάνισσα

ΧΡ. ΧΡΙΣΤΟΓΕΩΡΓΟΝ. Ἀπὸ τὸ ποίημά σας «Ὁ Μεταξᾶς δὲν πέθανε» ἀποσπῶμεν τοὺς ἑξῆς στίχους:

Ὁ Μεταξᾶς δὲν πέθανε, ζῇ καὶ θὰ ζῇ αἰώνια.
Στὴν Πίνδο καὶ στὴν Κορυτσά, κοντὰ στὸ Τεπελένι.
Ζῇ στὴν ψυχὴ τὴν ἄτρομη τ' ὡραίου μας τσολιᾶ,
ζῇ στῶν Ἰκάρων τὶς ψυχές, τ' ἀτρόμητα πουλιά,
ζῇ στοῦ φαντάρου τὴν ὁρμή, ζῇ μέσ' στὴν ξιφολόγχη,
ζῇ στοῦ στρατοῦ του τ' ἅρματα μὲ ἐκεῖν' ἐκεῖ τὸ Ὄχι.
Ζῇ στοῦ ἀγρότη τὴν ψυχή, ζῇ μέσ' στὴ Νεολαία
Καὶ ποῦ δὲν ζῇ ὁ Μεταξᾶς ὁ ἄπειρος κι' αἰώνιος;
Πιστέψτε με δὲν πέθανε ὁ Μεταξᾶς μας ζῇ
Καὶ Καβαλλάρης τὸ Στρατὸ στὴ νίκην ὁδηγεῖ.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

